

ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน (Ambition) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
จังหวัดสุพรรณบุรี

ปริญญาานิพนธ์
ของ
สุธาลินี ศรีเที่ยงตรง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา
มีนาคม 2553

ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน (Ambition) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
จังหวัดสุพรรณบุรี

ปริญญาานิพนธ์
ของ
สุธาลินี ศรีเที่ยงตรง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา

มีนาคม 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน (Ambition) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
จังหวัดสุพรรณบุรี

บทคัดย่อ
ของ
สุธาลินี ศรีเที่ยงตรง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา
มีนาคม 2553

สุทธาสินี ศรีเที่ยงตรง. (2553). *ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน (Ambition)*

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดสุพรรณบุรี. ปริญญาโท กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์, อาจารย์ ดร.เสกสรรค์ ทองคำบรรจง

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสาเหตุกับความทะเยอทะยาน รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน และขนาดอิทธิพลระหว่างตัวแปรปัจจัยกับความทะเยอทะยาน ตัวแปรปัจจัยที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ การเปิดรับสื่อ การรับรู้ความสามารถของตน การควบคุมตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง ในการวิจัยครั้งนี้มีนักเรียนจำนวน 730 คน ถูกเลือกโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบสองขั้นตอนจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดสุพรรณบุรี เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม และมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม มีค่าเท่ากับ .871 .816 .842 .861 .895 และ .795 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) ด้วยโปรแกรม LISREL เวอร์ชัน 8.54

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความทะเยอทะยาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05

2. รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ทั้ง 3 โครงสร้าง มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

3. ตัวแปรเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรการเปิดรับสื่อ ความเชื่อมั่นในตนเอง การควบคุมตนเอง และการรับรู้ความสามารถของตน โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .729 .324 .237 และ .171 ตามลำดับ และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรความเชื่อมั่นในตนเอง และการรับรู้ความสามารถของตน โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .091 และ .081 ตามลำดับ ตัวแปรปัจจัยทั้งหมดร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกได้ร้อยละ 81 และเมื่อพิจารณาตัวแปรเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรการควบคุมตนเอง และการเปิดรับสื่อ โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .210 และ .185 ตามลำดับ และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตน โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .189 ตัวแปรปัจจัยทั้งหมดร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบได้ร้อยละ 14.30

CAUSAL FACTORS INFLUENCING AMBITION OF MATHAYOMSUKSA V
STUDENTS IN SUPHANBURI PROVINCE

AN ABSTRACT

BY

SUTHASINEE SRITEANGTRONG

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Research and Statistics
at Srinakharinwirot University

March 2010

Suthasinee Sriteangtrong. (2010). *Causal Factors Influencing Ambition of Mathayomsuksa V Students in Suphanburi province*. Master thesis, M.Ed. (Educational Research and Statistics). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
Advisor Committee: Assoc. Prof. Nipa Sripairot, Dr.Sakeson Tongkhambanchong.

This research intended to study relationships between causal variables and ambitions, the structural relationships model of causal variables influencing on ambition and effective size between causal variables and ambition. Causal variables that used in this research were media exposure, self – efficacy, self – control and self – confidence. In this research, 730 students were selected by two – stage random sampling from Mathayomsuksa V students in Suphanburi province. The instruments which used for collecting datas were questionnaires that were rating scales in five levels. Reliabilities of questionnaires were .871 .816 .842 .861 .895 and .795 respectively. The data was statistically analyzed by using path analysis with LISREL program version 8.54

The results of this research were as follows:

1. There were positive relationships between significant at the .01 and .05 between correlation of all causal variables and ambitions
2. The structural relationships 3 models were fitted with the empirical data.
3. Causal variables Factors Influencing positive ambition was direct effected by media exposure, self – confidence, self – control and self – efficacy of control which direct effect sizes were .729 .324 .237 and .171 respectively. And indirect effect on positive ambition were self – confidence and self – efficacy of control which indirect effect sizes were .091 and .081 respectively. All causal variables could explain the variance of positive ambition at 81%. When we considered Causal variables Factors Influencing negative ambition. It was direct affected by self – control and media exposure of control which direct effect sizes were .210 and .185 respectively. And indirect effect on negative ambitions was self – efficacy of control which indirect effect size was .189. All causal variables could explain the variance of negative ambition at 14.30%.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน (Ambition) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

จังหวัดสุพรรณบุรี

ของ

สุธาสินี ศรีเที่ยงตรง

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่..... เดือน..... พ.ศ. 25.....

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์)

(อาจารย์ ดร.ละเอียด วัชรเฝ้า)

..... กรรมการ

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.เสกสรรค์ ทองคำบรวงง)

(รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.เสกสรรค์ ทองคำบรวงง)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตน์)

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัย
จาก
งบประมาณแผ่นดิน ประจำปีงบประมาณ 2552
ปีการศึกษา 2552

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาานิพนธ์นี้ สำเร็จลุล่วงด้วยดี โดยได้รับความกรุณาเป็นอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์ ประธานควบคุมปริญญาานิพนธ์ และ อาจารย์ ดร. เสกสรรค์ ทองคำบรรจง กรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะ ตลอดจนพิจารณาแก้ไขข้อบกพร่องในการทำปริญญาานิพนธ์นี้ตลอดมาด้วยความเอาใจใส่ และเมตตาต่อผู้วิจัย เป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมาเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ประจำภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษาทุกท่านที่ให้ความรู้ และคำแนะนำที่ดีตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยได้ศึกษาในสถาบันแห่งนี้

ในการสร้างเครื่องมือได้รับความอนุเคราะห์จากรองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตน อาจารย์ ดร.รณิดา เขยชุ่ม อาจารย์ ดร.อุไร จักษ์ตรีมงคล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ และอาจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือวัดให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้รับความอนุเคราะห์จากผู้บริหาร คณะครูอาจารย์ และนักเรียนในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณพี่ปริชาติ เบ็ญจวรรณ และพี่วัฒนา พาสผล ที่ให้คำปรึกษาในทุกขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมลิสเรล จนทำให้การวิเคราะห์ข้อมูลเสร็จสิ้นด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา สมาชิกในครอบครัวทุกคนที่ให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือด้วยดีตลอดมา ทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษา ตลอดจนเพื่อนๆ พี่ๆ ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา และเพื่อนสนิททุกคนที่คอยเป็นกำลังใจ และมีส่วนร่วมในความสำเร็จของปริญญาานิพนธ์ด้วยดีเสมอมา

สุธาสินี ศรีเที่ยงตรง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	3
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
สมมติฐานในการวิจัย.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความทะเยอทะยาน.....	11
ความหมายของความทะเยอทะยาน.....	11
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความทะเยอทะยาน.....	12
ลักษณะของผู้ที่มีความทะเยอทะยาน.....	19
องค์ประกอบที่มีผลต่อความทะเยอทะยาน.....	21
ปัจจัยที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน.....	23
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเปิดรับสื่อ.....	23
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตน.....	27
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง.....	30
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการความเชื่อมั่นในตนเอง.....	33
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ.....	35
ความหมายการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ.....	35
ลักษณะของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ.....	36
สัญลักษณ์และลักษณะของรูปแบบที่ใช้ในการเขียนโมเดลเชิงสาเหตุ.....	37

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความทะเยอทะยาน.....	39
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ.....	39
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ.....	41
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	42
การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	42
การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	47
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	57
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	67
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	69
ตอนที่ 1 การเตรียมข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น.....	69
การตรวจสอบข้อมูลขาดหาย.....	69
การตรวจสอบลักษณะการแจกแจงของข้อมูล.....	69
การตรวจสอบข้อมูลสุดโต่ง.....	70
การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรแฝงทั้งฉบับ.....	71
การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้.....	71
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันยืนยันของโมเดลการวัดตัวแปรแฝง.....	75
ตอนที่ 3 การวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อ ความทะเยอทะยาน.....	86
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	108
สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีการค้นคว้า.....	108
สรุปผลการวิจัย.....	110

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
อภิปรายผล.....	111
ข้อเสนอแนะ.....	114
บรรณานุกรม.....	116
ภาคผนวก.....	124
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	161

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนโรงเรียนและจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดสุพรรณบุรี จำแนกตามกลุ่มของโรงเรียน.....	43
2 โรงเรียนและจำนวนนักเรียนที่ได้จากการสุ่มในชั้นแรก จำแนกตามขนาดของโรงเรียน....	45
3 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำแนกตามขนาดของโรงเรียน.....	46
4 สถิติที่ใช้ตรวจสอบความกลมกลืนของโมเดลตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูล เชิงประจักษ์ และเกณฑ์ที่ใช้พิจารณา.....	62
5 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรแฝงทั้งฉบับ.....	71
6 เมทริกซ์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของตัวแปรปัจจัยกับองค์ประกอบของ ความทะเยอทะยาน.....	74
7 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดความทะเยอทะยานโดยใช้ วิธีการทางบวก.....	75
8 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดความทะเยอทะยานโดยใช้ วิธีการทางลบ.....	77
9 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดการเปิดรับสื่อ.....	79
10 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดการรับรู้ความสามารถของตน...	81
11 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดการควบคุมตนเอง.....	83
12 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดความเชื่อมั่นในตนเอง.....	84
13 ค่าสถิติความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความ ทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ ตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูล เชิงประจักษ์ก่อนการปรับ.....	86
14 ค่าสถิติความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความ ทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ ตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูล เชิงประจักษ์หลังการปรับ.....	88
15 อิทธิพลทางตรง (Direct effects: DE) อิทธิพลทางอ้อม (Indirect effects: IE) และอิทธิพลรวม (Total effects: TE) ของปัจจัยเชิงสาเหตุความทะเยอทะยาน โดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ.....	92

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
16	ค่าสถิติความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลกระทบต่อความ ทะเลเหวี่ยงโดยใช้วิธีการทางบวก ตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ก่อนการปรับ.....	94
17	ค่าสถิติความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลกระทบต่อความ ทะเลเหวี่ยงโดยใช้วิธีการทางบวก ตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ หลังการปรับ.....	95
18	อิทธิพลทางตรง (Direct effects: DE) อิทธิพลทางอ้อม (Indirect effects: IE) และอิทธิพลรวม (Total effects: TE) ของปัจจัยเชิงสาเหตุความทะเลเหวี่ยง โดยใช้วิธีการทางบวก.....	99
19	ค่าสถิติความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลกระทบต่อความ ทะเลเหวี่ยงโดยใช้วิธีการทางลบ ตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ก่อนการปรับ.....	101
20	ค่าสถิติความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลกระทบต่อความ ทะเลเหวี่ยงโดยใช้วิธีการทางลบ ตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ หลังการปรับ.....	102
21	อิทธิพลทางตรง (Direct effects: DE) อิทธิพลทางอ้อม (Indirect effects: IE) และอิทธิพลรวม (Total effects: TE) ของปัจจัยเชิงสาเหตุความทะเลเหวี่ยงโดย ใช้วิธีการทางลบ.....	106
22	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความทะเลเหวี่ยง.....	128
23	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามการเปิดรับสื่อ.....	129
24	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตน.....	130
25	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามการควบคุมตนเอง.....	131
26	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง.....	132
27	ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่นของตัวแปรสังเกตได้ของแบบสอบถามความ ทะเลเหวี่ยงโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ.....	133
28	ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่นของตัวแปรสังเกตได้ของแบบสอบถามความ ทะเลเหวี่ยงโดยใช้วิธีการทางบวก.....	135

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
29 ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่นของตัวแปรสังเกตได้ของแบบสอบถามความ ทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ.....	136
30 ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่นของตัวแปรสังเกตได้ของแบบสอบถาม การเปิดรับสื่อ.....	137
31 ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่นของตัวแปรสังเกตได้ของแบบสอบถาม การรับรู้ความสามารถของตน.....	138
32 ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่นของตัวแปรสังเกตได้ของแบบสอบถาม การควบคุมตนเอง.....	139
33 ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่นของตัวแปรสังเกตได้ของแบบสอบถาม ความเชื่อมั่นในตนเอง.....	140
34 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ ค่าความโด่ง และค่าสถิติ ไค-สแควร์ทดสอบการแจกแจงการเป็นโค้งปกติรายตัวแปร (n = 730 คน).....	153

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 โมเดลภาพรวมความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของความทะเลาะทะยาน.....	7
2 แผนภาพแสดงกระบวนการถ่ายทอดข่าวสารจากแหล่งกำเนิดไปยังจุดมุ่งหมาย.....	27
3 แบบแผนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวกำหนด 3 ชนิดที่มีอิทธิพลเชิงเหตุ-ผล ซึ่งกันและกัน.....	28
4 โมเดลการรับรู้ความสามารถของตนของแบนดูรา.....	29
5 ลำดับขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม.....	48
6 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดความทะเลาะทะยาน โดยใช้วิธีการทางบวก.....	76
7 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดความทะเลาะทะยาน โดยใช้วิธีการทางลบ.....	78
8 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดการเปิดรับสื่อ.....	79
9 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดการรับรู้ความสามารถของตน.....	81
10 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดการควบคุมตนเอง.....	83
11 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดความเชื่อมั่นในตนเอง.....	85
12 รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเลาะทะยาน โดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบตามภาวะสันนิษฐานก่อนการปรับ.....	90
13 รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเลาะทะยาน โดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบตามภาวะสันนิษฐานหลังการปรับ.....	91
14 รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเลาะทะยาน โดยใช้วิธีการทางบวกตามภาวะสันนิษฐานก่อนการปรับ.....	97
15 รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเลาะทะยาน โดยใช้วิธีการทางบวกตามภาวะสันนิษฐานหลังการปรับ.....	98
16 รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเลาะทะยาน โดยใช้วิธีการทางลบตามภาวะสันนิษฐานก่อนการปรับ.....	104
17 รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเลาะทะยาน โดยใช้วิธีการทางลบตามภาวะสันนิษฐานหลังการปรับ.....	105

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันนี้ โลกของเรามีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงทางสังคม การเมือง เศรษฐกิจ รวมทั้งความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งทำให้ประเทศต่างๆต้องมีการพัฒนาประเทศให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น และปัจจัยที่สำคัญในการพัฒนาประเทศก็คือทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนของชาติ ที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ โดยเยาวชนของชาติจะต้องมีคุณภาพ มีลักษณะที่พึงปรารถนา คือ เป็นคนดี มีความรู้ และคู่ความสุข การที่เยาวชนจะพัฒนาตนเองนั้นจะต้องมีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ ตลอดจนมีความทะเยอทะยาน ทั้งนี้ความทะเยอทะยาน มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ อาจเป็นทั้งแรงจูงใจ เป้าหมาย เป็นความปรารถนา ที่สามารถแก้ไขปรับปรุงให้พฤติกรรมของมนุษย์ดีขึ้น คนเราทุกคนต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตทุกๆด้าน ซึ่งต้องอาศัยความรอบรู้ มุ่งมั่น ก็จะสามารถนำไปสู่จุดมุ่งหมายได้ ลักษณะของบุคคลที่ปรารถนาความสำเร็จนั้นอาจเรียกได้ว่าเป็นความต้องการที่แสดงถึงความทะเยอทะยานของบุคคลนั่นเอง

ความทะเยอทะยานเป็นการแสดงออกของลักษณะนิสัยบุคคลที่ต้องการความสำเร็จ ต้องการมิตรสัมพันธ์ ต้องการอำนาจ โดยมีการตั้งความหวัง มุ่งมั่นที่จะทำในสิ่งที่ต้องการให้ได้ ซึ่งสอดคล้องกับ พจนานุกรมของอิงลิชและอิงลิช (1956 : 43) ที่ให้ความหมายของความทะเยอทะยานว่า หมายถึง ความต้องการอย่างแรงกล้าของบุคคลที่จะกระทำในสิ่งที่ตนต้องการให้บังเกิดผลสำเร็จ หรือหมายถึง ความตั้งใจอย่างสูงของบุคคลในการทำที่ตนบรรลุถึงค่านิยมอันสูงส่ง เช่น การปฏิบัติตามอุดมคติหรืออุดมการณ์ของตน และสอดคล้องกับคำกล่าวของ สมชาติ กิจยรรยง (2546 : 45) ที่กล่าวว่า ความทะเยอทะยาน หมายถึง ความฝันใฝ่ที่จะประสบความสำเร็จ ความกระตือรือร้น มีพลังต้องการที่จะประสบความสำเร็จในรูปแบบต่างๆไม่ว่าจะเป็นลาภยศ สรรเสริญ สุข ความทะเยอทะยานนั้นอาจมีทั้งวิธีการทางบวกและวิธีการทางลบ วิธีการทางบวกนั้นได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ส่วนวิธีการทางลบนั้นสอดคล้องกับคำกล่าวของสมิต อาชวณิชกุล (2533 : 171) ที่กล่าวว่าความทะเยอทะยานเป็นแรงปรารถนา แรงอธิษฐาน แรงตั้งใจอันแน่วแน่ แรงกิเลสตัณหา อันเป็นเครื่องที่กระตุ้นให้เรากระทำการใดๆไปสู่จุดหมายที่เราต้องการสุดแต่จะเป็นทางบวกหรือทางลบ คนที่มีความทะเยอทะยานมากจะยอมเอาชีวิตเข้าแลกเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ปรารถนา ส่วนคนที่มีความทะเยอทะยานน้อยก็มักจะท้อแท้ทำอะไรไม่ค่อยประสบความสำเร็จ ไม่มีความกระตือรือร้น

ความทะเยอทะยานนี้จะเป็นแรงผลักดันให้คนไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ นักเรียนที่รู้จักตั้งจุดมุ่งหมายในการเรียน มักจะเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียนอยู่เสมอ การมีจุดมุ่งหมายทำให้คนมีความทะเยอทะยานที่จะไปให้ถึงจุดหมายที่ตนตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของจิตรา วสุวานิช (2518 : 16) ที่กล่าวว่า ถ้าเด็กไม่มีจุดมุ่งหมายและความทะเยอทะยานก็ย่อมจะประสบความสำเร็จได้ยากลำบาก

จากการศึกษางานวิจัยพบว่า ความทะเยอทะยานจะเกิดขึ้นจากความต้องการของมนุษย์ ซึ่งถือว่าเป็นความต้องการชนิดหนึ่งที่เกิดขึ้นทางจิตใจ และจะเกิดขึ้นเมื่อร่างกายไม่ได้รับความพึงพอใจ (ศิลป์ชัย ฐปสุวรรณ. 2538 : 2 ; อ้างอิงจาก Hilgard. 1962 : 125-126) มนุษย์มีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ ได้รับการยอมรับ ต้องการมีอำนาจ หรืออยู่เหนือผู้อื่น ความต้องการเป็นสิ่งช่วยกระตุ้นให้เกิดความทะเยอทะยานขึ้นในจิตใจ เป็นตัวกำหนดทิศทางแห่งความคิด และการกระทำของมนุษย์ถ้ามนุษย์ไม่มีความต้องการก็จะมีพฤติกรรมเกิดขึ้น

นอกจากความต้องการแล้ว ยังมีปัจจัยที่เป็นสาเหตุของความทะเยอทะยานนั้นคือ การเปิดรับสื่อเมื่อบุคคลมีโอกาสได้รับข่าวสารความรู้ต่างๆ ก็จะทำให้บุคคลมีความทะเยอทะยาน เกิดความต้องการมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ต้องการความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับชราวม (Schramm. 1964 : 128-130) ที่กล่าวว่า การเปิดรับสื่อสารมวลชนจะช่วยยกระดับความทะเยอทะยานของบุคคลให้มีความเป็นอยู่ที่สูงขึ้น ส่วนบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ถ้ามีความมั่นใจที่จะกระทำการใดๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปตามที่ตนคาดหวังไว้ ก็จะทำให้ไปสู่เป้าหมายที่ต้องการได้ สอดคล้องกับสมาคมการศึกษาแห่งอเมริกา (มานิดา ทองทวี. 2526 : 7 ; อ้างอิงจาก Child Study Association of America. 1952) ได้ระบุถึงความเชื่อมั่นในตนเองว่า มักเกิดขึ้นกับเด็กที่ประสบความสำเร็จในการกระทำสิ่งต่างๆ อยู่เสมอ บุคคลที่ประสบความสำเร็จมากเท่าไรย่อมมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นเท่านั้น บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะรู้สึกที่ไม่ถูกข่มขู่จากบุคคลอื่น ส่งผลให้ความมุ่งมั่นต่าง ๆ ลดลงหรือหมดไป ทำให้มีความสามารถที่จะกระทำสิ่งต่างๆ ให้ได้ผลดี การรับรู้ความสามารถของตนเป็นการที่บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเองที่จะกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งมีผลต่อการกระทำของบุคคลที่จะพัฒนา และยกระดับความสามารถของมนุษย์ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่พึงปรารถนา (Bandura. 1986: 395-399) บุคคลที่มีความทะเยอทะยานสูงก็จะสามารถควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบ มีความมานะพยายามที่จะพัฒนาตนเอง ซึ่งการจะทำให้บุคคลมีความทะเยอทะยานนั้นก็สามารทำได้ตั้งแต่เด็ก โดยเฉพาะช่วงวัยรุ่น เพราะเป็นวัยที่มีความต้องการที่จะรู้จักตนเอง รับรู้ความสามารถของตน สิทธิ หน้าที่ของตนเอง และวัยรุ่นยังเป็นวัยที่ต้องการได้รับการยอมรับจากคนรอบข้างตลอดจนการวางแผนเกี่ยวกับการศึกษาในระดับอุดมศึกษา หรือการประกอบอาชีพ

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่เป็นสาเหตุที่ส่งผลต่อความ
 ทะเยอทะยาน ซึ่งได้แก่ การเปิดรับสื่อ การรับรู้ความสามารถของตน การควบคุมตนเอง และความ
 เชื่อมั่นในตนเอง ว่ามีความสัมพันธ์กับความทะเยอทะยานมากน้อยเพียงใดและอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้
 เกิดความทะเยอทะยานเพื่อเป็นแนวทางในการกระตุ้นและสร้างแรงบันดาลใจให้นักเรียนเกิดความ
 ทะเยอทะยานในการทำสิ่งต่างๆ ได้บรรลุตามความคาดหวัง

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (Causal Model) ของตัวแปรที่ส่งผลต่อความ
 ทะเยอทะยาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสาเหตุกับความทะเยอทะยานของนักเรียนชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของโมเดลที่สร้างขึ้นกับ
 ข้อมูลเชิงประจักษ์
3. เพื่อศึกษาตัวแปรสาเหตุที่มีอิทธิพลทั้งทางตรง ทางอ้อม และอิทธิพลรวมต่อความ
 ทะเยอทะยาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้ ทำให้ได้รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรต่างๆ ที่
 ส่งผลต่อความทะเยอทะยานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทั้งนี้สามารถเป็นแนวทางให้ครูนำ
 ความรู้ที่ได้จากการวิจัยโดยส่งเสริมตัวแปรเชิงสาเหตุไปใช้ในการเสริมสร้างและพัฒนาผู้เรียนให้เกิด
 ความทะเยอทะยานซึ่งจะก่อให้เกิดความสำเร็จในการเรียนตามที่คุณเรียนมุ่งหวังไว้

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กำลังศึกษาในภาคเรียน
 ที่ 1 ปีการศึกษา 2552 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งมีโรงเรียนทั้งหมด 32
 โรงเรียน จำนวนห้องเรียน 113 ห้องเรียน และมีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 4,126 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี มีจำนวนโรงเรียน 10 โรงเรียน จำนวนห้องเรียน 19 ห้องเรียน และจำนวนนักเรียน 730 คน ได้มาจากการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two – Stage Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ เป็นตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความทะเยอทะยาน ประกอบด้วย
 1. การเปิดรับสื่อ (Media Exposure)
 2. การรับรู้ความสามารถของตน (Self - efficacy)
 3. การควบคุมตนเอง (Self - control)
 4. ความเชื่อมั่นในตนเอง (Self - confidence)
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความทะเยอทะยาน (Ambition)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความทะเยอทะยาน** หมายถึง การแสดงออกของลักษณะนิสัยของนักเรียนที่มีความต้องการจะให้ตนสำเร็จ ต้องการมิตรสัมพันธ์ ต้องการอำนาจ โดยการตั้งความหวังไว้สูง มีความกระตือรือร้น มานะพยายาม ให้คนอื่นรู้จักด้วยผลงาน เลือกทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันหรือฝึกความชำนาญ และต้องการมีชัยชนะเมื่อมีการแข่งขัน

ในการวิจัยครั้งนี้สามารถวัดจากแบบวัดความทะเยอทะยาน 3 ด้านดังนี้

1.1 **ความต้องการประสบความสำเร็จ** หมายถึง การกระทำของนักเรียนที่บ่งบอกถึงความมุ่งมั่น โดยมีการตั้งความคาดหวัง ตั้งเป้าหมาย มีความเพียรพยายาม กระตือรือร้น ที่เป็นแรงผลักดันไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ บางครั้งอาจต้องใช้เล่ห์เหลี่ยม คดโกง เอาเปรียบผู้อื่น เพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จ

1.2 **ความต้องการมิตรสัมพันธ์** หมายถึง การกระทำของนักเรียนที่บ่งบอกถึงความต้องการที่จะส่งเสริมและรักษาสัมพันธภาพเพื่อความเป็นมิตร ใส่ใจความรู้สึกและมักจะปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น หวังได้รับการมีน้ำใจตอบแทน จึงพยายามทำตนให้สอดคล้องกับความต้องการของคนอื่น แม้ว่าบางครั้งจะใช้วิธีการที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมก็ตาม

1.3 **ความต้องการอำนาจ** หมายถึง การกระทำของนักเรียนที่ทำให้เกิดพฤติกรรมบางอย่างขึ้น และเป็นพฤติกรรมที่จะได้รับการตอบโต้จากบุคคลอื่น นั่นคือการที่นักเรียนแสดง

ความสามารถในการที่จะโน้มน้าวให้บุคคลอื่นประพฤติ ปฏิบัติคล้ายตาม หรือมีความเคารพเกรงกลัว และมีศรัทธาในตนเอง บางครั้งอาจใช้อำนาจบังคับ ช่มชู้ เพื่อให้บุคคลอื่นกระทำตามที่ตนต้องการ

กล่าวได้ว่าความทะเยอทะยานมีทั้งทางบวกและทางลบ ได้แก่

1) ความทะเยอทะยานทางบวก หมายถึง การแสดงออกของลักษณะนิสัยของนักเรียนที่มีความต้องการจะให้ตนสำเร็จ ต้องการมิตรสัมพันธ์ ต้องการอำนาจ ได้แก่ การตั้งความหวัง มีความกระตือรือร้น มานะพยายาม มุ่งมั่น ใช้ความสามารถของตนเองเพื่อไปสู่จุดหมายที่ต้องการ มีการส่งเสริมและรักษาสัมพันธภาพกับผู้อื่นเพื่อความเป็นมิตร ปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น หวังได้รับการมีน้ำใจตอบแทน ปฏิบัติตนให้คนเคารพยำเกรง

2) ความทะเยอทะยานทางลบ หมายถึง การแสดงออกของลักษณะนิสัยของนักเรียนที่มีความต้องการจะให้ตนสำเร็จ ต้องการมิตรสัมพันธ์ ต้องการอำนาจ ได้แก่ การทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตนเองไปสู่จุดหมายที่ต้องการ ถึงแม้ว่าจะต้องใช้เล่ห์เหลี่ยม คดโกง เอาเปรียบผู้อื่น ยอมเสียสัมพันธภาพกับเพื่อนเพื่อผลประโยชน์ของตนใช้อำนาจบังคับช่มชู้เพื่อให้บุคคลอื่นกระทำตามที่เราต้องการ

2. ปัจจัยเชิงสาเหตุ หมายถึง กลุ่มตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ในรูปที่เป็นสาเหตุทางตรงหรือทางอ้อม หรือทั้งทางตรงและทางอ้อม ที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน ซึ่งประกอบด้วย

2.1 การเปิดรับสื่อ หมายถึง การเปิดรับข่าวสารความรู้ของนักเรียนตามที่ตนเองสนใจ และอยากรู้จักจากสื่อมวลชนประเภทต่างๆ ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ อินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ สื่อนิยายสารหรือวารสาร เพื่อจะได้นำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิต

2.2 การรับรู้ความสามารถของตน หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนว่าตนมีความสามารถที่จะทำได้หรือไม่ มีความเชื่อในความสามารถของตนเอง รู้ว่าตนเองมีความสามารถที่จะทำได้ในทุกสิ่งที่ต้องการ หากเรียนรู้ที่จะฝึกฝนในสิ่งนั้น รู้ว่าตนเองมีความถนัดด้านใดเป็นพิเศษ ทั้งด้านการเรียนและความสามารถด้านอื่นๆ ที่จะจัดระบบ และกระทำให้บรรลุตามที่กำหนดไว้

2.3 การควบคุมตนเอง หมายถึง การกระทำที่บ่งบอกถึงความสามารถของบุคคลที่จะกระทำพฤติกรรมด้วยเหตุผลและความอดทน เพื่อให้เกิดผลดีตามที่ต้องการ หลีกเลียงสิ่งไม่ดีที่อาจเกิดขึ้นด้วยตนเองได้อย่างเหมาะสมที่จะนำไปสู่ผลที่ต้องการในอนาคตได้ ซึ่งเป็นการลดความสำคัญของอิทธิพลภายนอก และทำให้บุคคลมีอิสระที่จะกำหนดพฤติกรรมของตนมากขึ้น

2.4 ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง การแสดงออกของบุคคลที่มีความมั่นใจในการกระทำใดๆ ให้สำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้พร้อมที่จะเผชิญกับปัญหาต่างๆ โดยไม่ท้อถอย สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆ และปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม ซึ่งบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง

จะต้องเป็นคนที่มีความมุ่งมั่น มีความเป็นตัวของตัวเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าตัดสินใจกระทำสิ่งต่างๆด้วยตนเอง ตลอดจนมีความรู้สึกนึกคิดที่ดีต่อตนเอง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าของผู้วิจัย และแนวคิดทฤษฎีต่างๆ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปเป็นเหตุผลเบื้องหลังของสมมติฐานการวิจัยดังนี้

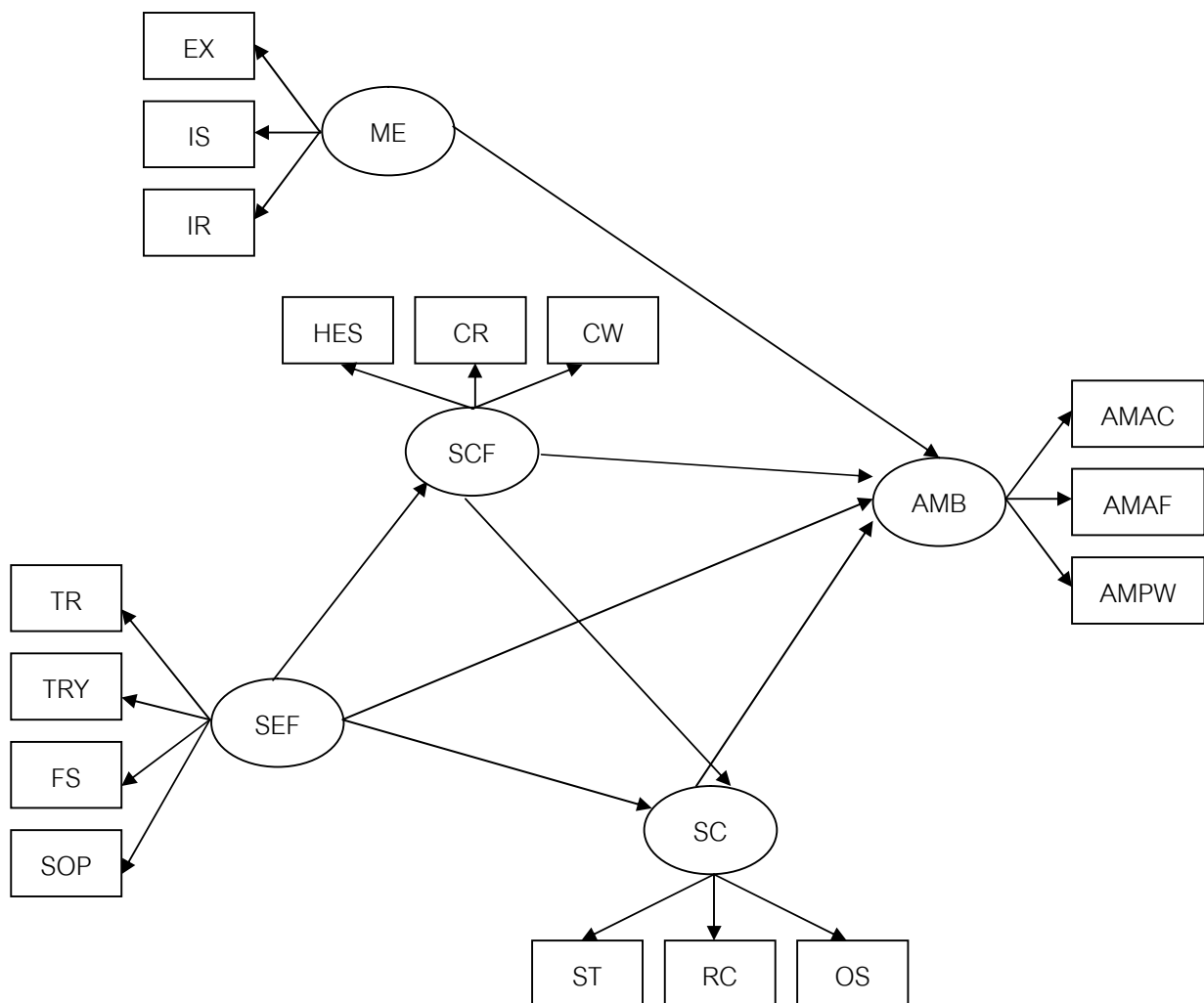
การเปิดรับสื่อ มีอิทธิพลต่อความทะเยอทะยาน โดยชาร์ม (Schramm. 1964 : 128-130) ที่กล่าวว่า การเปิดรับสื่อสารมวลชนจะช่วยยกระดับความทะเยอทะยานของบุคคลให้มีความเป็นอยู่ที่สูงขึ้น อันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศ และสอดคล้องกับทฤษฎีของโรเจอร์ (Roger. 1969: 101-112) ที่ว่าการเปิดรับสื่อจะส่งผลให้เกิดความทะเยอทะยานเกี่ยวกับการศึกษาและอาชีพ

การรับรู้ความสามารถของตน มีอิทธิพลทางตรงต่อความทะเยอทะยาน มีอิทธิพลทางอ้อม โดยผ่านการควบคุมตนเองเนื่องจากการรับรู้ความสามารถของตน เป็นการที่บุคคลได้ตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเองที่จะกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ การรับรู้ความสามารถของตน มีผลต่อการกระทำของบุคคลซึ่งความสำเร็จในการทำงานเป็นประสบการณ์ตรง การที่ไม่ประสบความสำเร็จจะทำให้เกิดความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของบุคคลเพิ่มขึ้น แบนดูรา (Bandura. 1995 : 2) กล่าวว่าคุณค่าของทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนอยู่ที่การมีแนวทางที่ชัดเจนเกี่ยวกับวิธีการพัฒนาและยกระดับความสามารถของมนุษย์ ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่พึงปรารถนา ซึ่งสอดคล้องกับสุปราณี สนธิรัตน์ และคณะ (2537: 45-47) กล่าวว่า บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในระดับสูงจะยังมีความพยายาม และกระตือรือร้น และมีความมั่นใจในการกระทำกิจกรรมต่างๆ รู้จักตัดสินใจด้วยตนเอง และเชื่อมั่นในการทำงานว่าจะทำงานนั้นให้บรรลุผลสำเร็จโดยใช้ความทะเยอทะยานเป็นแรงผลักดันให้ไปถึงจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

การควบคุมตนเอง มีอิทธิพลทางตรงต่อความทะเยอทะยาน เนื่องจากณัฐวัตร ลุณหงส์ (2544 : 161) กล่าวว่า การควบคุมตนเองถือเป็นปัจจัยภายใน คือเป็นจิตลักษณะที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเกือบทุกด้าน ถ้านักเรียนมีการควบคุมตนเองสูงจะมีพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อการเรียน และบริจแฮม (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2520: 13-14, อ้างอิงจาก Bringham. 1978) กล่าวว่า การควบคุมตนเองเป็นความสามารถของบุคคลที่จะควบคุมพฤติกรรมของคน โดยการเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมของตน บุคคลยิ่งเรียนรู้ที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเองมากเท่าไรเขาจะยังมีอิทธิพลต่อชีวิตของตนเองมากขึ้นเท่านั้น และสอดคล้องกับสุนันทา แผนพรหม (2540: 2) ที่กล่าวว่าเด็กที่มีความทะเยอทะยานสูงจะสามารถควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบ มุมานะพยายามที่จะพัฒนาตนเองและพร้อมที่จะทำประโยชน์ให้แก่สังคมการควบคุมตนเองจึงน่าจะมีผลต่อความทะเยอทะยาน

ความเชื่อมั่นในตนเองมีอิทธิพลทางตรงต่อความทะเยอทะยาน เนื่องจากตามทฤษฎีฮอลแลนด์ (ปานทิพย์ โสภานิต. 2531. 30-31 ; อ้างอิงจาก Holland. 1973 : 13-18) ซึ่งจำแนกลักษณะบุคลิกภาพตามความสนใจอาชีพต่างๆ ได้อธิบายว่าบุคคลที่มีความทะเยอทะยานจะเป็นบุคคลที่ชอบการผจญภัย ทำให้ตนเองเด่น มีความกระตือรือร้น และเป็นคนที่มีความกระตือรือร้นในการทำงาน มีลักษณะนิสัยคือซัดซว่นเก่ง มีความเชื่อมั่นในตนเอง และชอบแสดงออก ความเชื่อมั่นในตนเองถือเป็นบุคลิกภาพที่สำคัญในการที่จะช่วยพัฒนาความทะเยอทะยานให้สูงขึ้น เพราะความเชื่อมั่นในตนเองเป็นการแสดงออกถึงการตัดสินใจอย่างฉับพลัน

รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของความทะเยอทะยาน

ภาพประกอบ 1 โมเดลภาพรวมความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของความทะเยอทะยานตามภาวะสันนิษฐาน

หมายเหตุ	ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในภาพประกอบ 1 มีดังนี้	
	AMB	แทน ความทะเยอทะยาน
	AMAC	แทน ความทะเยอทะยานด้านความต้องการประสบความสำเร็จ
	AMAF	แทน ความทะเยอทะยานด้านความต้องการมิตรสัมพันธ์
	AMPW	แทน ความทะเยอทะยานด้านความต้องการอำนาจ
ME	แทน	การเปิดรับสื่อ
	EX	แทน การเปิดรับประสบการณ์
	IS	แทน การแสวงหาข้อมูล
	IR	แทน การเปิดรับข้อมูล
SEF	แทน	การรับรู้ความสามารถของตน
	TR	แทน การฝึกฝน
	TRY	แทน ความพยายาม
	FS	แทน การเรียนต่อ
	SOP	แทน การแก้ปัญหา
SC	แทน	การควบคุมตนเอง
	ST	แทน การเรียนรู้
	RC	แทน การทบทวน
	OS	แทน การทำตามกำหนด
SCF	แทน	ความเชื่อมั่นในตนเอง
	HES	แทน ความลังเล
	CR	แทน การริเริ่มสร้างสรรค์
	CW	แทน การคล้อยตาม

สมมติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยสาเหตุ ได้แก่ การเปิดรับสื่อ การรับรู้ความสามารถของตน การควบคุมตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสัมพันธ์กับความทะเยอทะยาน
2. ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของรูปแบบความสัมพันธ์ที่สร้างขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์
3. ตัวแปรสาเหตุมีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความทะเยอทะยาน ดังนี้
 - 3.1 การเปิดรับสื่อ มีอิทธิพลทางตรงต่อความทะเยอทะยาน
 - 3.2 การรับรู้ความสามารถของตน มีอิทธิพลทางตรงต่อความทะเยอทะยาน และมีอิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านการควบคุมตนเองและความเชื่อมั่นในตนเอง
 - 3.3 ความเชื่อมั่นในตนเอง มีอิทธิพลทางตรงต่อความทะเยอทะยานและมีอิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านการควบคุมตนเอง
 - 3.4 การควบคุมตนเอง มีอิทธิพลทางตรงต่อความทะเยอทะยาน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความทะเยอทะยาน
 - 1.1 ความหมายของความทะเยอทะยาน
 - 1.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความทะเยอทะยาน
 - 1.3 ลักษณะของผู้ที่มีความทะเยอทะยาน
 - 1.4 องค์ประกอบที่มีผลต่อความทะเยอทะยาน
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเปิดรับสื่อ
 - 2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตน
 - 2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง
 - 2.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ
 - 3.1 ความหมายการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ
 - 3.2 ลักษณะของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ
 - 3.3 สัญลักษณ์และลักษณะของรูปแบบที่ใช้ในการเขียนโมเดลเชิงสาเหตุ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความทะเยอทะยาน
 - 4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศไทย

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความทะเยอทะยาน

1.1 ความหมายของความทะเยอทะยาน

ความทะเยอทะยานได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลายท่านดังนี้

พจนานุกรมของอิงลิช และ อิงลิช (1956 : 43) ได้ให้ความหมายของความทะเยอทะยานว่า หมายถึง ความต้องการอย่างแรงกล้าของบุคคลที่จะกระทำในสิ่งที่ตนต้องการให้บังเกิดผลสำเร็จ หรือหมายถึงความตั้งใจอย่างสูงของบุคคลในการที่จะทำให้ตนบรรลุถึงค่านิยมอันสูงส่ง เช่น การปฏิบัติตามอุดมคติหรืออุดมการณ์ของตน

ฮิลการ์ด (ศิลปินชัย ฐปสุวรรณ. 2538 : 2 ; อ้างอิงจาก Hilgard. 1962 : 125-126) กล่าวว่า ความทะเยอทะยานเป็นความต้องการทางจิตใจ จะเกิดขึ้นเมื่อร่างกายไม่ได้รับความพึงพอใจหรือขบวนการของอินทรีย์ไม่สมดุลกัน

ฮอลแลนด์ (ปานทิพย์ โสภานิต. 2531: 30-31; อ้างอิงจาก Holland.1973: 13-18) กล่าวว่า ความทะเยอทะยานเป็นบุคลิกภาพของบุคคลที่แสดงถึงการกระตือรือร้น มักจะมีลักษณะนิสัยชอบเสี่ยงภัย ชักชวนแก่ง พุดแก่ง แสดงตนยอมรับตนเอง มีความเชื่อมั่น ก้าวร้าว ชอบแสดงออก เป็นต้น

เพทโทสกาย และ ยาโรเซฟสกาย (1987 : 25) ได้ให้ความหมายของความทะเยอทะยานว่าเป็นสิ่งที่เริ่มต้นกระตุ้นความรู้สึกที่มาจากประสบการณ์ความต้องการ หรือสิ่งที่สนใจไปสู่เป้าหมาย ขึ้นอยู่กับระดับความรู้สึก มีวัตถุประสงค์ไม่คงที่ ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงจากแรงผลักดันหรือแรงปรารถนา

จิตรา วสุวานิช (2518 : 97) ได้ให้ความหมายของความทะเยอทะยานว่า หมายถึง มาตรฐานหรือความหวังที่แต่ละคนตั้งขึ้นสำหรับตนเองในการกระทำใดๆก็ตาม ซึ่งเขาคิดว่าจะต้องทำได้ ระดับของความทะเยอทะยานในแต่ละคน ในการเรียนหรือกระทำการอื่นโดยอมจะไม่เท่ากัน

มาริสา รัฐปต์ย์ (2532:8) ได้ให้ความหมายของความทะเยอทะยานว่า หมายถึง การแสดงออกของลักษณะนิสัยบุคคลที่มีความต้องการจะให้ตนสำเร็จ โดยการตั้งความคาดหวังไว้สูง มุ่งมั่นที่จะทำสิ่งที่ต้องการให้ได้เพื่อให้ฐานะหรือความเป็นอยู่ของตนสูงขึ้นดีเด่นเหนือคนอื่น ให้คนอื่นรู้จักด้วยผลงาน เลือกรับทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันหรือฝึกความชำนาญและต้องการมีชัยชนะเมื่อมีการแข่งขัน

สมิต อาชวณิชกุล (2535 : 171) ได้ให้ความหมายของความทะเยอทะยานว่า หมายถึง แรงปรารถนา แรงอธิษฐาน แรงตั้งใจอันแน่วแน่ แรงกิเลสตัณหา ฯลฯ อันเป็นเครื่องที่กระตุ้นให้เรากระทำการใดๆไปสู่จุดหมายที่เราต้องการ สุดแต่จะเป็นทางบวกหรือทางลบ คนที่มีความทะเยอทะยานมากจะยอมเอาชีวิตเข้าแลกเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ปรารถนา ส่วนคนที่มีความทะเยอทะยานน้อย ก็มักจะท้อแท้ทำอะไรไม่ค่อยสำเร็จ

สมชาติ กิจยรรยง (2546 : 45) ได้ให้ความหมายของความทะเยอทะยานว่า หมายถึง ความฝันใฝ่ที่จะประสบความสำเร็จ ความกระตือรือร้น มีพลังต้องการที่จะประสบความสำเร็จในรูปแบบต่างๆไม่ว่าจะเป็นลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ประการใดก็ตาม

พจนานุกรมศัพท์จิตวิทยา (2548 : 12) ได้ให้ความหมายของความทะเยอทะยานว่า หมายถึง ความพยายามเพื่อให้บรรลุเป้าหมายและความปรารถนา ซึ่งต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นไปได้ของบุคคลที่มีในระดับความตั้งใจแตกต่างกัน

จากความหมายของความทะเยอทะยาน ที่ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ต่างๆ พอจะสรุปได้ว่า ความทะเยอทะยาน หมายถึง สิ่งกระตุ้นให้บุคคลกระทำการใดที่ต้องการจะให้ตนไปสู่จุดมุ่งหมายที่ต้องการ โดยมีการตั้งความหวัง มีความกระตือรือร้น มานะพยายาม เพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จ

1.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความทะเยอทะยาน

จากการศึกษาและค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความทะเยอทะยาน ไม่ปรากฏว่ามีทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความทะเยอทะยานโดยตรง และเนื่องจากความทะเยอทะยานของบุคคล เป็นส่วนหนึ่งของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และเป็นความต้องการที่เกิดขึ้นทางจิตใจ ซึ่งจะเป็นแรงผลักดันที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมต่างๆขึ้น ดังนั้น ความต้องการของมนุษย์จึงทำหน้าที่เป็นแรงขับที่จะกำหนดการกระทำของมนุษย์ ด้วยเหตุนี้จึงขอนำเสนอทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และทฤษฎีในรูปของความต้องการ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.2.1 ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์

มาสโลว์ (Maslow. 1954 : 80-93) ได้พัฒนาทฤษฎีการจูงใจขึ้นมา โดยระบุว่าบุคคลจะมีความต้องการที่เรียงลำดับจากระดับพื้นฐานมากที่สุดไปยังระดับสูงสุด ขอบข่ายของมาสโลว์จะอยู่บนพื้นฐานของสมมติฐานรากฐาน 3 ข้อคือ

1. บุคคล คือ สิ่งมีชีวิตที่มีความต้องการ ความต้องการของบุคคลสามารถมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของพวกเขาได้ ความต้องการที่ยังไม่ถูกตอบสนองเท่านั้นสามารถมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความต้องการที่ถูกตอบสนองแล้วจะไม่ใช่สิ่งจูงใจ

2. ความต้องการของบุคคลจะถูกเรียงลำดับตามความสำคัญ หรือเป็นลำดับขั้นจากความต้องการพื้นฐาน (เช่น อาหารและที่อยู่อาศัย) ไปจนถึงความต้องการที่ซับซ้อน (เช่น ความสำเร็จ)

3. บุคคลที่จะก้าวไปสู่ความต้องการระดับต่อไป เมื่อความต้องการระดับต่ำลงมาได้ถูกตอบสนองอย่างดีแล้วเท่านั้น นั่นคือ คนงานจะมุ่งการตอบสนองความต้องการ

สภาพแวดล้อมการทำงานที่ปลอดภัยก่อน ก่อนที่จะถูกจูงใจให้มุ่งไปสู่การตอบสนองของความต้องการทางสังคม

ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ เป็นทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการของมนุษย์มีอยู่ 5 ระดับ คือ

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐานขั้นแรกของมนุษย์ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับที่จะให้มีชีวิตอยู่รอด เช่น ความต้องการอาหาร น้ำ อุดมภูมิที่เหมาะสม เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ทุกคน ทั้งนี้เพราะความจำเป็นที่จะต้องดำรงชีพอยู่ทำให้มนุษย์ต้องไปหาสิ่งเหล่านี้มาตอบสนองก่อนสิ่งอื่นใด ด้วยเหตุผลดังกล่าวจะเห็นว่า ในกรณีที่มีมนุษย์ขาดสิ่งต่างๆ ทุกอย่างแล้ว การตอบสนองให้กับความต้องการของร่างกายจะเป็นสิ่งที่ชักจูงใจมนุษย์ได้ เช่น ถ้าหากมนุษย์อยู่ในสภาพที่อดอยากแล้ว ความต้องการสิ่งแรกของมนุษย์ ก็คือความต้องการด้านร่างกาย ดังกล่าว มนุษย์จะมีความต้องการที่สูงขึ้นทางด้านที่เกี่ยวข้องกับจิตใจหรือความนึกคิด ก็ต่อเมื่อร่างกายได้รับการตอบสนองเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

2. ความต้องการทางด้านความปลอดภัย (Safety Needs) ถ้าหากความต้องการทางด้านร่างกายได้รับการตอบสนองตามสมควรแล้ว มนุษย์ก็จะมีความต้องการในขั้นต่อไปที่สูงขึ้นคือ ความต้องการทางด้านความปลอดภัยหรือความมั่นคงต่างๆ ภายหลังจากที่ร่างกายได้รับการตอบสนอง มนุษย์ก็จะเริ่มคิดถึงความมั่นคง เช่น มนุษย์อยากจะมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ในรูปของค่ามั่งมีสัญญาจากนายจ้างที่จะจ่ายเงินเดือน ค่าจ้างหรือผลตอบแทนไว้ในระยะยาวในองค์การธุรกิจ ความจำเป็นในด้านความมั่นคง หรือความปลอดภัยที่เราพบเห็นกันอยู่เสมอก็ได้แก่ การที่พนักงานเกิดความรู้สึกว่าอาชีพของตนไม่มั่นคง อันเนื่องมาจากสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น ในยามที่เศรษฐกิจตกต่ำ การที่ต้องออกจากงานย่อมทำให้พนักงานขาดรายได้ และขาดความมั่นคงในหน้าที่การงานต่างๆ รวมทั้งขาดสถานะทางสังคมด้วย ความต้องการชนิดนี้จึงเป็นเหตุให้ทุกคนต้องการเพื่อที่จะสร้างความมั่นคงให้กับตัวเองมากขึ้น

3. ความต้องการทางสังคม (Social Needs) ความต้องการทางสังคมคือ ความต้องการระดับ 3 ที่ระบุโดยมาสโลว์ ความต้องการทางสังคมจะหมายถึงความต้องการที่จะเกี่ยวพันการมีเพื่อนและการถูกยอมรับโดยบุคคลอื่น เพื่อการตอบสนองความต้องการทางสังคม บริษัทอาจกระตุ้นการมีส่วนร่วมภายในกิจกรรมทางสังคม เช่น งานเลี้ยงของสำนักงาน ทีมฟุตบอลหรือโบว์ลิ่งของบริษัทจะให้โอกาสของการตอบสนองความต้องการทางสังคมด้วย การเป็นสมาชิกสโมสรของบริษัทจะให้โอกาสที่ดีแก่ผู้บริหารเพื่อ “การสร้างเครือข่าย” กับผู้บริหารคนอื่นในขณะตอบสนองความต้องการทางสังคมของพวกเขาได้ด้วย ก่อนหน้านี้เราได้กล่าวถึง โครงการสุขภาพจะช่วยตอบสนองความต้องการทางร่างกายได้ โครงการสุขภาพนี้สามารถช่วย

ตอบสนองความต้องการทางสังคมได้ด้วย ความจริงแล้วการทำงานหรือการเล่นกีฬาไปกับเพื่อนร่วมงานจะ
ให้โอกาสที่ดีเยี่ยมต่อการมีเพื่อน การวิจัยแสดงให้เห็นว่าความต้องการทางสังคมจะถูกกระตุ้นภายใต้
สภาวะที่ “ความไม่แน่นอนทางองค์กร” มีอยู่ เช่น เมื่อความเป็นไปได้ของการรวมบริษัทได้คู่กับความ
ความมั่นคงของงาน ภายใต้สภาวะเช่นนี้บุคคลจะแสวงหาความเป็นมิตรจากเพื่อนร่วมงาน เพื่อที่จะ
รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังเป็นไปอยู่

4. ความมีฐานะเด่นในสังคม (Esteem Needs) ความต้องการขั้นต่อมาจะเป็นความ
ต้องการที่ประกอบด้วยสิ่งต่างๆ ดังนี้ คือ ความมั่นใจในตนเองในเรื่องของความสามารถ ความรู้และ
ความสำคัญในตัวของตัวเอง ตลอดจนความต้องการที่จะมีฐานะเด่น เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น หรือ
อยากที่จะให้บุคคลอื่นสรรเสริญนับหน้าถือตา เป็นต้น ในองค์การธุรกิจการดำรงตำแหน่งที่สำคัญ
การมีที่ทำงานที่ตกแต่งสวยงาม หรือการมีโอกาสพูดคุย หรืออยู่ใกล้ชิดกับบุคคลสำคัญๆ ล้วนแล้วแต่
เป็นความต้องการที่จะทำให้มีฐานะเด่น ความพยายามกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ดีเลิศหรือเกินหน้า
เกินตาคนอื่นทั่วไป

5. ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จ ตามความนำคิดทุกอย่าง (Self-Actualization
Needs) ความต้องการความสมหวังของชีวิตคือ ความต้องการระดับสูงสุด บุคคลมักจะต้องการโอกาส
ที่จะคิดสร้างสรรค์ภายในงาน หรือพวกเขาอาจจะต้องการความเป็นอิสระและความรับผิดชอบ บริษัท
ได้พยายามจูงใจบุคคลเหล่านี้ด้วยการเสนอตำแหน่งที่ท้าทายแก่พวกเขา

จากทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ สรุปได้ว่าความทะเยอทะยานจะเริ่มขึ้น
ตั้งแต่ความต้องการในขั้นที่ 3 คือความต้องการทางสังคมเป็นต้นมา ซึ่งเป็นความต้องการที่เริ่มขึ้นทาง
จิตใจ คือต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เพื่อเข้ามามีบทบาททางสังคม จนเป็นที่ยอมรับนับหน้า
ถือตาของสังคม จนมาถึงขั้นต้องการที่จะได้รับความสำเร็จตามความมุ่งมั่นปรารถนา

1.2.2 ทฤษฎีความต้องการ ERG (Alderfer's Existence Relatedness Growth Theory)

ทฤษฎีของอัลเดอร์เฟอร์ (ณรงค์ สุขประเสริฐ. 2535 : 33-34 ; อ้างอิงจาก จิราภรณ์
ตั้งกิตติภรณ์. 2532: 111-113) ได้พัฒนาโดยยึดพื้นฐานความรู้มาจากทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์
แต่มีการสร้างรูปแบบที่เป็นจุดเด่นที่ต่างออกไป จากการวิจัยศึกษาของอัลเดอร์เฟอร์เห็นว่าความต้องการ
ของมนุษย์น่าจะแยกออกเป็น 3 ประเภท คือ E (Existence) คือ ความต้องการอยู่รอด R
(Relatedness) ความต้องการมีความสัมพันธ์ทางสังคม และ G (Growth) ความต้องการก้าวหน้า
และเติบโต

Existence ความต้องการอยู่รอดจะเกี่ยวข้องกับความต้องการด้านร่างกายและปรารถนาอยากมีสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ เช่น ที่อยู่อาศัย อาหาร เป็นต้น เทียบกับมาสโลว์ คือความต้องการด้านร่างกายและด้านความปลอดภัย

Relatedness ความต้องการมีความสัมพันธ์ทางสังคม จะประกอบด้วยส่วนที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ต่างๆ ที่มีอยู่ร่วมกันระหว่างบุคคลากรในองค์กร เป็นความต้องการทุกชนิดที่มีความหมายเชิงมนุษยสัมพันธ์ เป็นความต้องการของคนที่ต้องการจะเป็นผู้นำ หรือผู้ตาม หรือความต้องการอยากมีสายสัมพันธ์ มิตรภาพกับผู้อื่น เทียบกับมาสโลว์คือ ความต้องการความรักและการยกย่องยอมรับนับถือตนเอง

Growth เป็นความต้องการที่เกี่ยวกับการพัฒนา การเปลี่ยนแปลงสถานะภาพและการเติบโตก้าวหน้า อยากรับรู้มีความริเริ่มบุกเบิก มีการพัฒนาเติบโตด้านความรู้ความสามารถในการทำงานคือความต้องการที่จะได้รับความรับผิดชอบเพิ่มขึ้นมีโอกาสได้ทำงานใหม่ๆเพิ่มขึ้น เทียบกับมาสโลว์ คือความต้องการได้รับความสำเร็จความหวัง

ทฤษฎีนี้มีข้อสมมติฐาน 3 ประการเป็นกลไกสำคัญ คือ

2.1) ความต้องการที่ได้รับการตอบสนอง (need satisfaction) คือหากความต้องการระดับใดได้รับการตอบสนองน้อย ความต้องการประเภทนั้นจะมีอยู่สูง เช่น อยากรับเงินเดือนสูงขึ้น หากเงินเดือนยังไม่สูงจนเป็นที่พอใจ ความต้องการนี้ก็จะคงสูง

2.2) ขนาดของความต้องการ (desire strength) ถ้าความต้องการประเภทที่อยู่ต่ำกว่าได้รับการตอบสนองมากพอแล้ว จะยิ่งทำให้ความต้องการประเภทที่อยู่สูงกว่ามีมากยิ่งขึ้น เช่น ถ้าได้รับเงินเดือนมากพอแล้ว (ความต้องการอยู่รอด) ก็จะต้องการยกย่องยอมรับนับถือจากผู้อื่นมากขึ้น (ความสัมพันธ์ทางสังคม)

2.3) ความต้องการที่ไม่ได้รับการตอบสนอง (need frustration) ถ้าความต้องการประเภทที่อยู่สูงมีอุปสรรคขัดขวางได้รับการตอบสนองน้อย ก็จะทำให้ความต้องการประเภทที่อยู่ต่ำลงไปมีความสำคัญมากขึ้น เช่น ถ้าผู้บริหารไม่ได้เปลี่ยนงานที่ทำทนายมากขึ้น (ความก้าวหน้าและเติบโต) ก็หันมาสนใจและต้องการได้รับความเป็นมิตรความรักจากผู้ใต้บังคับบัญชาแทน(ความสัมพันธ์ทางสังคม)

จะเห็นได้ว่าทฤษฎีความต้องการของอัลเดอร์เฟอร์ ได้แบ่งความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 3 ประเภท ซึ่งความทะเยอทะยานอยู่ในความต้องการก้าวหน้าและเติบโต เป็นการเติบโตทางด้านความรู้ความสามารถในการทำงานคือความต้องการที่จะได้รับความรับผิดชอบเพิ่มขึ้น มีโอกาสได้ทำงานใหม่ๆเพิ่มขึ้น คือ ความต้องการได้รับความสำเร็จความหวังอย่างที่ตั้งใจ

1.2.3 ทฤษฎีความต้องการของเมอร์เรย์

เมอร์เรย์ (มธุรส สว่างบำรุง. 2542 : 250-252 ; อ้างอิงจาก Murray. 1664) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับแรงจูงใจว่า พฤติกรรมของมนุษย์ถูกจูงใจจากองค์ประกอบของความต้องการ 2 ส่วน ได้แก่ ความต้องการทางด้านสรีรวิทยา และความต้องการทางด้านสังคม โดยเขาเชื่อว่า มนุษย์ทุกคนมีความต้องการทางด้านสังคม แต่ระดับความต้องการของแต่ละบุคคลจะไม่เท่ากัน นอกเหนือไปจากนั้น เหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้นในสิ่งแวดล้อมจะมีผลกระทบต่อความต้องการต่างๆ เหล่านี้ ตัวอย่างเช่น ถ้าบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ได้เห็นบุคคลที่เขายกย่องชื่นชมในความสามารถได้รับเกียรติยศอันดับ 1 จึงทำให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคคลเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

ความต้องการของเมอร์เรย์ สามารถแบ่งได้ 28 ประเภทดังนี้

ประเภทความทะเยอทะยาน

1. ความต้องการประสบผลสำเร็จ (achievement) เป็นความต้องการที่แสดงออกถึงความสามารถ การเอาชนะอุปสรรคต่างๆ มีความท้าทาย กล้าทำงานที่ยากแต่ประเมินว่าสามารถจะทำได้
2. ความต้องการจำได้ (recognition) บุคคลจะแสดงการรู้จัก ทักทาย จำได้ รับรู้ หรือสำนึกต่อเหตุการณ์หรือเรื่องราวต่างๆ
3. ความต้องการแสดงออก (exhibition) มีความกล้าแสดงออก เปิดเผย ไขว่คว้าแสดงตนต่อบุคคลอื่น
4. ความต้องการครอบครอง (acquisition) จัดเป็นความต้องการที่บุคคลอยากได้อยากมีในสิ่งที่ตนเองปรารถนา
5. ความต้องการปกป้องรักษา (conservance) ทรัพย์สินสมบัติหรือสิ่งของต่างๆที่ต้องดูแล
6. ความต้องการความเป็นระเบียบ (order) จัดวางสิ่งต่างๆให้เป็นระเบียบเรียบร้อย สะอาด การจัดงานให้เป็นระบบ จัดการให้เกิดความสมดุล
7. ความต้องการสะสม (retention) เป็นความต้องการของบุคคลที่จะเก็บสะสมสิ่งของต่างๆที่ตนเองมีความชื่นชอบ
8. ความต้องการก่อสร้าง (construction) มีความต้องการสร้างสิ่งต่างๆ ประเภทการปกป้องตนเอง
9. ความต้องการรักษาชื่อเสียงและศักดิ์ศรี (inviolacy) เป็นการปกป้องตนเองไม่ให้ถูกลบล้าง ทำลาย ให้เสื่อมเสียจากเรื่องต่างๆ

10. ความต้องการหลีกเลี่ยงความอาย (infavoidance) บุคคลจะพยายามหลีกเลี่ยงจากเหตุการณ์สิ่งเร้า หรือสิ่งแวดล้อมที่ทำให้บุคคลเกิดความอาย
11. ความต้องการป้องกันตนเอง (defendance) จะเป็นการให้คำอธิบายหาเหตุผลมากล่าวอ้าง หรือเป็นการแก้ตัวในลักษณะต่างๆ
12. ความต้องการลบล้าง (counteraction) ตอบแทนหรือแก้แค้นในบางสิ่งบางอย่าง นอกจากนั้น ยังรวมถึงการเอาชนะความอ่อนแอ ความกลัวต่างๆ
13. ความต้องการหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด (harm avoidance) ทางร่างกาย
ประเภทการตอบสนองต่ออำนาจของบุคคล
14. ความต้องการใฝ่อำนาจ (dominance) แสดงออกถึงความต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่น ควบคุมสิ่งแวดล้อม หรือมีความเป็นตนเองสูงมาก
15. ความต้องการเคารพ (deference) เป็นความต้องการประสานความร่วมมือ เชื้อพียงชื่นชม ยอมเป็นรองต่อบุคคลที่มีอำนาจเหนือกว่า
16. ความต้องการเลียนแบบ (similance) จดจำพฤติกรรมของบุคคลที่ตนเองประทับใจ และเลียนแบบพฤติกรรมนั้นๆ
17. ความต้องการเป็นอิสระ (autonomy) เป็นการแสดงออกของบุคคลที่ต้องการมีอิสระทางความคิด พฤติกรรมการบังคับต่างๆ เป็นตัวของตัวเอง สามารถยืนหยัดได้ด้วยตนเอง
18. ความต้องการเผชิญหน้า (contrariance) เป็นความต้องการเผชิญหน้าต่อบุคคลหรือสิ่งต่างๆ แสดงออกถึงการขัดขวาง คัดค้าน ต่อต้าน ไม่เห็นด้วย
19. ความต้องการก้าวร้าว (aggression) จะปรากฏในรูปของการกระทำหรือทางวาจาเพื่อต้องการเอาชนะผู้อื่น และทำให้ได้รับความเสียหาย
20. ความต้องการถ่อมตน (abasement) ยอมจำนนต่ออำนาจที่เหนือกว่า ยอมรับคำตำหนิ ความผิดพลาด ความพ่ายแพ้หรือสภาวะพินิต
21. ความต้องการหลีกเลี่ยงการกล่าวโทษ (blame avoidance) ต่อความผิด การนินทา กล่าวร้าย
ประเภทปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
22. ความต้องการใฝ่สัมพันธ์ (affiliation) ความต้องการที่จะอยู่รวมเป็นกลุ่ม ต้องการมีเพื่อน ต้องการการยอมรับจากบุคคลอื่น
23. ความต้องการปฏิเสธ (rejection) ต่อบุคคลหรือสิ่งของที่ตนเองไม่ต้องการหรือเกี่ยวข้องด้วย หรือเป็นการแยกตนเองออกจากสิ่งที่ตนเองเกลียด ไม่ชอบ

24. ความต้องการการทะนุถนอม (nurturance) ให้การดูแล ค้ำจุน ปลอดภัย ให้ความเห็นอกเห็นใจ และตอบสนองความต้องการของบุคคล

25. ความต้องการขอความช่วยเหลือ (succorance) จากบุคคลที่มีศักยภาพช่วยเหลือ ปกป้อง ค้ำจุน ห่วงใย แสดงความเข้าใจความรู้สึก ในสิ่งที่ตนเองร้องขอได้

26. ความต้องการร่าเริง (play) เป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกสดชื่น แจ่มใส หัวเราะ ตลกขบขัน สร้างความครึกครื้น

ประเภทการแลกเปลี่ยนข้อมูล

27. ความต้องการความรู้ความเข้าใจ (cognizance) ด้วยการสืบเสาะแสวงหาความรู้ ข้อเท็จจริง หรือคำถามจากผู้อื่น

28. ความต้องการคำอธิบาย (exposition) หรือเป็นการแสดงเหตุผล ชี้แจงข้อมูลต่อบุคคลอื่น

จากความต้องการของเมอร์เรย์ ทั้ง 28 ข้อนี้ ส่วนใหญ่จะเน้นไปในด้านความต้องการของสังคมเป็นหลัก ความต้องการประสบความสำเร็จ ความต้องการมีอำนาจ และความต้องการสัมผัสพันธ์

1.2.4 ทฤษฎีความต้องการความสำเร็จของแมคเคลแลนด์ (McClelland's Achievement Motivation Theory)

แมคเคลแลนด์ (กิฟลี วรรณกิจย์. 2538 : 98-99 ; อ้างอิงจาก McClelland. 1961 : 36-62) ได้มีความเชื่อว่าความต้องการของบุคคลเป็นผลมาจากการเรียนรู้มากกว่าอย่างอื่น ความต้องการที่เกิดจากการเรียนรู้จึงมีอิทธิพลสูงให้คนแสดงหรือประพฤติปฏิบัติเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของเขา ความต้องการในชีวิตของแต่ละคนจะแตกต่างกัน เนื่องจากความแตกต่างในสิ่งแวดล้อม ทั้งครอบครัว ที่ทำงาน ตลอดจนประเพณีวัฒนธรรม แมคเคลแลนด์ได้กล่าวถึงความต้องการไว้ 3 ประการ คือ

1. ความต้องการประสบความสำเร็จ (The Need for Achievement) เป็นความต้องการมีผลงานและบรรลุเป้าหมายที่พึงปรารถนา คุณลักษณะของคนที่มีความต้องการประสบความสำเร็จได้แก่

1.1 เป็นคนที่มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะรับภาระหรือความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน ไม่ชอบเกียจงาน จะค้นพบว่าปัญหาจะถูกแก้ไขโดยวิธีใดหรืออย่างไร

1.2 เป็นคนที่ตั้งเป้าหมายไว้สูงกว่าปกติและชอบเสี่ยงกับเป้าหมายนั้น

1.3 เป็นคนที่ต้องการให้ผู้อื่นประเมินหรือบอกสิ่งที่เขาทำว่าเป็นอย่างไร

2. ความต้องการมิตรสัมพันธ์ (The Need for Affiliation) เป็นความต้องการที่จะส่งเสริมและรักษาสัมพันธภาพอันอบอุ่น เพื่อความเป็นมิตรกับผู้อื่น บุคคลที่มีความต้องการมิตรสัมพันธ์สูงมีลักษณะดังนี้

2.1 เป็นคนที่มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าต่อการยอมรับและให้ความเชื่อมั่นให้กำลังใจ

2.2 เป็นคนที่มีแนวโน้มที่จะปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นความปรารถนาและบรรทัดฐานของผู้อื่น

2.3 เป็นคนที่มีความใส่ใจในความรู้สึกของผู้อื่นอย่างจริงจัง

3. ความต้องการอำนาจ (The Need for Power) เป็นความต้องการที่จะมีอิทธิพลครอบงำผู้อื่น บุคคลที่มีความต้องการอำนาจสูง มีลักษณะดังนี้

3.1 มีความปรารถนาที่จะมีอิทธิพลต่อผู้อื่นโดยตรง

3.2 มีความปรารถนาที่จะมีกิจกรรมในการควบคุมเหนือผู้อื่น

3.3 มีความสนใจในการรักษาสัมพันธภาพในการเป็นผู้นำ ผู้ตาม

จากแนวความคิดตามทฤษฎีความต้องการและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จะเห็นว่าทั้ง 2 ทฤษฎีนั้นมุ่งเน้นให้บุคคลมีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ เพราะความสำเร็จจะทำให้พบแต่ความสุขความสมหวังในชีวิต ดังนั้นบุคคลจะต้องมีความทะเยอทะยานเพื่อที่จะให้ได้มาซึ่งความสำเร็จ

1.3 ลักษณะของผู้ที่มีความทะเยอทะยาน

ความทะเยอทะยาน เป็นลักษณะนิสัยอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ซึ่งจะพยายามกระทำเพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ในด้านต่างๆ สูงด้วย ดังที่ กิลฟอร์ด (Guildford, 1967: 437-439) กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า ประกอบด้วย การมีความทะเยอทะยานทั่วไป คือ ปรารถนาที่จะทำกิจกรรมนั้นให้สำเร็จ มีความเพียรพยายาม และมีความอดทนเต็มใจที่จะลำบาก แม้จะยากเพียงใดก็ตาม

เฮอร์แมนส์ (สมชัย วงษ์นายะ. 2524: 32 ; อ้างอิงจาก Hermans. 1970 : 354 -355) ได้สรุปลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ไว้ดังนี้

1. มีความทะเยอทะยานสูง
2. มีความหวังอย่างมากว่าตนจะประสบผลสำเร็จ ถึงแม้ผลการกระทำของตนนั้นจะขึ้นอยู่กับโอกาส
3. มีความพยายามไต่เต้าไปสู่สถานภาพทางสังคมที่สูงขึ้น
4. มีความอดทนในการทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน

5. เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะหรือถูกรบกวน ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะพยายามทำต่อไปจนสำเร็จ

6. มีความรู้สึกที่เวลาเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่ง และสิ่งต่างๆจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว จึงควรรีบทำสิ่งต่างๆให้ทันกับเวลา

7. คำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมาก

8. ในการเลือกเพื่อนร่วมงาน ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเลือกเพื่อนที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก

9. ต้องการให้ตนเป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่น โดยพยายามทำงานของตนให้ได้ดี

10. พยายามปฏิบัติงานให้ดีอยู่เสมอ

ตารางที่ 1 วงษ์อยู่น้อย (2525 : 73) ได้สรุปลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ ดังนี้

1. กล้าเสี่ยงพอสมควร
 2. มีทักษะในการจัดระบบงาน
 3. มีระดับความทะเยอทะยานสูง
 4. มีระดับความคาดหวังสูง
 5. อดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน
 6. เล็งการณ์ไกลและมีแผนระยะยาว
 7. เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
 8. ต้องการทราบที่แน่ชัดเกี่ยวกับการตัดสินใจ
 9. ขยันขันแข็งในงานที่ต้องใช้สมองและไม่ซ้ำแบบใคร
 10. ชอบทำงานให้เสร็จตามความพอใจของตน ไม่ชอบให้ใครบงการ
 11. มักเลือกในสิ่งที่เป็นไปได้และเหมาะสมกับความสามารถ
 12. มุ่งที่จะกระทำให้สำเร็จมากกว่าทำเพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลว
 13. เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะหรือถูกรบกวนจะพยายามทำต่อไปจนสำเร็จ
 14. จะทำกิจกรรมต่างๆเพื่อให้บรรลุมาตรฐานของตน ไม่มุ่งรางวัลหรือชื่อเสียง
 15. คิดว่าทำทุกสิ่งจะทำสำเร็จได้ด้วยความตั้งใจจริง และการทำงานจริงของตน
- ไม่ใช่เกิดจากโอกาสและไม่เชื่อในสิ่งมหัศจรรย์

สุพจน์ สิ้นสุวงค์วัฒน์ (2527 : 26) ได้สรุปคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ประกอบด้วยลักษณะนิสัยที่สำคัญ ดังนี้

1. ความทะเยอทะยาน

2. ความกระตือรือร้น

3. ความกล้าเสี่ยง
4. ความรับผิดชอบต่อตนเอง
5. ความมีเอกลักษณ์
6. การรู้จักวางแผน

รัตนภรณ์ วงศาโรจน์ (2533 : 83-85) ได้กล่าวถึงลักษณะนิสัยพฤติกรรมซึ่งเป็นองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ที่เป็นด้านของความทะเยอทะยานไว้ดังนี้

1. การตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง
2. การพยายามไปสู่สถานะที่สูงขึ้น
3. ให้คนอื่นรู้จักด้วยผลงาน
4. ต้องการชัยชนะเมื่อมีการแข่งขัน
5. ต้องการดีเด่นเหนือคนอื่น
6. ต้องการให้งานของตนสำเร็จในระดับสูง
7. ต้องการความก้าวหน้าในการทำงาน
8. เลือกกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันหรือมีความท้าทาย

จากข้อความข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้นจะเป็นบุคคลที่มีความทะเยอทะยานประกอบอยู่ด้วยคือบุคคลเหล่านี้มักจะมองเห็นว่าตนเองมีคุณค่า มีความสามารถ มีความคาดหวัง ต้องการความก้าวหน้า กล้าเสี่ยง มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความมานะพยายาม เป็นต้น

1.4 องค์ประกอบที่มีผลต่อความทะเยอทะยาน

จิตรา วสุวานิช (2518 : 98 -100) ได้จำแนกองค์ประกอบที่มีผลต่อความทะเยอทะยานออกเป็น 5 ด้าน คือ ด้านความสำเร็จและความล้มเหลว ด้านบุคลิกภาพ ด้านมาตรฐานของกลุ่ม ด้านรางวัลและการลงโทษ และด้านระดับสังคม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ความสำเร็จและความล้มเหลว จากการทดลองมากมายในเรื่องความสำเร็จและความล้มเหลวในการศึกษานั้น ส่วนใหญ่พอจะสรุปได้ผลดังนี้

1.1 เด็กนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนมักจะเป็นผู้ที่ตั้งจุดมุ่งหมายหรือตั้งระดับของความทะเยอทะยาน ได้ถูกต้องใกล้เคียงกับความเป็นจริง

1.2 เด็กนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนบ่อยๆ มักจะตั้งจุดมุ่งหมายไว้แล้วไม่เป็นที่ตั้งไว้

1.3 จากผลสำเร็จที่เด็กนักเรียนได้รับในครั้งหนึ่งแล้วจะเป็นผลถึงการตั้งระดับ

ความทะเยอทะยาน ในคราวต่อไป

1.4 ความสนใจในกิจกรรมที่กระทำจะขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม และความพอใจที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต

1.5 ความสำเร็จหรือความหวังว่าจะสำเร็จ จะช่วยให้เกิดความสนใจและความพยายามในกิจกรรมนั้นมากยิ่งขึ้น

1.6 เมื่อมีการพลาดหวังหรือล้มเหลวเกิดขึ้น มักจะทำให้นักเรียนบังเกิดความผิดหวัง และความรู้สึกท้อถอย และส่วนใหญ่จะยังไม่สามารถปรับปรุงแก้ไขความผิดพลาดในทันที

1.7 การได้รับรางวัลบ้างเป็นบางครั้ง แบบ Partial Reinforcement ของ Skinner จะทำให้ผู้เรียนมีความมุ่งมั่น และพยายามอยู่เสมอ เพราะไม่ทราบแน่ชัดว่าเมื่อไรการกระทำของตนจะได้รับสิ่งเสริมแรง

2. บุคลิกภาพ

2.1 เด็กนักเรียนที่มีความมั่นใจในตนเองมักจะตั้งระดับความทะเยอทะยาน ได้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง

2.2 เด็กนักเรียนที่ชอบการแข่งขันและชอบเอาชนะ มีความต้องการด้านสัมฤทธิ์ผลสูง มักจะชอบงานที่เสี่ยงและล่อแหลมต่อความล้มเหลว

2.3 เด็กนักเรียนที่ไม่ค่อยมีความมั่นใจในตนเอง บางครั้งจะชอบตั้งระดับความทะเยอทะยาน ไว้สูงมาก (เกินความสามารถของตน) ทั้งนี้เพื่อปกปิดความไม่มั่นใจของตนเอง

2.4 เด็กนักเรียนที่มีความรู้สึกดีถูกความสามารถของตนเอง มักจะตั้งระดับของความทะเยอทะยานไว้ต่ำ ทั้งนี้ เพื่อกันการเสี่ยงและความวิตกกังวลของตนเอง

3. มาตรฐานของกลุ่ม บางครั้งการตั้งระดับของความทะเยอทะยานก็ขึ้นอยู่กับกลุ่มเพื่อนๆ ที่ได้นักเรียนเป็นสมาชิกอยู่ ถ้าเพื่อนในกลุ่มล้วนแต่เป็นผู้มีความทะเยอทะยานสูง ตนก็พลอยพยายามกับเขาด้วย เพราะเด็กมักจะมีอารมณ์กลัวเกรงว่าจะไม่เป็นที่ยอมรับของสมาชิกในกลุ่ม และในบางโรงเรียนที่ยึดถือความสำคัญของสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมาก ก็จะเป็นสิ่งช่วยให้เด็กต้องตั้งระดับความทะเยอทะยาน ไว้สูงมาก และจะต้องพยายามไปให้ถึงจุดหมายที่วางไว้ด้วย เช่น โรงเรียนที่สนับสนุนให้นักเรียนสอบได้คะแนนยอดเยี่ยมประจำปี

4. รางวัลและการลงโทษ ผลของการได้รับรางวัลหรือการลงโทษจะมีส่วนทำให้ระดับของความทะเยอทะยาน ของเด็กนักเรียนเปลี่ยนแปลงไปมากที่สุดที่เดียว เพราะ

4.1 รางวัลจะเป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้มีการกระทำซ้ำๆ ของพฤติกรรมนั้น

4.2 รางวัลมักจะทำให้เด็กนักเรียนอาสาที่จะทำในสิ่งที่ตนไม่เคยนึกสนใจก็ได้

4.3 การลงโทษจะทำให้เด็กนักเรียนไม่อยากกระทำในสิ่งที่ครูได้คาดโทษไว้

4.4 การเลี้ยงกับการลงโทษ จะช่วยให้เด็กพยายามกระทำพฤติกรรมอย่าง
ระมัดระวังที่สุด

4.5 บางครั้งการลงโทษของครู ทำให้เด็กนักเรียนมีความรู้สึก แค้นเคืองและมีความ
ก้าวร้าวเกิดขึ้น ทำให้เด็กนักเรียนไม่ชอบครูที่ลงโทษ และตลอดจนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อเหตุการณ์
ที่ทำให้ตนต้องถูกลงโทษ

5. ระดับสังคม

5.1 เด็กนักเรียนที่มาจากระดับสังคมชั้นเดียวกัน มักจะมีระดับของความ
ทะเยอทะยาน เท่าเทียมกัน

5.2 การเลี้ยงดูเด็กประเภทไม่ตามใจเด็กจนเกินไป มักจะช่วยให้เด็กรู้จักตั้งระดับ
ความทะเยอทะยานสูง

5.3 อาชีพของบิดามารดา และระดับสติปัญญาของเด็ก จะมีส่วนสัมพันธ์กับ
ความทะเยอทะยาน ในทางบวก

5.4 เด็กที่มาจากครอบครัวในชนชั้นกลางมักจะมีแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่าชนชั้น
ต่ำ

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน

การศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความทะเยอทะยานจะทำให้ทราบ
ความหมายความสำคัญ คุณลักษณะ ทฤษฎีที่ใช้เป็นกรอบในการศึกษาการวัดความทะเยอทะยาน และ
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความทะเยอทะยาน ทั้งนี้ ยังเป็นแนวทางการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร
ปัจจัยต่างๆ ที่ศึกษาที่มีต่อความทะเยอทะยานว่ามีความสัมพันธ์ และมีอิทธิพลต่อความทะเยอทะยาน
หรือไม่ อย่างไร ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการอธิบายปัจจัยเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรปัจจัยต่างๆ ที่ศึกษา
กับความทะเยอทะยาน โดยในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ
ความทะเยอทะยานดังนี้

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเปิดรับสื่อ

2.1.1 การเปิดรับสื่อ

วิลโลว์ พิตาลชานะกุล (2551 : 8) กล่าวว่า การเปิดรับสื่อ (Media Exposure) เป็น
ปัจจัยหนึ่งส่งผลต่อการสื่อสาร ซึ่งเกี่ยวข้องกับปัจจัยภายในของผู้รับสาร เช่น ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา
และปัจจัยภายนอก เช่น โอกาสในการเข้าถึงสื่อ ซึ่งประกอบด้วยการเข้าถึงสื่อในเชิงกายภาพ

(Physical Accessibility) เช่น ฐานะทางเศรษฐกิจเอื้ออำนวยต่อการซื้อข่าวสารหรือไม่ และการเข้าถึงสื่อในเชิงสังคม-วัฒนธรรม (Socio- Accessibility) เช่น ระดับการอ่านออกเขียนได้ของผู้รับสาร

2.1.2 แบบแผนการเปิดรับสื่อ

แบบแผนการเปิดรับสื่อซึ่งส่งผลต่อกระบวนการสื่อสาร มี 2 ลักษณะด้วยกันคือ

1. พฤติกรรมการรับสื่อเชิงเครื่องมือ (Instrumental Viewing Behavior) เป็นการเปิดรับสารผู้รับสารตั้งใจจะจะเปิดรับโดยมีจุดมุ่งหมายว่าจะนำเอาข่าวสารไปใช้ประโยชน์บางอย่าง
2. พฤติกรรมการรับสื่อเชิงพิธีกรรม (Ritualistic/Habitual Viewing Behavior) เป็นการเปิดรับที่ไม่ได้มีเป้าหมายพิเศษ ไม่ได้ตั้งจุดมุ่งหมายเอาไว้ว่าจะนำเอาความรู้ไปใช้ประโยชน์อะไร เป็นการเปิดดูเพราะความเคยชิน ดูไปเรื่อยๆ ไม่ได้เจาะจงคาดหวังอะไรเป็นพิเศษ

2.1.3 พฤติกรรมการเปิดรับสื่อ

พฤติกรรมการเปิดรับสื่อสามารถจำแนกได้เป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

1. การแสวงหาข้อมูล (Information Seeking) คือ การที่บุคคลแสวงหาข่าวสารเพื่อต้องการให้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง มีความคล้อยคลึงกับเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง
2. การเปิดรับข้อมูล (Information Receptivity) คือ การที่บุคคลเปิดรับข่าวสารเพื่อต้องการทราบข้อมูลที่ตนเองสนใจและอยากรู้ เช่น การรับฟังรายการวิทยุที่ตนเองชื่นชอบ
3. การเปิดรับประสบการณ์ (Experience Receptivity) เป็นการที่บุคคลเปิดรับข่าวสารเพื่อตอบสนองความต้องการกระทำหรือความต้องการเรียนรู้บางอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อผ่อนคลายอารมณ์

พรทิพย์ วรกิจโกคาทร (2530 : 243) ได้กล่าวว่า ผู้รับสารจะเลือกเปิดรับสื่อตามคุณลักษณะดังนี้

1. เลือกรับสื่อที่สามารถจัดหามาได้ (Availability) ธรรมชาติของมนุษย์จะใช้ความพยายามเพียงระดับหนึ่งเท่านั้น อะไรที่ได้มายากก็มักจะไม่ได้รับการเลือก ดังนั้น ผู้รับสารจึงเปิดรับสื่อที่ตนไม่ต้องใช้ความพยายามมากนัก เป็นสื่อที่จัดหามาได้ง่ายกว่าสื่ออื่นๆ
2. เลือกเปิดรับสื่อที่สอดคล้องกับตนเอง (Consistency) ผู้รับสารจะเลือกเปิดรับสื่อที่มีความสอดคล้องกับความรู้ ค่านิยม ความเชื่อ ทศนคติและพฤติกรรมของตนเอง
3. เลือกรับสื่อที่สะดวกและนิยม (Convenience and Preferences) ผู้รับสารจะเปิดรับสื่อที่ตนเองมีความสะดวก เช่น ผู้รับสารบางคนต้องใช้เวลาในการเดินทางอยู่บนรถยนต์ ดังนั้นสื่อที่สะดวกในการเปิดก็คือ วิทยุ เป็นต้น

อาชีพ มนุษย์เป็นสัตว์สังคม แต่การสมาคมกับมนุษย์ด้วยกันถูกจำกัดลงด้วยสังคมที่ก้าวหน้าแบบอุตสาหกรรม มนุษย์จึงมักมีสื่อมวลชนเป็นเพื่อนแทน

4. การผลจากสังคม (Withdrawal) เป็นการเปิดรับสื่อหรือเข้าหาสื่อเพื่อหลีกเลี่ยงจากงานประจำ เช่น การรีบเร่งทำงานให้เสร็จเพื่อจะได้ไปชมโทรทัศน์ เป็นต้น

ชวรัตน์ เชิดชัย (2527 : 170-172) ได้กล่าวถึงเหตุผลในการใช้สื่อว่าเกิดจากปัจจัยพื้นฐานหลายประการ ได้แก่

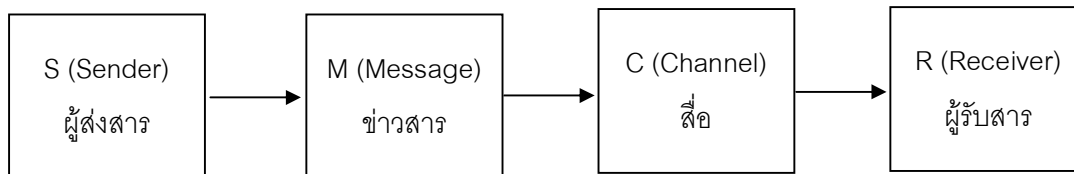
1. ความเหงา เป็นเหตุผลทางจิตวิทยาโดยตรงที่ว่า ปกติคนเราจะไม่ชอบอยู่ตามลำพัง เนื่องจากเกิดความรู้สึกสับสน วิตกกังวล หวาดกลัว และการเมินเฉยจากสังคม จึงขอยุบายที่จะรวมกลุ่มเพื่อสังสรรค์กับผู้อื่นเท่าโอกาสจะอำนวยให้ เมื่อไม่สามารถจะติดต่อดังสังสรรค์กับบุคคลได้โดยตรง สิ่งที่ดีที่สุดคือการอยู่กับสื่อต่างๆที่ใช้ในการสื่อสาร และคนบางส่วนพอใจที่จะอยู่กับสื่อมวลชนมากกว่าที่จะอยู่กับบุคคล เพราะสื่อมวลชนเป็นเพื่อนแก้เหงาที่ไม่สร้างแรงกดดันในการสนทนาหรือทางสังคมให้แก่ตนเอง

2. ความอยากรู้อยากเห็น ความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นเป็นคุณสมบัติพื้นฐานของมนุษย์ ดังนั้น สื่อมวลชนจึงถือเอาความอยากรู้อยากเห็นเป็นหลักสำคัญอย่างหนึ่งในการเสนอข่าวสาร ปกติมนุษย์จะมีความอยากรู้อยากเห็นโดยเริ่มจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวที่สุดไปจนถึงสิ่งที่อยู่ห่างตัวเองมากที่สุดตามลำดับ และไม่ว่าสิ่งทีสนองความอยากรู้อยากเห็นจะเกิดจากวัตถุ สิ่งของ ความคิด หรือการกระทำของเพื่อนบ้านหรือเพื่อนร่วมโลก

3. ประโยชน์ใช้สอยของตนเอง โดยพื้นฐานมนุษย์เป็นผู้เห็นแก่ตัว ในฐานะที่เป็นผู้รับข่าวสารจึงต้องการแสวงหาและใช้ข่าวสารบางอย่างที่จะใช้เป็นประโยชน์แก่ตนเองเพื่อช่วยให้ความคิดของตนบรรลุผล เพื่อให้ข่าวสารที่ได้มาเสริมสร้างบารมี เพื่อให้ได้ข่าวสารที่จะช่วยให้ตนเองได้รับความสะดวกสบาย รวมทั้งให้ได้ข่าวสารที่ทำให้ตนเองเกิดความสนุกสนานบันเทิง

2.1.5 ทฤษฎีการเปิดรับสื่อของเดวิด เบอร์โล

เดวิด เบอร์โล (ธนสิทธิ์ เดชรุ่งวณิชย์. 2549 : 12 ; อ้างอิงจาก David. 1990 : 40) การติดต่อสื่อสารมีองค์ประกอบสำคัญคือ ผู้ส่ง (Sender) ข่าวสาร (Message) สื่อ (Channel) และผู้รับสาร (Receiver) โดยใช้อักษรย่อ S M C R แทนองค์ประกอบของขั้นตอนของขบวนการในการสื่อความหมายเพื่อแสดงรูปแบบของการสื่อความหมายดังนี้

ภาพประกอบ 2 แผนภาพแสดงกระบวนการถ่ายทอดข้อสารจากแหล่งกำเนิดไปยังจุดมุ่งหมาย

2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตน

2.2.1 ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตน

ซัง (Shunk. 1983 : 89) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนว่า หมายถึง การตัดสินใจความสามารถในการแสดงพฤติกรรมของตนเองว่า จะกระทำได้ดีเพียงใดและการรับรู้ความสามารถของตนเองนี้มีผลต่อการกระทำ ความพยายามและความอดทนต่อความยากลำบากเพื่อให้การกระทำนั้นประสบผลสำเร็จ

จิตติพัฒน์ สงบกาย (2533 : 17) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนว่า หมายถึง การตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเองว่า สามารถกระทำพฤติกรรมบางอย่างในสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจงได้หรือไม่ด้วยทักษะที่ตนมีอยู่

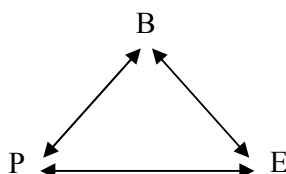
จิตติมา จุมทอง (2538 : 12) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนว่า หมายถึง การที่บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง เกี่ยวกับการกระทำหรือพฤติกรรมบางอย่างว่าตนเองมีความสามารถที่จะนำทักษะต่างๆ ที่มีอยู่มาใช้ได้หรือไม่ในระดับใดซึ่งจะเกี่ยวข้องกับทักษะที่ตนเคยมีอยู่ และทักษะที่ได้รับการฝึกฝนเพิ่มเติมเพื่อใช้ในการตัดสินใจว่าตนสามารถกระทำอะไรได้ด้วยทักษะที่ตนมีอยู่

อนอนูมา ศาสตรา (2550 : 10) ให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนว่า หมายถึง คุณลักษณะของบุคคลที่สามารถรับรู้พฤติกรรมที่จะแสดงออกของตนเอง โดยเป็นการประเมินว่าตนเองจะประสบผลสำเร็จเพียงใดในแต่ละสถานการณ์ และการรับรู้ความสามารถของตนมีผลต่อความพยายามในการกระทำ และสามารถใช้นายาพฤติกรรมของบุคคลได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตน หมายถึง ความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนที่จะกระทำพฤติกรรมที่ต้องการ เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่คาดหวัง และการรับรู้ความสามารถของตนเองนี้มีผลต่อการกระทำเพื่อให้การกระทำนั้นประสบผลสำเร็จ

2.2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตน

การรับรู้ความสามารถของตนเป็นแนวคิดสำคัญแนวหนึ่ง ที่มาจากทฤษฎีการรู้คิดเชิงสังคม (Social cognitive) ของแบนดูรา (Bandura. 1986 : 24) แนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีการรู้คิดเชิงสังคม เชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลเป็นผลมาจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ 3 ชนิด ซึ่งเป็นตัวกำหนดซึ่งกันและกัน (Reciprocal determinism) ได้แก่ พฤติกรรมการรู้คิดและปัจจัยส่วนบุคคล และอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม ความสัมพันธ์ดังกล่าวอาจแสดงได้ดังแผนภาพต่อไปนี้

B = พฤติกรรม (Behavior)

P = การรู้คิดและปัจจัยส่วนบุคคล (Cognitive and other personal factors)

E = อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม (Environment influences)

ภาพประกอบ 3 แบบแผนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวกำหนด 3 ชนิด ที่มีอิทธิพลเชิงเหตุ – ผลซึ่งกันและกัน

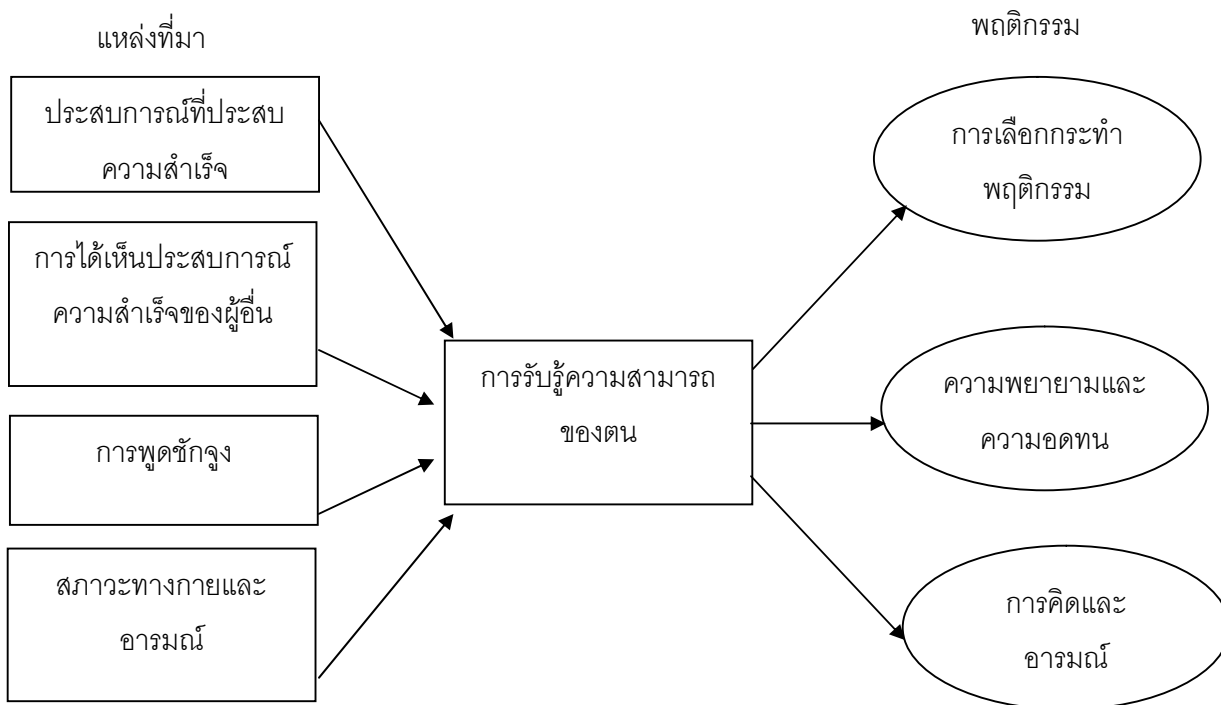
ที่มา : แบนดูรา (Bandura. 1986 : 24)

ทฤษฎีการรู้คิดเชิงสังคม เชื่อว่าตัวแปรสำคัญในการตัดสินใจกระทำพฤติกรรมของบุคคลมีอยู่ 2 ประเภท คือ การรับรู้ความสามารถของตน (Self-efficacy) และความคาดหวังในผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น (Outcome expectation) กล่าวคือ การรับรู้ความสามารถของตนเป็นการตัดสินใจความสามารถของตนเองว่าจะสามารถทำงานได้ในระดับใดขณะที่ความคาดหวังในผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นเป็นการตัดสินใจว่าผลลัพธ์ใดจะเกิดขึ้นหลังจากได้กระทำพฤติกรรมนั้นไปแล้ว

แบนดูรา เชื่อว่าการรับรู้ความสามารถของตนมีผลต่อการกระทำของบุคคล โดยอธิบายว่าบุคคล 2 คน อาจมีความสามารถไม่ต่างกันแต่อาจแสดงออกในคุณภาพที่แตกต่างกันได้ โดยที่บุคคลได้สนับสนุนปัจจัยเกี่ยวกับการกระทำหน้าที่เชิงจิตวิทยาสังคมของตนเองโดยผ่านกลไกของบุคคล (Personal agency) ซึ่งไม่มีสิ่งใดสำคัญกว่าความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถของบุคคล ดังนั้นการรับรู้ความสามารถของตน (Self-efficacy) จึงเป็นความเชื่อในความสามารถของบุคคลที่จะจัดการและกระทำด้วยแนวทางที่จะทำให้บรรลุความสำเร็จโดยอาศัยสถานการณ์ที่คาดหวัง ความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถ (Efficacy beliefs) ได้มีอิทธิพลต่อบุคคลทั้งในด้านความคิด ความรู้สึก การจูงใจตนเอง และการกระทำ ข้อค้นพบที่ได้จากการทดสอบเชิงสาเหตุจำนวนมากได้สนับสนุนว่า

ความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถเป็นปัจจัยเชิงสาเหตุในการทำหน้าที่ของเรา กล่าวคือ ความเชื่อในความสามารถได้แปรผันอย่างเป็นระบบ และคงเส้นคงวาในการสนับสนุนการจูงใจและการบรรลุความสำเร็จ

โมเดลการรับรู้ความสามารถของตนตามแนวคิดของแบนดูรา (Bandura. 1977) เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งที่มา การรับรู้ความสามารถของตน และผลที่ตามมาของการรับรู้ความสามารถของตนได้ดังนี้

ภาพประกอบ 4 โมเดลการรับรู้ความสามารถของตนของแบนดูรา

ที่มา: เบ็ทซ์ (Betz. 1992 : 22-23)

สรุปได้ว่า ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเป็นทฤษฎีที่อธิบายสาเหตุเกี่ยวกับบุคคล (Personal causation) ได้อย่างสมบูรณ์ภายใต้กรอบแนวคิดที่สอดคล้องกัน เริ่มจากจุดเริ่มต้นของความเชื่อถือเกี่ยวกับความสามารถของบุคคล (Personal efficacy) โครงสร้างและหน้าที่ของความเชื่อ กระบวนการในการกระทำและผลที่เกิดขึ้นในลักษณะต่างๆ ตลอดจนการอธิบายกระบวนการเหล่านี้ได้ทั้งในระดับบุคคลและระดับกลุ่ม ในระยะหลังแบนดูราได้อธิบายระบบความเชื่อเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนให้ขยายวงกว้างขึ้น โดยเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถในการทำงานเป็นกลุ่ม (Collective efficacy) และการรับรู้ความสามารถของสถาบัน (Institutional efficacy)

จุดเด่นประการหนึ่งของทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตน คือ การผสมผสานองค์ความรู้ที่หลากหลายจากข้อค้นพบในขอบเขตความรู้ที่มีองค์ประกอบของทฤษฎีแตกต่างกัน ทั้งนี้ แบนดูราเชื่อว่าคุณค่าของทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนอยู่ที่การมีแนวทางที่ชัดเจนเกี่ยวกับวิธีการพัฒนาและยกระดับความสามารถของมนุษย์ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่พึงปรารถนา

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถข้างต้น สรุปว่าบุคคลคาดหวังว่าผลลัพธ์ของพฤติกรรมเป็นสิ่งທີ່พึงปรารถนา ทำให้บุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนในระดับสูงมีความพยายามในการกระทำพฤติกรรมที่จะนำไปสู่ความสำเร็จมากกว่าบุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ

2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง

2.3.1 ความหมายของการควบคุมตนเอง

สกินเนอร์ (Skinner. 1953 : 230) กล่าวว่า การควบคุมตนเอง หมายถึง การที่บุคคลควบคุมพฤติกรรมของตนเองเพื่อนำไปสู่ผลกรรมทางบวกและผลกรรมทางลบ ซึ่งบุคคลจะต้องเลือกกระทำพฤติกรรมสองอย่างซึ่งให้ผลกรรมที่ขัดแย้งกัน ผลกรรมหนึ่งเป็นผลกรรมที่ได้รับทันทีแต่มีความน่าพอใจน้อย ส่วนอีผลกรรมหนึ่งเป็นผลกรรมที่ต้องรอคอยแต่มีความน่าพอใจมากกว่า

นงนุช โรจนเลิศ (2533 : 18-19) กล่าวว่า การควบคุมตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะละเว้นการกระทำบางชนิด หรือความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมด้วยเหตุผลและความอดทน เพื่อให้เกิดผลดีตามที่ต้องการ หรือหลีกเลี่ยงสิ่งไม่ดีที่อาจเกิดขึ้น ตลอดจนความสามารถในการจัดสภาพแวดล้อม เพื่อให้เกิดพฤติกรรมตามที่บุคคลมุ่งหวังไว้ แม้เมื่อบุคคลนั้นต้องเผชิญกับปัญหา อุปสรรค หรืออยู่ในภาวะที่เกิดปัญหาความขัดแย้งในใจ

กาญจนา พูนสุข (2541 : 54) กล่าวว่า การควบคุมตนเอง หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งพยายามที่จะกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง ซึ่งก่อนหน้านั้น พฤติกรรมนี้เกิดขึ้นน้อยกว่า พฤติกรรมที่จะถูกควบคุมนี้มักจะเกี่ยวข้องกับผลที่ตามมา ทั้งในด้านที่พึงปรารถนาและไม่พึงปรารถนา ส่วนพฤติกรรมที่ไม่ต้องการควบคุมนั้นจะเกี่ยวข้องกับผลลัพธ์ในปัจจุบันที่มีความสุข ความพอใจ แต่ผลในระยะหลังแล้วจะเป็นผลลัพธ์ที่ไม่พึงปรารถนา

กรภัทร วรเชษฐ์ (2548 : 43) กล่าวว่า การควบคุมตนเอง หมายถึง การกระทำที่บ่งบอกถึงความสามารถของบุคคลที่จะกระทำพฤติกรรมด้วยเหตุผลและความอดทน เพื่อให้เกิดผลดีตามที่ต้องการ หลีกเลี่ยงสิ่งไม่ดีที่อาจเกิดขึ้นด้วยตัวเองได้ อย่างเหมาะสม ที่จะนำไปสู่ผลที่ต้องการในอนาคต

ไชยยงค์ วรรณาม (2549 : 11) กล่าวว่า การควบคุมตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะกระทำพฤติกรรมด้วยเหตุผลและความอดทน เพื่อให้เกิดผลที่ดีต่อพฤติกรรมตามที่

ตนเองปรารถนา แม้บุคคลนั้นต้องเผชิญกับปัญหา อุปสรรค หรืออยู่ในภาวะที่เกิดความขัดแย้งในจิตใจ โดยบุคคลนั้นเป็นผู้กำหนดเป้าหมายและกระบวนการที่จะไปสู่เป้าหมายด้วยตนเอง

จากที่กล่าวมาข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า การควบคุมตนเอง หมายถึง การที่บุคคลใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่งเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคล จากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

2.3.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura. : 1969) อธิบายแนวคิดที่สำคัญในการเรียนรู้ทางสังคมไว้ดังนี้

1. พฤติกรรมทั้งหลายทั้งสิ้นของมนุษย์นอกจากปฏิกิริยาสะท้อน ล้วนเป็นผลที่ได้รับจากการเรียนรู้
2. สิ่งที่มีมนุษย์เรียนรู้ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่างๆ โดยเรียนรู้จากผลที่จะเกิดตามมา กล่าวคือเรียนรู้ว่าเมื่อเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นจะมีเหตุการณ์ใดเกิดตามมาหรือเมื่อกระทำพฤติกรรมใดแล้ว ผลที่ได้รับตามมาจากการกระทำนั้นจะเป็นเช่นไรอย่างไรอย่างแรก จัดเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์กับเหตุการณ์ อย่างที่สองเป็นความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมและผลที่เกิดจากพฤติกรรม ความรู้ที่มีมนุษย์เรียนรู้จากสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะกลายมาเป็นความเชื่อที่มีผลต่อการควบคุมพฤติกรรมของบุคคล
3. การเรียนรู้ความสัมพันธ์ดังกล่าวเกิดจากการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์และการเรียนรู้จากการสังเกต
4. การเรียนรู้จักการทำต้นแบบหรือแบบอย่าง โดยเฉพาะตัวแบบที่ใกล้ชิด คือ พ่อแม่และการเรียนรู้จากขบวนการสังเกต
5. ผลจากการเรียนรู้ของมนุษย์จะกลายมาเป็นความเชื่อซึ่งเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมที่สำคัญ และควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ให้สอดคล้องกับความเชื่อดังกล่าว
6. การควบคุมพฤติกรรมด้วยการรู้คิดของบุคคล การรู้คิดของบุคคลในเชิงประเมินค่าที่วางอยู่บนข้อสมมติฐานความเชื่อ อันเกิดจากการเรียนรู้ของมนุษย์นั้นจะทำให้เขาตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมหนึ่งได้ และจะนำไปสู่การควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตามที่ตนได้ตั้งใจไว้
7. พลังจากการเรียนรู้แล้ว มนุษย์รู้จักเลือกเลียนแบบพฤติกรรมที่ตนเห็นคุณค่ามากกว่า พฤติกรรมที่ถูกลงโทษหรือไม่ได้รับรางวัลหรือแรงเสริม การเห็นผลจากการกระทำในเชิงบวกย่อมเป็นสิ่งจูงใจให้บุคคลกระทำพฤติกรรมนั้นอีกตลอดจนเกิดความคาดหวังแต่แรงเสริมที่จะรับการคาดหวังนี้

จะทำให้บุคคลตัดสินใจกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรม เพื่อให้ผลบังเกิดขึ้นตามความต้องการ คือ ต้องการมีการควบคุมตนเองและประเมินตนเอง

8. พฤติกรรมส่วนใหญ่ของบุคคลถูกควบคุมโดยผลที่ตามมาจากการประเมินตนเอง ซึ่งจะมีทั้งทางดีและไม่ดี ทำให้เกิดการรับรู้ตนเองในแต่ละด้านแตกต่างกันออกไป การประเมินตนเองนี้จะทำให้บุคคลสามารถควบคุมตนเองให้กระทำพฤติกรรมที่เหมาะสมได้

9. พฤติกรรมหรือการกระทำที่บุคคลทำต่อตนเองอันเนื่องมาจาก การประเมินตนเองที่ดี และจากปฏิกิริยาต่อตนเองทั้งทางบวกและลบ ล้วนเป็นผลมาจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงและการมีต้นแบบหรือแบบอย่าง การให้แรงเสริมต่อตนเองเป็นเรื่องสำคัญเพราะจะมีผลต่อการพยายามของบุคคลที่จะกระทำให้ถึงมาตรฐานที่ตนตั้งไว้และทำให้สามารถพัฒนาทักษะในการควบคุมตนเอง สามารถปรับปรุงและคงรักษาพฤติกรรมนั้นต่อไปให้ได้

สาระสำคัญในทฤษฎีการเรียนรู้ของแบนดูรานี้ สามารถนำไปอธิบายการเรียนรู้หรือที่มาของพฤติกรรมการควบคุมตนเองและการควบคุมพฤติกรรมดังกล่าวเป็นอย่างดีและชัดเจน

2.3.3 เทคนิคที่ใช้ในการควบคุมตนเอง

เพอร์รี และ ริชาร์ด (โสภา มะควีอสี. 2537 ; อ้างมาจาก : Perri and Richard. 1977) ได้เสนอขั้นตอนการฝึกควบคุมตนเอง ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. การตั้งเป้าหมาย (Goal Setting) หมายถึง การกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการเปลี่ยนแปลง ซึ่งการตั้งเป้าหมายนี้จะช่วยให้บุคคลรู้ถึงพฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการกระทำอย่างในขณะนี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะที่เพิ่มขึ้น ลดลง หรือคงเดิมโดยการเปรียบเทียบพฤติกรรมที่แท้จริงกับพฤติกรรมเป้าหมายที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพื่อใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับในการเสริมแรงต่อไป

2. การสังเกตตนเอง (Self-monitoring) เป็นกระบวนการที่บุคคลสังเกต หรือ จำแนกลักษณะของพฤติกรรมของตนเองพิจารณาว่าตนได้ทำพฤติกรรมตามเป้าหมายแล้วหรือยัง การสังเกตตนเองมักจะทำควบคู่ไปกับการบันทึกพฤติกรรม

3. การประเมินผล (Self-evaluation) หมายถึง การที่บุคคลต้องตัดสินใจพฤติกรรมของตนเอง โดยการประเมินคุณค่าของพฤติกรรมจากข้อมูลที่ได้จากการบันทึกด้วยตนเอง ซึ่งทำให้ได้พิจารณาพฤติกรรมที่ทำอยู่อย่างถี่ถ้วน

4. การเสริมแรงตนเอง (Self-reinforcement) คือ การจัดผลกรรมที่เป็นแรงเสริมให้แก่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้วยตนเอง เพื่อให้พฤติกรรมนั้นเพิ่มขึ้นโดยที่เจ้าของพฤติกรรมเป็นผู้ดำเนินการเพื่อให้ได้แรงเสริมนั้นด้วยตนเอง การเสริมแรงตนเองมักเกิดร่วมกับการตั้งเป้าหมาย คือ มีการตั้งเป้าหมายหรือกำหนดเกณฑ์เสียก่อนแล้วจึงมีการเสริมแรงตามมาในการกำหนด

เกณฑ์นั้น บุคคลผู้เป็นเจ้าของพฤติกรรมอาจจะกำหนดด้วยตนเองหรือให้ผู้อื่นกำหนด

2.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง

2.4.1 ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเอง

แบลร์ (Blair. 1968 : 138) กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลสามารถที่จะยอมรับสภาพการณ์ใหม่ๆ ที่ตนประสบโดยปราศจากความกลัวที่จะล้มเหลว และเขาย่อมแน่ใจว่าสถานการณ์นั้นๆไม่ทำให้เขาได้รับความเดือดร้อน

สมิท (Smith. 1968 : 185) ได้ให้ความหมาย ของความเชื่อมั่นในตนเองว่า หมายถึง ความพึงพอใจในตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเอง หรือการยอมรับนับถือตนเอง บุคคลจะมีความมั่นใจในตนเองมากน้อยเพียงใดนั้น สามารถพิจารณาได้จากความขัดแย้งระหว่างตนตามที่เป็นจริงกับตนตามอุดมคติ ถ้าความขัดแย้งเกิดขึ้นมากจะเป็นเหตุทำให้ตนมีความรู้สึกว่ามีค่า ไม่เหมาะสมและไม่พึงพอใจ อันหมายถึง การขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เกิดความวิตกกังวล ขาดความอบอุ่นและชอบพึ่งผู้อื่น

ปราโมทย์ เยี่ยมสวัสดิ์ (2524 : 24) ได้ให้ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเองไว้ว่า หมายถึง ลักษณะของพฤติกรรมที่กล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจด้วยตนเองอย่างมั่นใจโดยไม่พึ่งพาผู้อื่น กล้าพูด กล้าทำ กล้าตอบคำถาม โดยไม่ลังเล มีความกระตือรือร้น ไม่สะทกสะท้านต่อเหตุการณ์และบุคคล ไม่ขี้อาย ไม่ประหม่า ไม่หวาดผวา และแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดีกับสถานการณ์ต่างๆได้อย่างเหมาะสม

สมิต อาชนิจกุล (2533 : 92) ได้ให้ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเองว่า หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการที่จะทำสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จในด้านการแสดงออก การพึ่งตนเอง การรู้จักนับถือตนเอง มีความคิดอ่านเป็นของตนเองไม่ตกเป็นทาสความคิดผู้อื่น มีความกล้าหาญ ไม่ทอดถอยเมื่อทำอะไรไม่สำเร็จ

กรมวิชาการ (2537 : 1) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นคุณลักษณะที่สำคัญยิ่งที่จะช่วยให้คนเราสามารถทำสิ่งต่างๆ ประสบความสำเร็จ ช่วยให้คนเรามีความเป็นตัวของตัวเอง กล้าคิดกล้าแสดงออก ปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม ทำสิ่งต่างๆด้วยความมั่นใจ ยอมรับผลที่เกิดขึ้นด้วยความพอใจและภาคภูมิใจ สามารถเผชิญเหตุการณ์ต่างๆและแก้ปัญหาด้วยความรู้สึกที่มั่นคง อันเป็นคุณลักษณะของผู้ที่มีสุขภาพจิตที่ดี มีความสุขในการดำรงชีวิต

เลขา ปิยะฉัจฉริยะ (2539 : 566) กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ความรู้สึกที่นึกคิดที่ดีต่อตนเอง คือ มองเห็นและแน่ใจว่าตนมีคุณลักษณะต่างๆ เช่น ความรับผิดชอบที่จะช่วยเหลือตนให้ประสบความสำเร็จ

จากที่กล่าวมาข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง การแสดงออกของบุคคลที่มีความมั่นใจที่จะกระทำการใดๆด้วยความเพียรพยายาม กล้าคิด กล้าแสดงออกให้สำเร็จลุล่วงไปตามที่ตนคาดหวังไว้

2.4.2 ลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง

ลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ได้มีผู้กล่าวไว้หลายท่าน ดังนี้
ซูซีพ อ่อนโคกสูง (2516 : 27-28) ได้สรุปพฤติกรรมของผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองไว้ดังนี้

1. กล้าในการคิด การพูด และการกระทำ
2. ใจคอมั่นคง ไม่เชื่อคนง่าย มีเหตุผล
3. รอบคอบ มีแผนงาน
4. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ชอบทำสิ่งแปลกๆใหม่ๆ
5. กล้าเสี่ยง (กล้าได้กล้าเสีย)
6. ชอบแสดงตัว
7. ไม่วิตกกังวลจนเกินไป
8. เป็นผู้ผู้นำ
9. รักความยุติธรรม
10. ชอบช่วยเหลือหมู่คณะ
11. ชอบอิสระ ไม่โอ้อวด
12. ตั้งจุดมุ่งหมายไว้สูงและคิดว่าจะทำให้สำเร็จ
13. มีความเกรงใจและเห็นใจผู้อื่น

ฉันทนา ภาคบังกช (2533 : 1) กล่าวว่า ลักษณะของผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองโดยทั่วไปจะมีความกล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจ และมีความมั่นใจที่จะกระทำการต่างๆให้สำเร็จได้ตามที่ต้องการ มองโลกในแง่ดี และปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้และมีความรับผิดชอบสูง

กัลยา เตชะเสถียร (2546 : 12) กล่าวว่า ลักษณะของผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองคือ เป็นบุคคลที่มีความกล้าแสดงออกในทางที่ถูกต้องและเหมาะสม มีจิตใจมั่นคง ไม่คล้อยตามผู้อื่นโดยไม่มีเหตุผล สามารถพึ่งตนเองได้ สามารถตัดสินใจเรื่องราวต่างๆด้วยตนเอง มีความเป็นตัวของตัวเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีเหตุผล กล้าแสดงออก มีความรับผิดชอบ ไม่วิตกกังวลจนเกินไป ตั้งจุดมุ่งหมายในอนาคตไว้สูงและคิดว่าตนจะประสบความสำเร็จ

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่าบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะมีลักษณะ กล้าคิด กล้าพูด หรือกล้าเผชิญความจริง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ชอบทำสิ่งแปลกๆใหม่ๆตลอดจนสามารถกระทำสิ่งต่างๆให้สำเร็จลุล่วงได้ตามที่บุคคลมั่นใจ แม้จะมีเหตุการณ์อื่นใดมาเป็นอุปสรรคก็ไม่ท้อถอย

2.4.3 ความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเอง

สมาคมการศึกษาแห่งอเมริกา (มานิดา ทองทวี. 2526 : 7 ; อ้างอิงจาก Child Study Association of America. 1952) ได้ระบุถึงความเชื่อมั่นในตนเองว่า มักเกิดขึ้นกับเด็กที่ประสบความสำเร็จในการกระทำสิ่งต่างๆอยู่เสมอ บุคคลที่ประสบความสำเร็จมากเท่าไรย่อมมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นเท่านั้น บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะรู้สึกว่าจะไม่ถูกข่มขู่จากบุคคลอื่น ส่งผลให้ความยุ่งยากใจต่างๆลดลงหรือหมดไป ทำให้มีความสามารถที่จะกระทำสิ่งต่างๆ ให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

เบรกเคนริดจ์ (วาสนา ผดุงทรง. 2529 ; อ้างอิงจาก Breckenridge, 1995) พบว่าเด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะมีความสามารถในการควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบและสามารถแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม นอกจากนี้บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะชอบแสดงความคิดเห็น กล้าตัดสินใจ เมื่อเผชิญปัญหาแล้วบุคคลจะมีความสามารถในการแก้ปัญหาต่างๆได้ดีกว่าบุคคลที่ขาดความมั่นใจในตนเอง

กันยา สุวรรณแสง (2536 : 20) กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นลักษณะนิสัยที่พึงควรได้รับการพัฒนาส่งเสริม เป็นคุณสมบัติที่จำเป็นต้องมีในบุคลิกภาพของบุคคลทุกระดับ ทุกอายุ เพื่อจะได้อยู่ในสังคมอย่างมีความสุขและเป็นที่ยอมรับของสังคม เพราะความเป็นผู้มีความมั่นใจในตนเอง สามารถตัดสินใจได้ไม่ลังเล ทำให้มีลักษณะความเป็นผู้นำ เป็นผู้ที่น่าเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับไว้วางใจของผู้อื่น

จึงอาจสรุปได้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองมีความสำคัญต่อความสำเร็จในชีวิต กล้าคิดกล้าแสดงออก มองโลกในแง่ดี มีความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังมีบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะมีความสามารถในการควบคุมตนเอง

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ

3.1 ความหมายการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ

จินตนา ธนวิบูลย์ชัย (2536 : 3) ได้ให้ความหมายว่า เทคนิคการวิเคราะห์เส้นทางการหรือการวิเคราะห์สาเหตุ เป็นวิธีการวิเคราะห์ทางสถิติอย่างหนึ่งที่อาศัยการประยุกต์วิธีวิเคราะห์การถดถอยมาอธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระหลายๆตัว ที่มีต่อตัวแปรตามทั้งที่เป็นความสัมพันธ์ทางตรงและทางอ้อม ตลอดจนสามารถอธิบายทิศทางและปริมาณความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ โดย

มีลูกศรชี้ให้เห็นรูปแบบของความสัมพันธ์ได้ การอธิบายความสัมพันธ์นี้อาศัยพื้นฐานความรู้ในปรากฏการณ์ และพื้นฐาน ความรู้ทางทฤษฎีที่อธิบายเชิงเหตุและผลเป็นสำคัญ วิธีวิเคราะห์นี้จึงสามารถนำไปใช้ในการตรวจสอบหรือคัดเลือก หรือสร้างทฤษฎีด้วย

นางลักษณะ วิรัชชัย (2542 : 40) กล่าวว่า การวิเคราะห์สาเหตุ หรือการวิเคราะห์เส้นทางเป็นวิธีการประยุกต์การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเพื่อการศึกษาความสัมพันธ์เชิงเหตุ และผลระหว่างตัวแปรเชิงปริมาณตามพื้นฐานความรู้ทฤษฎีให้ทราบว่า ตัวแปรซึ่งเป็นเหตุมีอิทธิพลต่อตัวแปร ซึ่งเป็นผลในลักษณะใด อิทธิพลแต่ละประเภทมีปริมาณและทิศทางอย่างไร และเพื่อวิเคราะห์ ตรวจสอบทฤษฎีว่า รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลจากปรากฏการณ์จริงสอดคล้องหรือขัดแย้งกับความสัมพันธ์ตามทฤษฎี

อำนาจ เลิศชัยนที (2545 : 479) กล่าวว่า การวิเคราะห์เส้นทางเป็นการนำค่าสถิติที่ได้มาอธิบายในเรื่องผลลัพธ์ทางตรง (direct effect) และผลลัพธ์ทางอ้อม (indirect effect) การอธิบายเรื่องผลลัพธ์ทางตรงและทางอ้อม เป็นเรื่องของการสร้างรูปแบบของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเชิงทฤษฎีที่จำเป็นต้องมีการทดสอบว่าจริงหรือเท็จ ถ้ามีการกำหนดความสัมพันธ์ที่ต้องการรู้ผลลัพธ์เชิงเหตุ-ผล ตัวแปรที่อยู่ในรูปแบบของสมการเชิงโครงสร้างก็จะอธิบายในรูปของเหตุ ต่อมาก็คือ อาจเป็นตัวแปรที่เป็นผลก็ได้

3.2 ลักษณะของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ

บุญชม ศรีสะอาด (2538 : 182) สรุปลักษณะของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุไว้ดังนี้

1. ไม่ใช่การค้นหาสาเหตุ แต่เป็นเทคนิคที่ใช้อธิบายความเป็นสาเหตุในเชิงปริมาณ
2. เป็นเทคนิคในการตรวจสอบทฤษฎี หรือรูปแบบเชิงสาเหตุตามภาวะสันนิษฐาน
3. ก่อนวิเคราะห์สาเหตุจะต้องมีโครงสร้าง หรือรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละตัวกับตัวแปรตาม ในรูปแบบของสาเหตุและผล ซึ่งสร้างจากความรู้ ทฤษฎี ผลการวิจัย และแบบแผนของความสัมพันธ์สัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ
4. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ เป็นการยืนยันหรือสนับสนุนว่า โครงสร้างหรือรูปแบบความสัมพันธ์ในรูปสาเหตุและผลระหว่างตัวแปรเหล่านั้น (ตามข้อ 3) มีความเป็นไปได้หรือไม่จากข้อมูลที่สังเกตหรือวัดมาครั้งนั้น

สำราญ มีแจ้ง (2544 : 65) กล่าวว่า การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุมีลักษณะ 3 ประการ คือ

1. เป็นเทคนิคทางสถิติที่อาศัยการประยุกต์การวิเคราะห์การถดถอย

2. เป็นการศึกษาขนาดและทิศทางของความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเหตุที่มีต่อตัวแปรผลทั้งทางตรงและทางอ้อม

3. ความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลนี้สามารถนำมาเขียนอธิบายได้ด้วยรูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ

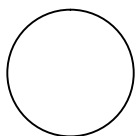
3.3 สัญลักษณ์และลักษณะของรูปแบบที่ใช้ในการเขียนโมเดลเชิงสาเหตุ

3.3.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเขียนโมเดลเชิงสาเหตุ

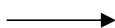
การแสดงลำดับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรยึดหลักการเขียนที่ว่า ตัวแปรอิสระอยู่ทางซ้ายของตัวแปรตาม ซึ่งสัญลักษณ์ที่นิยมใช้ในการเขียนโมเดลมีดังนี้

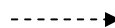
แทนตัวแปรที่สังเกตได้ (Observed Variables)

แทนตัวแปรที่ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรงหรือตัวแปรแฝง (Latent Variable)

แสดงตัวแปรที่ปลายลูกศร ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโดยตรงกับตัวแปรที่อยู่หัวลูกศร

แสดงว่าตัวแปรที่ปลายลูกศร เมื่อพิจารณาตามทฤษฎีน่าจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโดยตรงกับตัวแปรที่อยู่หัวลูกศรแต่จากการตรวจสอบด้วยข้อมูลเชิงประจักษ์พบว่าไม่เป็นไปตามนั้นหรือไม่มีความสำคัญ

แสดงว่าตัวแปรที่ปลายลูกศรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันยังไม่สามารถระบุทิศทางความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของกันและกันได้จึงมีทิศทางไปได้ทั้ง 2 ทาง

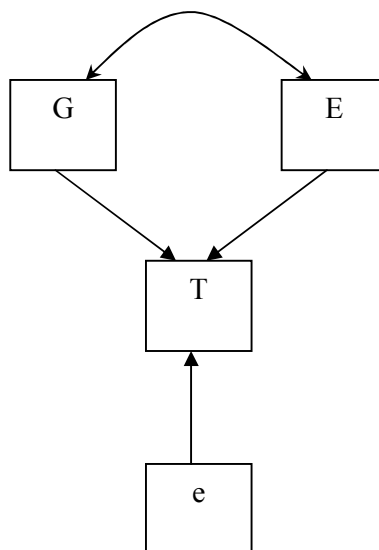
P_{ij}

แสดงสัมประสิทธิ์เส้นทาง ซึ่งเป็นขนาดอิทธิพลของตัวแปรอิสระ j ที่มีต่อตัวแปรตาม i

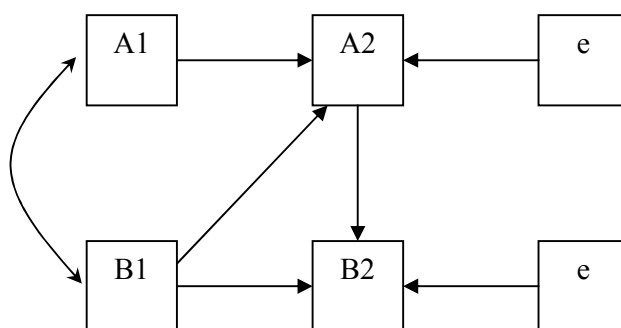
นอกจากนี้ ยังมีลูกศรทิศทางเดียวที่แสดงความสัมพันธ์จากตัวแปรอื่น ๆ ที่อยู่นอกแบบจำลองซึ่งอาจมีผลต่อตัวแปรนั้น ๆ ในแบบจำลอง ได้แก่ ตัวแปรแทรกซ้อนที่นักวิจัยไม่ได้สนใจศึกษาและ/ หรือความคลาดเคลื่อนอื่น ๆ ในที่นี้ใช้สัญลักษณ์ e เรียกว่า ตัวแปรส่วนที่เหลือ (Residual variables)

3.4 ลักษณะของรูปแบบที่ใช้ในการเขียนโมเดลเชิงสาเหตุ

การเขียน Path diagram อาจทำได้ 2 รูปแบบคือ (ดุษฎี โยเหลา. มปป : 90) จากซ้ายไปขวาหรือจากบนลงล่างเช่น

การเขียน Path diagram จากบนลงล่าง

การเขียน Path diagram จากซ้ายไปขวา

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความทะเยอทะยาน

4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

เซียร์ส (ศิริบุรณ์ สายโกสุม. 2548 : 150 ; อ้างอิงจาก Sears. 1957) ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับความทะเยอทะยานของนักเรียน ซึ่งการทดลองนี้มีผลต่อพัฒนาการของทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เขาแบ่งนักเรียนชั้นประถมศึกษาออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่มีความสำเร็จ (มีประวัติดีทุกด้านอย่างสม่ำเสมอ) กลุ่มล้มเหลว (มีคะแนนการเรียนไม่ดีทุกด้านอย่างต่อเนื่อง) และกลุ่มที่มีความแตกต่าง (คะแนนการอ่านดี แต่คะแนนคณิตศาสตร์ไม่ดีอย่างต่อเนื่อง) เด็กเหล่านี้ได้รับแบบทดสอบการอ่าน และคณิตศาสตร์ 20 ชุด เป็นแบบทดสอบซึ่งใช้ความเร็วหลังจากการทดสอบแต่ละครั้งจะให้เด็กคาดคะเนระยะเวลาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบครั้งต่อไป ครั้งหนึ่งของเด็กในกลุ่มที่ 1 (กลุ่มสำเร็จ) จะได้รับคำชมอย่างมากมาย อีกครั้งหนึ่งของกลุ่มล้มเหลวจะถูกวิจารณ์อย่างรุนแรง ผลปรากฏว่าเด็กในกลุ่มที่ถูกวางเงื่อนไขของความสำเร็จ ประเมินการทำงานของตนได้อย่างถูกต้อง มีการวางเป้าหมายไว้สูงกว่าที่เป็นจริงเล็กน้อย เด็กในกลุ่มที่ถูกวางเงื่อนไขล้มเหลวมีความแตกต่างอย่างมากมายระหว่างเป้าหมายและงานที่เป็นจริง ซึ่งการทดลองนี้เป็นเครื่องยืนยันถึงผลของความสำเร็จ และความล้มเหลวที่มีต่อความทะเยอทะยานของมนุษย์เรา ในทางตรงข้ามความล้มเหลวที่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าทำให้เด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีประวัติความล้มเหลวมีการวางเป้าหมายสูงหรือต่ำกว่าความเป็นจริง

อีริคสัน (สุปราณี สนิธิรัตนะ; และคณะ. 2537: 45-47; อ้างอิงจาก Erikson. 1959) ความพอดีระหว่างความเป็นตัวของตัวเองกับความไม่มั่นใจในตนเองและความละอาย ทำให้บุคคลพัฒนานิสัยรู้จักควบคุมตนเอง มีความเป็นตัวของตัวเองตามความเหมาะสม มีความมั่นใจในการกระทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อไปสู่ผลลัพธ์ที่ต้องการ

ชาร์ม (Schramm. 1964: 128-130) ที่กล่าวว่า การเปิดรับสื่อสารมวลชน จะช่วยยกระดับความทะเยอทะยานของบุคคลให้มีความเป็นอยู่ที่สูงขึ้น

เบรกเคนริด (กรองแก้ว ฉายสภาวรรณ. 2541: 92-93; อ้างอิงจาก Breckenridge. 1966: 80) ถ้าเด็กได้รับการส่งเสริมให้สามารถพัฒนาความคิด เรื่องการนับถือตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเอง จะทำให้เด็กมีความเชื่อมั่นในตนเองจะมีความสามารถในการควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบ

แมคเคลล์แลนด์ (McClelland, et al. 1969: 2339) ได้ศึกษาตัวแปรที่ไม่ใช่สติปัญญาสามประเภท ที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อความทะเยอทะยานทางการเรียน ตัวแปรสามประเภทดังกล่าวคือ แรงจูงใจ พื้นฐานทางเศรษฐกิจ และความสนใจเบื้องต้น ปรากฏว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญากับความทะเยอทะยานการเรียนมีค่าสูง และเป็นค่าที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

โรเจอร์ (Roger. 1969 : 101-112) ที่กล่าวว่า การเปิดรับสื่อจะส่งผลให้เกิดความ
 ทะเยอทะยานเกี่ยวกับการศึกษาและอาชีพ

วอร์ชิงตัน และ แกรนท์ (พูลทรัพย์ วงษ์พานิช. 2523: 8; อ้างอิงจาก Worthington &
 Grant. 1971) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีผลต่อความทะเยอทะยานทางการเรียนและความสำเร็จ
 ทางการเรียน ที่รัฐยูทาห์ (Utah) ใช้ในปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยยูทาห์เป็นกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วยนิสิต
 ชาย 1,270 คน และหญิง 990 คน เครื่องมือได้แก่ แบบสอบ เอ. ซี. ที. (American College Testing)
 ในวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ สังคมศาสตร์ ธรรมชาติ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสอง
 ทาง และสามทาง (Two-way and Three-way Analysis of Variance) องค์ประกอบที่เขาศึกษามี 11
 ตัวแปร ได้แก่ เพศ รายได้ของครอบครัว จำนวนเด็กในครอบครัว คะแนนเฉลี่ยจากวิชาทั้งสี่วิชาใน
 โรงเรียนมัธยมศึกษา ผลสัมฤทธิ์ที่ไม่ใช่วิชาการ (Non-academic Achievements) ที่ตั้งโรงเรียน
 มัธยมศึกษาตามสภาพภูมิศาสตร์ คะแนนจากแบบสอบ เอ. ซี. ที. ความสำคัญในการตั้งเป้าหมาย
 ทางการเรียน ทางวิชาชีพ และทางสังคม การเลือกอาชีพในอนาคต และเกรดเฉลี่ยในเทอมแรกของ
 มหาวิทยาลัยเป็นตัวแปรตาม จากการศึกษพบว่า

1. ตัวทำนายเกรดเฉลี่ย (G.P.A.) ได้ดี คือ คะแนนเฉลี่ยในโรงเรียนมัธยมศึกษา มี
 นัยสำคัญที่ระดับ .01
2. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณในระหว่างคะแนนจากแบบสอบ เอ. ซี. ที. ทั้งสี่วิชา
 กับเกรดเฉลี่ย(G.P.A.) ในมหาวิทยาลัยเท่ากับ .57
3. นิสิตที่มีบิดามารดาที่รายได้สูงและปานกลาง จะได้รับผลสำเร็จทางการเรียนสูง
 กว่านิสิตที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำกว่า เพราะฐานะและสังคมจะเป็นตัวแปรที่สำคัญที่จะ
 กำหนด ทศนคติ แรงจูงใจ และค่านิยมด้วย
4. สภาพที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของโรงเรียนมัธยมที่นิสิตสำเร็จมีความสัมพันธ์ทำนอง
 เดียวกับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกันของนิสิต และสภาพแวดล้อมที่โรงเรียนมัธยมตั้งอยู่
 นั้น จะมีผลในการจัดหลักสูตรของโรงเรียน มาตรฐานการให้เกรด และบรรยากาศทางสติปัญญา
 ทั่วยุโรปด้วย
5. นิสิตที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ไม่ใช่วิชาการมาก จะมีเกรดเฉลี่ยสูงกว่านิสิตที่มี
 ส่วนร่วมในกิจกรรมน้อยกว่าหรือไม่ร่วมกิจกรรมเลย ในระยะเทอมแรกของมหาวิทยาลัย

พลัคเกอร์ (Pluccker. 1998: 240 ; citing Snyder. 1995) ได้ทำการศึกษาเรื่องความคิดรวบยอด
 เกี่ยวกับความทะเยอทะยานของนักเรียนทางด้านจิตวิทยา พบว่า ความทะเยอทะยานของนักเรียนมีความ
 สัมพันธ์กับความวิตกกังวล การมองโลกในแง่ดี และความคาดหวังในชีวิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความทะเยอทะยาน ในประเทศนั้นมีผู้ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับความทะเยอทะยานอยู่น้อยมาก แต่ก็ก็มีผู้สนใจศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความทะเยอทะยาน ดังต่อไปนี้

ราตรี เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2515 : 71) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความทะเยอทะยานของเด็กวัยรุ่นชาวไทยที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ พบว่าเด็กที่มาจากครอบครัวชั้นกลางมีความทะเยอทะยานสูงกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำ ระหว่างเด็กวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงที่มาจากครอบครัวชั้นกลางนั้น ก็พบว่าเด็กวัยรุ่นชายมีความทะเยอทะยานสูงกว่าเด็กวัยรุ่นหญิง

ช่อทิพย์ ราศีเกรียงไกร (2523 : 83) ได้ศึกษาความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตร โดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนสังกัดมหาวิทยาลัย พบว่าบิดาของนักเรียนทั้งสองสังกัดต่างก็มีความมุ่งหวังให้บุตรจบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าขึ้นไปมากที่สุด

สุนันทา แผนพรหม. (2540: 2) เด็กที่มีความทะเยอทะยานสูงจะสามารถควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบ มุมนานะพยายามที่จะพัฒนาตนเอง และพร้อมที่จะทำประโยชน์ให้แก่สังคม

ตรงศรณี คนดี (2544 : 51) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความทะเยอทะยานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการมีอำนาจเหนือคนอื่นส่งผลต่อความทะเยอทะยาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จำรุณ เทียมธรรม (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน พบว่า เจตคติต่อการเรียน ความเชื่ออำนาจภายในตน ความคาดหวังของนักเรียนต่ออนาคต และความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปุณณจันทร์ วัฒนวงษ์ (2540 : 68) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากร การเปิดรับสื่อ การรับรู้ประโยชน์และความใฝ่ฝัน (Aspiration) เกี่ยวกับการเรียนวิชาทหารรักษาดินแดนของนักศึกษาวิชาทหารหญิง ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การเปิดรับสื่อที่เกี่ยวข้องกับการเข้าเรียนวิชาทหารรักษาดินแดน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความใฝ่ฝัน (Aspiration) การเข้าเรียนวิชาทหารรักษาดินแดน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศพบว่า การเปิดรับสื่อ การรับรู้ความสามารถของตน การควบคุมตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นสาเหตุที่ทำให้บุคคลมีความทะเยอทะยาน ผู้ที่มีความทะเยอทะยานในตนเองสูงจะนำไปสู่ความสำเร็จในทุกๆด้าน มีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข พร้อมที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดสุพรรณบุรี ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. การกำหนดประชากร และการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากร และการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งมีโรงเรียนทั้งหมด 32 โรงเรียน จำนวนห้องเรียน 113 ห้องเรียน และมีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 4,126 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 730 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two – Stage Random Sampling)

ขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

1. สสำรวจข้อมูลของประชากรจากแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ คือ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี แล้วจัดทำกรอบการสุ่ม (Sampling Frame) โดยในการจัดขนาดโรงเรียน ผู้วิจัยได้นำหลักเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานมาใช้ โดยจำแนกตามขนาดดังนี้

ขนาดที่ 1	จำนวนนักเรียน ไม่เกิน	120	คน
ขนาดที่ 2	จำนวนนักเรียน 121 -	200	คน
ขนาดที่ 3	จำนวนนักเรียน 201 -	300	คน
ขนาดที่ 4	จำนวนนักเรียน 301 -	499	คน
ขนาดที่ 5	จำนวนนักเรียน 500 -	1,499	คน
ขนาดที่ 6	จำนวนนักเรียน 1,500 -	2,499	คน
ขนาดที่ 7	จำนวนนักเรียน มากกว่า	2,500	คน

จากการพิจารณาการแบ่งขนาดโรงเรียนตามเกณฑ์ พบว่า มีขนาดโรงเรียนตั้งแต่โรงเรียนขนาดที่ 3 ถึง ขนาดที่ 7 เมื่อพิจารณาความแตกต่างตามพื้นที่ สภาพสังคม และความเจริญทางด้านเศรษฐกิจ ของโรงเรียนมีลักษณะใกล้เคียงกัน ผู้วิจัยจึงพิจารณาจัดโรงเรียนขนาดที่ 1 ถึงขนาดที่ 4 ให้อยู่ในกลุ่มเดียวกันโดยจัดให้เป็นโรงเรียนขนาดเล็ก และจัดโรงเรียนขนาดที่ 5 ให้เป็นโรงเรียนขนาดกลาง และจัดโรงเรียนขนาดที่ 6 และ 7 ให้อยู่ในกลุ่มเดียวกันโดยจัดให้เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ มีรายละเอียดดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนโรงเรียน และจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดสุพรรณบุรี จำแนกตามกลุ่มของโรงเรียน

ขนาดโรงเรียน	จำนวนโรงเรียน	จำนวนห้องเรียน	จำนวนนักเรียน
เล็ก	12	17	494
กลาง	11	34	1,140
ใหญ่	9	62	2,492
รวม	32	113	4,126

หมายเหตุ

โรงเรียนขนาดเล็ก (โรงเรียนขนาดที่ 1-4)	จำนวนนักเรียนทั้งหมด	1 - 499	คน
โรงเรียนขนาดกลาง (โรงเรียนขนาดที่ 5)	จำนวนนักเรียนทั้งหมด	500 - 1,499	คน
โรงเรียนขนาดใหญ่ (โรงเรียนขนาดที่ 6 และ 7)	จำนวนนักเรียนทั้งหมด	1,500	คนขึ้นไป

2. การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

ในการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างเพื่อการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากร ซึ่งใช้สูตรการกำหนดตัวอย่างสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ระดับความเชื่อมั่น (Level of Confidence: $1 - \alpha$) ที่ .95 ของมยุรี ศรีชัย (2538: 105) โดยประกอบไปด้วยข้อมูลต่างๆ ที่ใช้ในการคำนวณ ดังนี้

2.1 กำหนดระดับความเชื่อมั่น (Level of Confidence: $1 - \alpha$) ที่ .95

2.2 กำหนดขนาดของความคลาดเคลื่อน ($e = Z_{.05/2} S_{\bar{x}}$) เท่ากับ 1.5 คะแนน จากคะแนนเต็มของแบบสอบถามวัดความทะเยอทะยาน ซึ่งผู้วิจัยได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าขนาดของความคลาดเคลื่อนดังกล่าวพอเพียงสำหรับการได้มาของขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม

2.3 ค่าประมาณความแปรปรวนของประชากร (σ^2) ได้จากการนำแบบสอบถามความทะเยอทะยานไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนขนาดเล็ก กลาง และใหญ่ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน ได้ค่าความแปรปรวนเท่ากับ 210.036 142.648 และ 252.755 ตามลำดับ

2.4 คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ที่ระดับความเชื่อมั่น .95 ได้กลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 341 คน ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าเป็นจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่เพียงพอสำหรับการวิจัยในครั้งนี้

3. ดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยโดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบสองขั้นตอน (Two - Stage Random Sampling) ดังนี้

3.1 ขั้นตอนที่ 1 ทำการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ขนาดของโรงเรียน เป็นขั้นของการสุ่ม (Strata) และมีโรงเรียนในแต่ละชั้นเป็นหน่วยของการสุ่ม (Sampling Unit) โดยทำการสุ่มโรงเรียนมาร้อยละ 30 ของจำนวนโรงเรียนในแต่ละขนาด โดยเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก 4 โรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง 3 โรงเรียน และโรงเรียนขนาดใหญ่ 3 โรงเรียน รวมทั้งหมด 10 โรงเรียน มีรายละเอียดดังตาราง 2

ตาราง 2 โรงเรียนและจำนวนนักเรียนที่ได้จากการสุ่มในชั้นแรก จำแนกตามขนาดของโรงเรียน

ขนาด โรงเรียน	โรงเรียน	จำนวนห้องเรียน (ห้อง)	จำนวนนักเรียน (คน)
เล็ก	1. ทุ่งแฝกพิทยาคม	1	38
	2. จังหวัดราชบุรีสามัคคี	2	57
	3. ทรราชสุจิตต์วิทยา 2	1	38
	4. สรวงสุทธาวิทยา	1	39
กลาง	5. ศรีประจันต์เมธีประชา	3	83
	6. บางลี่วิทยา	5	180
	7. ตลิ่งชันวิทยา	4	126
ใหญ่	8. กรรณสูตศึกษาลัย	10	427
	9. สวงวนหญิง	10	369
	10. บางปลาม้าสูงสูดมารมดุงวิทย	6	268
รวม	10	43	1,625

3.2 ขั้นตอนที่ 2 ทำการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม ได้จำนวนนักเรียนในแต่ละโรงเรียนซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัย โดยทำการสุ่มจำนวนห้องเรียนมาร้อยละ 40 ของห้องเรียนในแต่ละโรงเรียน ได้จำนวนห้องเรียน 19 ห้อง จำนวนนักเรียน 705 คน ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำแนกตามขนาดของโรงเรียน

ขนาด โรงเรียน	โรงเรียน	จำนวนห้องเรียน (ห้อง)	จำนวนนักเรียน (คน)
เล็ก	1. พุ่งแพกพิทยาคม	1	32
	2. วังห้วยราษฎร์สามัคคี	1	37
	3. หารราชสุจิตต์วิทยา 2	1	38
	4. สรรวงสุทธาวิทยา	1	39
กลาง	5. ศรีประจันต์เมธีประมุข	1	39
	6. บางลี่วิทยา	2	83
	7. ตลิ่งชันวิทยา	1	75
ใหญ่	8. กรรณสูตศึกษาลัย	4	141
	9. สงวนหญิง	4	130
	10. บางปลาม้าสูงสมุทรผดุงวิทย์	2	91
รวม	10	19	705

4. การตรวจสอบความเหมาะสมของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความเหมาะสมของกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้ดำเนินการเก็บข้อมูลจริงจำนวน 790 คน ซึ่งมีจำนวนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ประมาณไว้ เพื่อป้องกันความผิดพลาดของข้อมูลซึ่งอาจเกิดขึ้นจากการที่นักเรียนไม่ตั้งใจตอบแบบสอบถาม หรือตอบไม่ครบทุกข้อ โดยหลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความเรียบร้อยโดยทำการคัดเลือกแบบสอบถามเพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 730 คน ได้ค่าความแปรปรวนของการตอบแบบสอบถาม ความทะเยอทะยานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนขนาดเล็ก กลาง และใหญ่เท่ากับ 273.158 139.223 และ 222.939 ตามลำดับ โดยเมื่อพิจารณาความคลาดเคลื่อนที่กำหนดไว้เป็นเกณฑ์ในการประมาณค่าที่ยอมรับได้ ที่ระดับความเชื่อมั่นของการประมาณค่าเฉลี่ยร้อยละ 95 ในการวางแผนกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 1.5 นั้น เมื่อนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมจริงมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ยของความทะเยอทะยาน มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ย ($S_{\bar{X}}$) ในภาพรวมเท่ากับ .76 และผู้วิจัยได้กำหนดการประมาณค่าเฉลี่ยความทะเยอทะยานไว้ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น ในการวิจัยนี้จึงมีค่าความคลาดเคลื่อน ($Z_{\alpha/2} S_{\bar{X}}$) เท่ากับ 1.49 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าความคลาดเคลื่อนที่วางแผนไว้ จึงสรุปได้ว่าขนาดของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีขนาด

เหมาะสมและเพียงพอต่อการนำไปใช้วิเคราะห์ขั้นสูงด้วยโปรแกรมลิสเรล ซึ่งจำเป็นต้องใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่พอสมควร และจำนวนพหามิเตอร์หรือตัวแปรควรจะเป็น 20 : 1 (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2538: 46; อ้างอิงจาก Gold. 1980: 163. and Weiss. 1972) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ มีตัวแปรสังเกตได้ 19 ตัวแปร ขนาดกลุ่มตัวอย่างต่ำสุดควรเท่ากับ 380 คน ดังนั้น จึงถือได้ว่าขนาดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีขนาดที่เพียงพอ

2. การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยในครั้งนี้ มีจำนวน 2 ฉบับดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบสอบถามความตระเยอทะยาน มี 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความตระเยอทะยาน มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 30 ข้อ

ฉบับที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระเยอทะยาน มี 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามการเปิดรับสื่อ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตน มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ

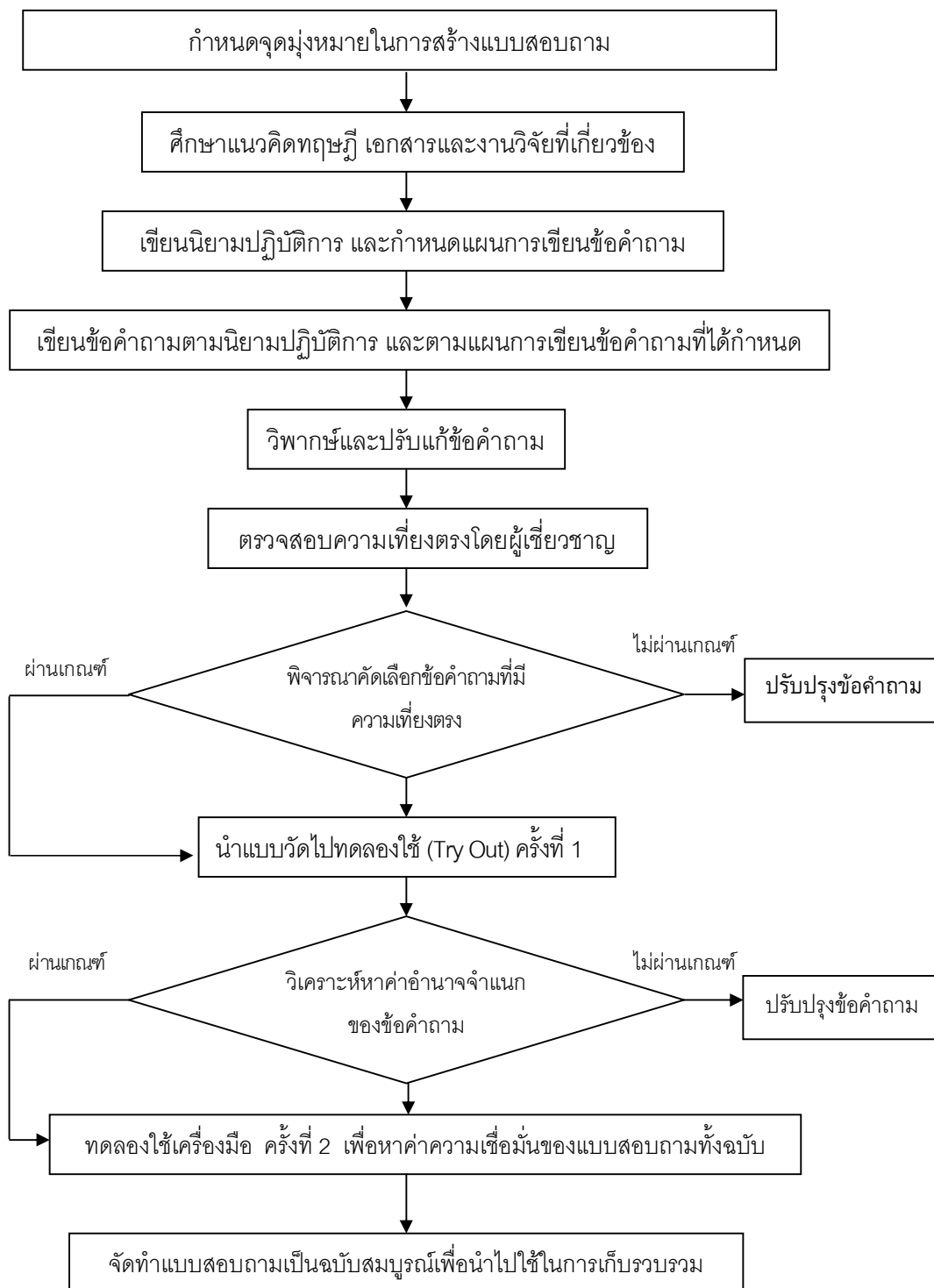
ตอนที่ 3 แบบสอบถามการควบคุมตนเอง มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 18 ข้อ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ

2.1 เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้แก่ แบบสอบถามวัดความตระเยอทะยาน แบบสอบถามการเปิดรับสื่อ โดยผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ ดังภาพประกอบ 5

วิธีดำเนินการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ภาพประกอบ 5 ลำดับขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม

จากภาพประกอบ 5 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ มีรายละเอียดตามขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบสอบถาม
 - 1.1 แบบสอบถามความทะเยอทะยาน
 - 1.2 แบบสอบถามการเปิดรับสื่อ
2. ศึกษาทฤษฎี แนวคิด เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามความทะเยอทะยาน และแบบสอบถามการเปิดรับสื่อ
3. เขียนนิยามปฏิบัติการ โดยเขียนนิยามปฏิบัติการตามคุณลักษณะที่ต้องการวัดพร้อมทั้งการกำหนดแผนการเขียนข้อคำถาม
4. เขียนข้อคำถามตามนิยามปฏิบัติการ และแผนการเขียนข้อคำถามที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งแบบสอบถามความทะเยอทะยาน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ จริง ค่อนข้างจริง จริงปานกลาง ค่อนข้างไม่จริง และไม่จริงเลย โดยข้อคำถามมีทั้งข้อความเชิงบวก และข้อความเชิงลบ จำนวน 35 ข้อ ส่วนแบบสอบถามการเปิดรับสื่อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ จริง ค่อนข้างจริง จริงปานกลาง ค่อนข้างไม่จริง และไม่จริงเลย จำนวน 15 ข้อ
5. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity) ซึ่งพิจารณาความสอดคล้องและความครอบคลุมของแบบสอบถามกับนิยามปฏิบัติการ แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป โดยผลการพิจารณาพบว่า แบบสอบถามความทะเยอทะยาน จำนวน 35 ข้อ มีค่า IOC ตั้งแต่ .40 - 1 ซึ่งเป็นข้อที่ไม่ผ่านเกณฑ์ 1 ข้อ และแบบสอบถามการเปิดรับสื่อ จำนวน 15 ข้อ มีค่า IOC เท่ากับ 1 ทุกข้อ ซึ่งผ่านเกณฑ์ทั้งหมด นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำมาพิจารณาปรับปรุงข้อคำถามทั้งหมดอีกครั้ง โดยพิจารณาจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้แบบสอบถามมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น
6. นำแบบสอบถามที่ได้จากข้อที่ 5 ไปทดลองใช้ (Try Out) ครั้งที่ 1 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดสุพรรณบุรี จากโรงเรียนขนาดเล็กได้แก่ โรงเรียนบรหารแจ่มใสวิทยา 6 โรงเรียนขนาดกลางได้แก่ โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา โรงเรียนขนาดใหญ่ได้แก่ โรงเรียนบรหารแจ่มใสวิทยา 1 ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจริง จำนวน 100 คน แล้วตรวจให้คะแนนเพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม (Item-Total Correlation) พบว่าแบบสอบถามความทะเยอทะยาน มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .213 ถึง .497 แบบสอบถามการเปิดรับสื่อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .343 ถึง .488
7. นำแบบสอบถามที่ได้จากข้อ 6 มาจัดพิมพ์ใหม่ แล้วนำไปทดลองใช้ครั้งที่ 2 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดสุพรรณบุรี ที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งที่ 1

จำนวน 100 คน แล้วตรวจให้คะแนนเพื่อวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach α - Coefficients) โดยแบบสอบถามความทะเยอทะยานมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .839 และแบบสอบถามการเปิดรับสื่อมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .842

8. จัดพิมพ์แบบสอบถามเป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อใช้ในการรวบรวมข้อมูลในการวิจัย

2.2 เครื่องมือที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

ผู้วิจัยได้พัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 3 ฉบับ ดังนี้

1. แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตน ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมาจากแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตน ของ กรภัทร วรเชษฐ์ (2548 : 164) ซึ่งใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ โดยแบบสอบถามมีค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง .35 - .66 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .86 ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบสอบถามโดยปรับมาตราส่วนประมาณค่าเป็น จริง ค่อนข้างจริง จริงปานกลาง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริงเลย และจำนวนข้อคำถามที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 12 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .861 และพิจารณาปรับข้อคำถามให้เหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2. แบบสอบถามวัดการควบคุมตนเอง ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมาจากแบบสอบถามวัดการควบคุมตนเอง ของ กรภัทร วรเชษฐ์ (2548 : 158 -159) ซึ่งใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ จริงมากที่สุด จริงมาก จริงปานกลาง จริงน้อย ไม่จริงเลย จำนวน 30 ข้อ โดยแบบสอบถามมีค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง .32 - .71 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .90 ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบสอบถามโดยปรับมาตราส่วนประมาณค่าเป็น จริง ค่อนข้างจริง จริงปานกลาง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริงเลย และจำนวนข้อคำถามที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 18 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .895 และพิจารณาปรับข้อคำถามให้เหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

3. แบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเอง ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมาจากแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเอง ของ ธัญญา คนอยู่ (2547 : 99 -100) ซึ่งใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ จริงมากที่สุด จริงมาก จริงปานกลาง จริงน้อย ไม่จริงเลย จำนวน 25 ข้อ โดยแบบสอบถามมีค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง .27 - .57 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .85 ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบสอบถามโดยปรับมาตราส่วนประมาณค่าเป็น จริง ค่อนข้างจริง จริงปานกลาง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริงเลย และจำนวนข้อคำถามที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 12 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .795 และพิจารณาปรับข้อคำถามให้เหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ฉบับที่ 1 แบบสอบถามความทะเยอทะยาน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับระดับความต้องการของนักเรียนในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือที่ตรงกับความต้องการของนักเรียนมากที่สุด

ข้อความ	จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
ด้านความต้องการประสบ					
ความสำเร็จ					
(0) ข้าพเจ้าพยายามอ่านหนังสือเพื่อทำคะแนนให้ได้สูงกว่าเพื่อนในชั้นเรียน.....
(00) ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ถ้ามีโอกาส ข้าพเจ้าจะทุจริตเพื่อที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐให้ได้.....
ด้านความต้องการมิตรสัมพันธ์					
(0) ข้าพเจ้ารับฟังความคิดเห็นของเพื่อน เพราะไม่ต้องการมีความขัดแย้งกับเพื่อน.....
(00) ข้าพเจ้ามักให้เพื่อนลอกการบ้าน เพราะต้องการเป็นที่ยอมรับของเพื่อน
ด้านความต้องการอำนาจ					
(0) หากข้าพเจ้าต้องการสิ่งใดแล้ว ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ใครขัดใจ.....
(00) ข้าพเจ้าต้องการให้ผู้อื่นเกรงกลัวข้าพเจ้า.....

เกณฑ์การให้คะแนน

	กรณีข้อความมีความหมายทางบวก		กรณีข้อความมีความหมายทางลบ	
จริง	ให้ 5	คะแนน	1	คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้ 4	คะแนน	2	คะแนน
จริงปานกลาง	ให้ 3	คะแนน	3	คะแนน
ค่อนข้างไม่จริง	ให้ 2	คะแนน	4	คะแนน
ไม่จริงเลย	ให้ 1	คะแนน	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน

แบบสอบถามความทะเลาะทระยานโดยใช้วิธีการทางบวก จำนวน 14 ข้อ คะแนนเต็ม 70 คะแนน

คะแนนเฉลี่ย	การแปลความหมาย
63.00 - 70.00	มีความทะเลาะทระยานมาก
49.00 - 62.99	มีความทะเลาะทระยานค่อนข้างมาก
35.00 - 48.99	มีความทะเลาะทระยานปานกลาง
21.00 - 34.99	มีความทะเลาะทระยานค่อนข้างน้อย
14.00 - 20.99	มีความทะเลาะทระยานน้อย

แบบสอบถามความทะเลาะทระยานโดยใช้วิธีการทางลบ จำนวน 16 ข้อ คะแนนเต็ม 80 คะแนน

คะแนนเฉลี่ย	การแปลความหมาย
72.00 - 80.00	มีความทะเลาะทระยานมาก
56.00 - 71.99	มีความทะเลาะทระยานค่อนข้างมาก
40.00 - 55.99	มีความทะเลาะทระยานปานกลาง
24.00 - 39.99	มีความทะเลาะทระยานค่อนข้างน้อย
16.00 - 23.99	มีความทะเลาะทระยานน้อย

แบบสอบถามความทะเลาะทระยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ จำนวน 30 ข้อ คะแนนเต็ม

150 คะแนน

คะแนนเฉลี่ย	การแปลความหมาย
135.00 - 150.00	มีความทะเลาะทระยานมาก
105.00 - 134.99	มีความทะเลาะทระยานค่อนข้างมาก
75.00 - 104.99	มีความทะเลาะทระยานปานกลาง
45.00 - 74.99	มีความทะเลาะทระยานค่อนข้างน้อย
30.00 - 44.99	มีความทะเลาะทระยานน้อย

ฉบับที่ 2 แบบสอบถามการเปิดรับสื่อ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับระดับการปฏิบัติของ

นักเรียนในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือที่ตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนมากที่สุด

ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ/ความคิดเห็น				
	จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
(0) ข้าพเจ้ามักดูรายการโทรทัศน์ที่นำเสนอเรื่องราวการสู้ชีวิตของบุคคลจนประสบความสำเร็จ.....
(00) ข้าพเจ้ามักจะค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อทำรายงานจากอินเทอร์เน็ต.....

เกณฑ์การให้คะแนน

กรณีข้อความมีความหมายทางบวก			กรณีข้อความมีความหมายทางลบ	
จริง	ให้ 5	คะแนน	1	คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้ 4	คะแนน	2	คะแนน
จริงปานกลาง	ให้ 3	คะแนน	3	คะแนน
ค่อนข้างไม่จริง	ให้ 2	คะแนน	4	คะแนน
ไม่จริงเลย	ให้ 1	คะแนน	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน

แบบสอบถามการเปิดรับสื่อ จำนวน 15 ข้อ คะแนนเต็ม 75 คะแนน

คะแนนเฉลี่ย

67.50 – 75.00

52.50 – 67.49

37.50 – 52.49

22.50 – 37.49

15.00 – 22.49

การแปลความหมาย

มีการเปิดรับสื่อมาก

มีการเปิดรับสื่อค่อนข้างมาก

มีการเปิดรับสื่อปานกลาง

มีการเปิดรับสื่อค่อนข้างน้อย

มีการเปิดรับสื่อน้อย

ฉบับที่ 3 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียนในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ/ความคิดเห็น				
	จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
(0) ข้าพเจ้าคิดว่าถ้ามีความพยายามก็จะสามารถทำงานหรือการบ้านที่ยากได้.....
(00) ถ้าเรียนเรื่องใดไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าเชื่อว่าเมื่อทบทวนหลายๆครั้งจะสามารถเข้าใจได้.....

เกณฑ์การให้คะแนน

กรณีข้อความมีความหมายทางบวก			กรณีข้อความมีความหมายทางลบ	
จริง	ให้ 5	คะแนน	1	คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้ 4	คะแนน	2	คะแนน
จริงปานกลาง	ให้ 3	คะแนน	3	คะแนน
ค่อนข้างไม่จริง	ให้ 2	คะแนน	4	คะแนน
ไม่จริงเลย	ให้ 1	คะแนน	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน

แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตน จำนวน 12 ข้อ คะแนนเต็ม 60 คะแนน

คะแนนเฉลี่ย

การแปลความหมาย

54.00 – 60.00

มีการรับรู้ความสามารถของตนในระดับมาก

42.00 – 53.99

มีการรับรู้ความสามารถของตนในระดับค่อนข้างมาก

30.00 – 41.99

มีการรับรู้ความสามารถของตนในระดับปานกลาง

18.00 – 29.99

มีการรับรู้ความสามารถของตนในระดับค่อนข้างน้อย

12.00 – 17.99

มีการรับรู้ความสามารถของตนในระดับน้อย

ฉบับที่ 4 แบบสอบถามการควบคุมตนเอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียนในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ/ความคิดเห็น				
	จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
(0) ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จก่อนเวลาเสมอ
(00) ข้าพเจ้าจัดตารางการอ่านหนังสือทุกครั้งที่มีการสอบ.....

เกณฑ์การให้คะแนน

กรณีข้อความมีความหมายทางบวก			กรณีข้อความมีความหมายทางลบ	
จริง	ให้ 5	คะแนน	1	คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้ 4	คะแนน	2	คะแนน
จริงปานกลาง	ให้ 3	คะแนน	3	คะแนน
ค่อนข้างไม่จริง	ให้ 2	คะแนน	4	คะแนน
ไม่จริงเลย	ให้ 1	คะแนน	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน

แบบสอบถามการควบคุมตนเอง จำนวน 18 ข้อ คะแนนเต็ม 90 คะแนน

คะแนนเฉลี่ย

81.00 – 90.00

63.00 – 80.99

45.00 – 62.99

27.00 – 44.99

18.00 – 26.99

การแปลความหมาย

มีการควบคุมตนเองในระดับมาก

มีการควบคุมตนเองในระดับค่อนข้างมาก

มีการควบคุมตนเองในระดับปานกลาง

มีการควบคุมตนเองในระดับค่อนข้างน้อย

มีการควบคุมตนเองในระดับน้อย

ฉบับที่ 5 แบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับระดับการปฏิบัติของ

นักเรียนในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือที่ตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนมากที่สุด

ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ/ความคิดเห็น				
	จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
(0) ข้าพเจ้าชอบทำสิ่งต่างๆ ที่เป็นความคิดริเริ่มของตนเอง.....
(00) ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลใจในการทำข้อสอบ.....

เกณฑ์การให้คะแนน

กรณีข้อความมีความหมายทางบวก			กรณีข้อความมีความหมายทางลบ	
จริง	ให้ 5	คะแนน	1	คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้ 4	คะแนน	2	คะแนน
จริงปานกลาง	ให้ 3	คะแนน	3	คะแนน
ค่อนข้างไม่จริง	ให้ 2	คะแนน	4	คะแนน
ไม่จริงเลย	ให้ 1	คะแนน	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน

แบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเองจำนวน 12 ข้อ คะแนนเต็ม 60 คะแนน

คะแนนเฉลี่ย

54.00 – 60.00

42.00 – 53.99

30.00 – 41.99

18.00 – 29.99

12.00 – 17.99

การแปลความหมาย

มีความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับมาก

มีความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับค่อนข้างมาก

มีความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง

มีความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย

มีความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับน้อย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้

2. นำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลยื่นต่อผู้บริหารสถานศึกษาของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งนัดหมายวันเวลาที่เก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือนสิงหาคม ถึงกันยายน พ.ศ. 2552

3. จัดเตรียมจำนวนแบบสอบถามได้แก่ แบบสอบถามความทะเยอทะยาน แบบสอบถามการเปิดรับสื่อ แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตน แบบสอบถามการควบคุมตนเอง และแบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง โดยให้มีจำนวนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างประมาณร้อยละ 30 เพื่อใช้ในการคัดเลือกแบบสอบถามที่กลุ่มตัวอย่างตอบไม่สมบูรณ์ หรือมีร่องรอยของความไม่ตั้งใจตอบ

4. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนในการเก็บข้อมูลดังนี้

4.1 กำหนดเวลาในการตอบแบบสอบถามให้เหมาะสม โดยให้นักเรียนทำแบบสอบถามฉบับที่ 1 คือ แบบสอบถามความทะเยอทะยาน เวลา 10 นาที และฉบับที่ 2 ประกอบด้วย แบบสอบถามการเปิดรับสื่อ แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตน แบบสอบถามการควบคุมตนเอง และแบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง เวลา 25 นาที

4.2 แจ้งให้นักเรียนทราบถึงความสำคัญของการตอบแบบสอบถาม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงกับความจริง มีคุณภาพ และมีความคลาดเคลื่อนน้อยที่สุด

4.3 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยชี้แจงจุดประสงค์ วิธีการทำแบบสอบถามให้ชัดเจน เพื่อให้นักเรียนเข้าใจตรงกัน จากนั้นให้นักเรียนทำแบบสอบถามตามเวลาที่กำหนดไว้ด้วยความตั้งใจ พร้อมสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนว่าตั้งใจทำแบบสอบถามหรือไม่ เพื่อใช้พิจารณาตัดสินคัดเลือกข้อมูลเข้าสู่ขั้นตอนการจัดกระทำข้อมูลต่อไป

4.4 แจ้งเตือนนักเรียนล่วงหน้า 5 นาที ก่อนหมดเวลาทำแบบสอบถาม จากนั้นผู้วิจัยแจ้งให้นักเรียนตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ตนเองทำว่าครบถ้วนหรือไม่ ก่อนส่งแบบสอบถามคืนมายังผู้วิจัย

5. นำแบบสอบถามที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมาตรวจสอบ และคัดแยกแบบสอบถามที่ได้รับการตอบที่ไม่สมบูรณ์หรือมีร่องรอยที่ระบุถึงความไม่ตั้งใจตอบแบบสอบถาม โดยพิจารณาตามขอบเขตของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ หลังจากคัดเลือกแล้วได้แบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์จำนวน 730 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 92.405 ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เก็บจริงจำนวน 790 ฉบับ

4. การจัดการกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows Version 11.50 และโปรแกรม LISREL for Windows Version 8.54 ในการการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. ตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถามความทะเยอทะยาน การเปิดรับสื่อ การรับรู้ความสามารถของตน การควบคุมตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเอง ตามเกณฑ์การตรวจให้คะแนนที่กำหนดไว้

2. วิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน เพื่อให้ทราบลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง และลักษณะการแจกแจงของตัวแปรแต่ละตัว สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์การกระจายของข้อมูล โดยใช้โปรแกรม SPSS

3. วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson-Product Moment Correlation Coefficient) และทดสอบนัยสำคัญด้วยค่าที่ (t)

4. วิเคราะห์ค่าความเบ้ (Skewness) ความโด่ง (Kurtosis) ตรวจสอบการแจกแจงเป็นโค้งปกติ และแปลงข้อมูลเป็นคะแนนมาตรฐานด้วยโปรแกรมเตรียมข้อมูล PRELIS ในโปรแกรม ลิสเรล

5. วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) เพื่อตรวจสอบความเชื่อมั่นของโมเดลการวัด (Measurement Model) ของตัวแปรแฝงแต่ละตัว เพื่อให้แน่ใจว่าตัวแปรสังเกตได้แต่ละกลุ่มนั้นเป็นตัวบ่งชี้ที่เหมาะสมสำหรับตัวแปรแฝงที่กำหนดไว้โดยใช้โปรแกรม LISREL

6. วิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความทะเยอทะยาน โดยใช้โปรแกรม LISREL เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างโมเดลตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมของตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความทะเยอทะยาน และประมาณค่าพารามิเตอร์ด้วยความน่าจะเป็นสูงสุด (Maximum Likelihood Estimate = ML) เพื่อวิเคราะห์โมเดลตามภาวะสันนิษฐานที่กำหนด และมีค่าสถิติที่สำคัญที่ใช้ตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ได้แก่

6.1 ดัชนีความกลมกลืนสมบูรณ์ (Absolute Fit Index)

6.1.1 ค่าไค-สแควร์ (Chi-Square: χ^2) เป็นค่าสถิติที่ใช้ทดสอบความกลมกลืนของโมเดลตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ในการทดสอบโมเดลต้องการให้ค่าสถิติไค-สแควร์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > .05$) เพราะต้องการยืนยันว่าโมเดลตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ไม่แตกต่างกัน ถ้าไค-สแควร์มีค่าสูงมาก และมีนัยสำคัญทางสถิติแสดงว่าฟังก์ชันความกลมกลืนมีค่าแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ โมเดลตามภาวะสันนิษฐานยังไม่กลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งผู้วิจัยต้องดำเนินการปรับข้อมูลต่อไป จนเมื่อใดค่าไค-สแควร์ต่ำและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติจึงแสดงว่าโมเดลตามภาวะสันนิษฐานมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งถ้าหากปรับแล้วยังพบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติให้พิจารณาตัวอื่นๆ ประกอบเนื่องจากถ้าจำนวนกลุ่มตัวอย่างค่อนข้างใหญ่จะพบว่าค่าไค-สแควร์จะมีนัยสำคัญ

6.1.2 ค่าดัชนีอัตราส่วนไค-สแควร์สัมพัทธ์ (Relative Chi-Square Ratio) ซึ่งเป็นอัตราส่วนระหว่างค่าไค-สแควร์กับองศาอิสระ (ไค-สแควร์หารด้วยองศาอิสระ) อัตราส่วนระหว่างค่าไค-สแควร์กับจำนวนองศาอิสระควรมีค่าอยู่ระหว่าง 2-5 โดยมูลเลอร์ (เสรี ชัดเข้ม, 29; อ้างอิงจาก Mueller, 1996) เสนอว่า ควรมีค่าน้อยกว่า 3 ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ไว้ว่าควรมีค่าน้อยกว่า 3

6.1.3 ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of Fit Index : GFI) จะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 และค่า 1 ค่าดัชนี GFI ที่เข้าใกล้ 1 แสดงว่าโมเดลตามภาวะสันนิษฐานมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ค่าดัชนี GFI ควรมีค่าสูงกว่า .90 (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์; และคนอื่นๆ, 2549 : 214)

6.1.4 ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนปรับแก้ (Adjusted Goodness of Fit Index : AGFI) เมื่อนำดัชนี GFI มาปรับแก้ โดยคำนึงถึงขนาดขององศาอิสระ ซึ่งรวมทั้งจำนวนตัวแปร และขนาดของกลุ่มตัวอย่างจะได้ค่าดัชนี AGFI ซึ่งมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับค่าดัชนี GFI โดยจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 และค่า 1 ค่าดัชนี AGFI ที่เข้าใกล้ 1 แสดงว่าโมเดลตามภาวะสันนิษฐานมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่าดัชนี AGFI ควรมีค่าสูงกว่า .90 (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์; และคนอื่นๆ, 2549 : 214)

6.1.5 ดัชนีรากมาตรฐานของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่เหลือ (Standardized Root Mean Squared Residual : SRMR) แสดงขนาดของส่วนที่เหลือโดยเฉลี่ยจากการเปรียบเทียบระดับความกลมกลืนของโมเดลตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ค่าดัชนี SRMR ควรมีค่าต่ำกว่า .05 (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์; และคนอื่นๆ, 2549 : 213)

6.1.6 ดัชนีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ (Root Mean Squared Error of Approximation : RMSEA) เป็นค่าสถิติจากข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับค่าไค-สแควร์ว่าโมเดลลิสเรลตามภาวะสันนิษฐานมีความเที่ยงตรงไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงและเมื่อเพิ่มพารามิเตอร์อิสระแล้วค่าสถิติมีค่าลดลง เนื่องจากค่าสถิติตัวนี้ขึ้นอยู่กับประชากรและชั้นของตัวอิสระ ค่าดัชนี RMSEA จะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 โดยถ้าค่าดัชนี RMSEA ต่ำกว่า .05 แสดงว่าโมเดลตามสมมติฐานมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับดี (Good Fit) ถ้าอยู่ระหว่าง .05 - .08 แสดงว่าพอใช้ได้และถ้าอยู่ระหว่าง .08 - 10 แสดงว่าไม่ค่อยดี (Mediocre) และถ้ามากกว่า .10 แสดงว่าไม่ดีเลย (Poor Fit) (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์; และคนอื่นๆ. 2549 : 208)

6.2 ดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบ (Comparative Fit Index)

เป็นดัชนีที่ใช้เปรียบเทียบโมเดลพื้นฐาน (Baseline) กับโมเดลตามทฤษฎีหรือโมเดลตามภาวะสันนิษฐาน ซึ่งโมเดลพื้นฐานจะถูกเรียกว่า “Null” หรือ “Independence” เป็นโมเดลที่ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมดคือ ไม่มีเส้นทางเชื่อมโยงระหว่างตัวแปรหรือโมเดลที่เมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมมีค่าเป็นศูนย์ โดมนดัชนีที่อยู่ในประเภทนี้ได้แก่

6.2.1 NFI (Normed Fit Index) เป็นดัชนีที่มีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 ยิ่งมีค่าเข้าใกล้ 1 โมเดลที่ทดสอบนั้นก็ยิ่งมีความกลมกลืนกับข้อมูลโดยค่า NFI ควรจะมีค่าไม่ต่ำกว่า .90 (ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. 2543: 30- 31; อ้างอิงจาก Bentler; & Bonett. 1980)

6.2.2 IFI (Incremental Fit Index) เป็นดัชนีที่นำเอาดัชนี NFI มาปรับแก้ด้วยการนำเอาค่า df มาปรับแก้เฉพาะตรงส่วนตัวหารของ NFI แตกต่างจาก NNFI ที่นำเอา df มาปรับแก้ทั้งส่วนตัวตั้ง และตัวหาร โดยค่ายิ่งเข้าใกล้ 1 มาก โมเดลก็ยิ่งกลมกลืน โดยค่า IFI ควรจะมีค่าไม่ต่ำกว่า .90 (ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. 2543: 30- 31; อ้างอิงจาก Bollen. 1989)

6.2.3 CFI (Comparative Fit Index) เป็นดัชนีที่มาปรับแก้ของ RFI เพื่อให้ดัชนีมีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 ดัชนีนี้จึงเป็นดัชนีที่มาจากฐานของค่าไค-สแควร์ แบบ Noncentrality ด้วยเช่นกัน และเป็นดัชนีที่ไม่ได้รับผลกระทบจากขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยควรมีค่าไม่ต่ำกว่า .90 (ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. 2543: 30- 31; อ้างอิงจาก Bentler. 1990)

6.3 ดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงประหยัด (Parsimonious Fit Index)

ดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงประหยัดถูกพัฒนาขึ้นจากแนวคิดที่ว่าโมเดลที่ยิ่งเพิ่มเส้นอิทธิพลก็ยังมีแนวโน้มว่าจะมีความกลมกลืนกับข้อมูลเนื่องจากโมเดลนั้นจะยิ่งเข้าใกล้กับการเป็นโมเดลแบบ Just Identified นอกจากนี้โมเดลที่มีอิทธิพลระหว่างตัวแปรจำนวนมากจะทำให้การแปลความหมายยากลำบากด้วย ดังนั้นดัชนีประเภทนี้จึงเป็นดัชนีที่ช่วยในการตัดสินใจว่าโมเดลที่มีอิทธิพลจำนวนมากนั้นจะคุ้มค่ากับการเสีย df หรือไม่ (โมเดลที่เพิ่มเส้นอิทธิพล 1 เส้น จะทำให้ df

ลดลงไป 1) ด้วยเหตุนี้ค่าดัชนีประเภทนี้จึงมักนำไปใช้ในลักษณะเปรียบเทียบกับค่าดัชนีเดียวกันของอีกโมเดลหนึ่ง หรือโมเดลทางเลือกเพื่อพิจารณาว่าโมเดลใดจะมีความกลมกลืนในเชิงประหัตมากกว่ากัน ดัชนีประเภทนี้ได้แก่

6.3.1 PGFI (Parsimonious Goodness of Fit Index) เป็นดัชนีที่นำเอาดัชนี GFI มาปรับเพื่อให้ดัชนีสะท้อนถึงความประหัต นั่นคือ ค่าดัชนีจะถูกปรับให้มีค่าน้อยลงโดยเทียบกับจำนวนเส้นอิทธิพล ดัชนีนี้จะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 ซึ่งถ้ามีค่าสูงแสดงให้เห็นว่าโมเดลมีความประหัตสูงด้วย โดยควรมีค่าไม่ต่ำกว่า .90 (ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. 2543: 30- 31; อ้างอิงจาก James; et al. 1989)

6.3.2 PNFI (Parsimonious Normed Fit Index) เป็นดัชนีที่นำเอา NFI มาปรับในเรื่องของความประหัตของโมเดลเช่นเดียวกับ PGFI ค่าดัชนี PNFI จะอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 และยังมีค่าสูงก็ยิ่งแสดงว่าโมเดลมีความประหัตสูงโดยควรมีค่าไม่ต่ำกว่า .90 (ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. 2543: 30- 31; อ้างอิงจาก James; et al. 1989)

จากข้อ 6.1 ถึง 6.3 สามารถสรุปค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ได้ดังตาราง 4

ตาราง 4 สถิติที่ใช้ตรวจสอบความกลมกลืนของโมเดลตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเกณฑ์ที่ใช้พิจารณา

ดัชนีวัดความกลมกลืน	สถิติที่ใช้ตรวจสอบความกลมกลืนของโมเดล	เกณฑ์การพิจารณา
ดัชนีวัดความกลมกลืนสัมบูรณ์	<ul style="list-style-type: none"> - χ^2 (Chi-Square) - Relative Chi-Square Ratio - GFI (Goodness of Fit Index) - AGFI (Adjusted Goodness of Fit Index) - SRMR (Standardized Root Mean Squared Residual) - RMSEA (Root Mean Squared Error of Approximation) 	<ul style="list-style-type: none"> ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ <3.00 >.90 >.90 <.05 <.05
ดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบ	<ul style="list-style-type: none"> - NFI (Normed Fit Index) - IFI (Incremental Fit Index) - CFI (Comparative Fit Index) 	<ul style="list-style-type: none"> $\geq .90$ $\geq .90$ $\geq .90$
ดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงประหัต	<ul style="list-style-type: none"> - PGFI (Parsimonious Goodness of Fit Index) - PNFI (Parsimonious Normed Fit Index) 	<ul style="list-style-type: none"> $\geq .90$ $\geq .90$

สถิติที่ใช้ตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังแสดงในตาราง 4 นั้นพิจารณาโมเดลตามภาวะสันนิษฐานที่ได้ตั้งไว้ หากค่าสถิติที่คำนวณได้ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดก็จะต้องทำการปรับโมเดลใหม่ โดยอาศัยเหตุผลเชิงทฤษฎีและค่าดัชนีตัดแปรโมเดล (Model Modification Indices) ซึ่งเป็นค่าสถิติของพารามิเตอร์แต่ละตัว มีค่าเท่ากับค่าไค-สแควร์ที่ลดลงเมื่อกำหนดให้พารามิเตอร์ตัวนั้นเป็นพารามิเตอร์อิสระหรือมีการผ่อนคลายข้อกำหนดเงื่อนไขบังคับของพารามิเตอร์นั้น ข้อมูลที่ได้ก็นำไปใช้ในการปรับโมเดลจนได้โมเดลที่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และได้ค่าสถิติตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

7. นำเสนอค่าอิทธิพลทางตรง ทางอ้อม และอิทธิพลรวมของตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความทะเยอทะยาน

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 สถิติที่ใช้ในการหาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

6.1.1 หาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตร (มยุรี ศรีชัย. 2538: 105)

$$n = \frac{\sum_{g=1}^k \frac{N_g^2 \sigma_g^2}{W_g}}{\frac{N^2 e^2}{Z^2} + \sum_{g=1}^k N_g \sigma_g^2}$$

เมื่อ	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	N_g	แทน	จำนวนสมาชิกของประชากรในชั้นที่ g
	N	แทน	จำนวนสมาชิกทั้งหมดของประชากร
	K	แทน	จำนวนชั้นที่ประชากรถูกแบ่ง
	σ_g	แทน	ค่าความแปรปรวนของประชากรชั้นที่ g
	W_g	แทน	อัตราส่วนของสมาชิกของชั้นที่ g
	Z	แทน	โอกาสของการเสี่ยง (α)
	e	แทน	ความคลาดเคลื่อนที่ยอมให้เกิดขึ้นได้

6.1.2 หาสัดส่วนของประชากรในแต่ละชั้นโดยใช้สูตรที่ N ไม่เท่ากัน (มยุรี ศรีชัย. 2538: 102)

$$W_g = \frac{N_g}{N}$$

เมื่อ	W_g	แทน	อัตราส่วนของสมาชิกของชั้นที่ g
	N_g	แทน	จำนวนสมาชิกของประชากรในชั้นที่ g
	N	แทน	จำนวนสมาชิกทั้งหมดของประชากร

6.2 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

6.2.1 วิเคราะห์หาความเที่ยงตรงเชิงพิ้นิจ (Face Validity) โดยใช้วิธีหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2547: 179)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

6.2.2 วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ที่เหลือทั้งหมด (Item Total Correlation) โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2547: 165-166)

$$r_{XY} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{XY}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
	N	แทน	จำนวนคนในกลุ่ม
	X	แทน	คะแนนของข้อคำถาม
	Y	แทน	คะแนนผลรวมของข้ออื่นๆ ที่เหลือทุกข้อ

6.2.3 วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ ครอนบัค (Cronbach) (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2547: 220)

$$\alpha = \frac{K}{K-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือวัด
	K	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
	S_i^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนข้อที่ i
	S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ
	Σ	แทน	ผลรวมทั้งหมด

6.3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

6.3.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน

6.3.2 ค่าสถิติไค – สแควร์ (Chi-square statistic: χ^2) (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2542: 56)

$$\chi^2 = (n-1) F \left[s, \sum (\theta) \right] ; d = \frac{1}{2} (k)(k+1) - t$$

เมื่อ	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	d	แทน	องศาอิสระ
	k	แทน	จำนวนตัวแปรสังเกตได้
	$F \left[s, \sum (\theta) \right]$	แทน	ค่าต่ำสุดของฟังก์ชันความกลมกลืนของโมเดลจากพารามิเตอร์ θ

6.3.3 ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน GFI (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2542 : 56)

$$GFI = 1 - \{ F[s, \sum (\theta)] / F[s, \sum (0)] \}$$

เมื่อ	GFI	แทน	ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน
-------	-----	-----	-----------------------------

$F[S, \Sigma(\theta)]$ แทน ค่าต่ำสุดของฟังก์ชันความกลมกลืนของ
โมเดลจาก พารามิเตอร์ θ

$F[S, \Sigma(0)]$ แทน ค่า F ของโมเดลที่ไม่มีพารามิเตอร์ในโมเดล

6.3.4 ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้ (Adjusted Goodness of fit Index : AGFI)
เมื่อนำค่าดัชนี GFI มาปรับแก้ โดยคำนึงถึงขนาดขององศาอิสระ ซึ่งรวมทั้งจำนวนตัวแปร และขนาด
ของกลุ่มตัวอย่าง จะได้ค่าดัชนี AGFI ซึ่งมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับดัชนี GFI (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2542
: 56)

$$AGFI = 1 - [(1/2d)(k)(k + 1)](1 - GFI)$$

เมื่อ	AGFI	แทน	ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว
	GFI	แทน	ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน
	k	แทน	จำนวนตัวแปรสังเกตได้
	d	แทน	ชั้นความเป็นอิสระ

ในการทดสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ถ้าพบว่าโมเดลยังไม่
มีความสอดคล้อง ให้ดำเนินการปรับโมเดลจนมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ จึงแปลผลว่า
อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม อิทธิพลรวมและค่าดัชนีความกลมกลืนที่ใช้ตรวจสอบความสอดคล้อง
ของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแปลผลดังนี้

\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
C.V.	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย
SE	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
K	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
SK	แทน	ความเบ้
KU	แทน	ความโด่ง
δ	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนของการวัดตัวแปรสังเกตได้ภายนอก
ϵ	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนของการวัดตัวแปรสังเกตได้ภายใน
λ	แทน	น้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน
TE	แทน	ขนาดอิทธิพลรวม
IE	แทน	ขนาดอิทธิพลทางอ้อม
DE	แทน	ขนาดอิทธิพลทางตรง
χ^2	แทน	ค่าสถิติไค-สแควร์
df	แทน	องศาอิสระ
R^2	แทน	สัมประสิทธิ์การทำนาย
SMC	แทน	ค่าสัดส่วนของความแปรปรวนของตัวแปรสังเกตได้ที่อธิบายได้ด้วย ความแปรปรวนของตัวแปรแฝง
ρ_c	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง
ρ_v	แทน	ค่าความแปรปรวนที่สกัดได้
t-value	แทน	ค่าสถิติที
n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
GFI	แทน	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน
AGFI	แทน	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนปรับแก้

RMSEA	แทน	ดัชนีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์
SRMR	แทน	ดัชนีรากมาตรฐานของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่เหลือ
CN	แทน	ดัชนีระบุนขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
NFI	แทน	Normed Fit Index
IFI	แทน	Incremental Fit Index
CFI	แทน	Comparative Fit Index
PGFI	แทน	Parsimonious Goodness of Fit Index
PNFI	แทน	Parsimonious Normed Fit Index
AMB (total)	แทน	ความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ
AMB (+)	แทน	ความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก
AMB (-)	แทน	ความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ
AMAC	แทน	ความทะเยอทะยานด้านความต้องการประสบความสำเร็จ
AMAF	แทน	ความทะเยอทะยานด้านความต้องการมิตรสัมพันธ์
AMPW	แทน	ความทะเยอทะยานด้านความต้องการอำนาจ
ME	แทน	การเปิดรับสื่อ
EX	แทน	การเปิดรับประสบการณ์
IS	แทน	การแสวงหาข้อมูล
IR	แทน	การเปิดรับข้อมูล
SEF	แทน	การรับรู้ความสามารถของตน
TR	แทน	การฝึกฝน
TRY	แทน	ความพยายาม
FS	แทน	การเรียนรู้ต่อ
SOP	แทน	การแก้ปัญหา
SC	แทน	การควบคุมตนเอง
ST	แทน	การเรียนรู้
RC	แทน	การทบทวน
OS	แทน	การทำตามกำหนด
SCF	แทน	ความเชื่อมั่นในตนเอง
HES	แทน	ความลังเล
CR	แทน	การริเริ่มสร้างสรรค์

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตอนที่ 1 การเตรียมข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

- 1.1 การตรวจสอบข้อมูลขาดหาย
- 1.2 การตรวจสอบลักษณะการแจกแจงของข้อมูล
- 1.3 การตรวจสอบข้อมูลสุดโต่ง
- 1.4 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรแฝงทั้งฉบับ
- 1.5 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดตัวแปรแฝง

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อ

ความทะเยอทะยาน

ตอนที่ 1 การเตรียมข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

1.1 การตรวจสอบข้อมูลขาดหาย

ผลการวิเคราะห์การขาดหายไปของข้อมูล พบว่า การขาดหายไปของข้อมูลมีลักษณะเป็นแบบสุ่ม เนื่องจากผู้ตอบแบบสอบถามลืมตอบแบบสอบถามบางข้อ ทำให้ข้อมูลส่วนนั้นขาดหายไป แต่เมื่อพิจารณาในภาพรวมของแบบสอบถามฉบับนั้นมีความสมบูรณ์ของการตอบมากกว่าร้อยละ 95 ผู้วิจัยจึงคงข้อมูลของแบบสอบถามฉบับนั้นไว้แล้วใช้วิธีประมาณค่าข้อมูลที่ขาดหายไปแทน (Replacement of missing data) โดยนำค่าเฉลี่ยของตัวแปรนั้นๆมาเป็นคะแนนในการประมาณค่า ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาที่ไม่ทำให้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรนั้นเปลี่ยนไปจากเดิม ข้อมูลที่ขาดหายไปมีจำนวน 3 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 0.411 ของจำนวนแบบสอบถามทั้งสิ้น 730 ชุด

1.2 การตรวจสอบลักษณะการแจกแจงของข้อมูล

เนื่องจากการวิเคราะห์สถิติ Path Analysis มีข้อตกลงเบื้องต้นว่าการแจกแจงของตัวแปร โดยเฉพาะตัวแปรตามควรมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงดำเนินการตรวจสอบโดยวิเคราะห์สถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย และตรวจสอบการแจกแจงของข้อมูลจากค่าความเบ้ ซึ่งควรมีค่าไม่เกิน $\pm .50$ ความโด่งควรมีค่าไม่เกิน 3

และพิจารณาค่า p value ของสถิติทดสอบ χ^2 ซึ่งต้องไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงจะบ่งชี้ว่าตัวแปรมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ โดยการวิจัยในครั้งนี้มีตัวแปรสังเกตได้จำนวน 19 ตัวแปร ที่ใช้ในการศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน โดยแบ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ภายในจำนวน 12 ตัวแปร และตัวแปรสังเกตได้ภายนอกจำนวน 7 ตัวแปร (ผลการวิเคราะห์แสดงดังตารางในภาคผนวก ง) โดยจากการวิเคราะห์พบว่า มีตัวแปรสังเกตได้จำนวน 3 ตัวแปรที่มีการแจกแจงเป็นโค้งปกติได้แก่ AMAC (อยู่ในด้านของความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ) AMAF (อยู่ในด้านของความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ) และ SOP ส่วนตัวแปรสังเกตได้ที่เหลือมีการแจกแจงไม่เป็นโค้งปกติ ซึ่งการแจกแจงไม่เป็นโค้งปกติของตัวแปรเหล่านี้ อาจจะมีผลต่อการแปลความหมายที่ได้จากข้อมูลคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการแปลงคะแนนของตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวให้อยู่ในรูปของคะแนนมาตรฐานเพื่อให้การแจกแจงของข้อมูลเข้าใกล้การแจกแจงของโค้งปกติ ก่อนนำไปทดสอบความกลมกลืนของโมเดลสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยวิธีการความน่าจะเป็นสูงสุด (Maximum Likelihood: ML) ซึ่งมีข้อตกลงเบื้องต้นที่ข้อมูลต้องมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติหลายตัวแปร (Multivariate Normal Distribution) แต่เนื่องจากการตรวจสอบการแจกแจงเป็นโค้งปกติหลายตัวแปรทำได้ยากจึงตรวจสอบข้อมูลโดยพิจารณาการแจกแจงของข้อมูลที่ละตัวแปรแทน (Stevens. 1992: 2; citing Gnanadesikan. 1997: 168) โดยเมื่อดำเนินการแปลงคะแนนให้อยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานแล้วตรวจสอบการแจกแจงความเป็นโค้งปกติพบว่า ค่าไค-สแควร์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ ยกเว้นตัวแปร FS เท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่อย่างไรก็ตามการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีขนาดค่อนข้างใหญ่เพียงพอให้ข้อมูลมีแนวโน้มของการแจกแจงเข้าใกล้การแจกแจงของโค้งปกติ จึงอาจกล่าวได้ว่าข้อมูลตัวแปรสังเกตได้ 19 ตัวแปร หลังการแปลงคะแนนเป็นคะแนนมาตรฐานแล้ว สามารถนำไปใช้ในการประมาณค่าความน่าจะเป็นโดยวิธี ML ได้ตามข้อตกลงเบื้องต้น

1.3 ผลการตรวจสอบข้อมูลสุดโต่ง

การตรวจสอบข้อมูลสุดโต่ง สามารถตรวจสอบไปพร้อมกับการตรวจสอบการแจกแจงของข้อมูลโดยการวิเคราะห์ด้วยแผนภาพต้น-ใบ (Stem and Leaf Plot) และแผนภาพการกระจายของข้อมูล ซึ่งข้อมูลที่มีลักษณะสุดโต่งมากที่สุดคือ การรับรู้ความสามารถของตนด้านการเรียนต่อ (FS) เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลเมื่อมีและไม่มีข้อมูลสุดโต่งพบว่า ผลการวิเคราะห์ไม่แตกต่างกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคงข้อมูลสุดโต่งไว้ (ผลการวิเคราะห์แสดงดังตารางในภาคผนวก จ)

1.4 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรแฝงทั้งฉบับ

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรแฝงทั้งฉบับจะทำให้ทราบว่าในภาพรวมแล้วนักเรียนมีคุณลักษณะต่างๆที่พิจารณาอยู่ในระดับใด โดยผลการวิเคราะห์แสดงดังตาราง 5

ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรแฝงทั้งฉบับ

ตัวแปรแฝง	K	\bar{X}	S	C.V.	แปลความหมาย
AMB(total)	30	96.701	11.840	12.20	ปานกลาง
AMB(+)	14	55.737	7.219	13.00	ค่อนข้างมาก
AMB(-)	16	40.964	7.564	18.50	ปานกลาง
ME	15	56.477	7.132	12.60	ค่อนข้างมาก
SEF	12	44.169	6.780	15.40	ค่อนข้างมาก
SC	18	68.325	9.492	13.90	ค่อนข้างมาก
SCF	12	46.604	5.713	12.30	ค่อนข้างมาก

จากตาราง 5 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก การเปิดรับสื่อ การรับรู้ความสามารถของตน การควบคุมตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเอง อยู่ในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 55.737$ 56.477 44.169 68.325 และ 46.604 ตามลำดับ) ส่วนความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ และความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 40.964$ และ 96.701)

1.5 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้

การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา ทั้งนี้เพื่อยืนยันว่าตัวแปรที่ศึกษามีองค์ประกอบร่วมกันหรือไม่ จากการวิเคราะห์พบว่าองค์ประกอบของตัวแปรทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับองค์ประกอบของความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยมีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับปานกลาง ($.300 < r < .700$) ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .336 – .553 โดยองค์ประกอบของการเปิดรับสื่อ (ME) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับองค์ประกอบของความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยมีความสัมพันธ์อยู่

ความสัมพันธ์ทางบวกกับองค์ประกอบของความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .343 – .437 ซึ่งถือว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($.300 < r < .700$) องค์ประกอบของการรับรู้ความสามารถของตน (SEF) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับองค์ประกอบของความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .364 – .460 ซึ่งถือว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($.300 < r < .700$) องค์ประกอบของการควบคุมตนเอง (SC) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับองค์ประกอบของความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .397 – .711 ซึ่งถือว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($.300 < r < .700$) ถึงสูง ($.700 < r < .900$) องค์ประกอบของความเชื่อมั่นในตนเอง (SCF) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับองค์ประกอบของความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .352 – .438 ซึ่งถือว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($.300 < r < .700$) รายละเอียดค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แสดงดังตาราง 6

ตาราง 6 เมทริกซ์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของตัวแปรปัจจัยกับองค์ประกอบของความ
ทะเยอทะยาน

ตัวแปรแฝง	ตัวแปร สังเกต	AMB(+)			AMB(-)			AMB(total)		
		AMAC	AMAF	AMPW	AMAC	AMAF	AMPW	AMAC	AMAF	AMPW
AMB(+)	AMAC	1								
	AMAF	.527**	1							
	AMPW	.523**	.639**	1						
ABM(-)	AMAC	.076*	.131**	.099**	1					
	AMAF	.146**	.173**	.136**	.320**	1				
	AMPW	.288**	.297**	.255**	.600**	.371**	1			
AMB(total)	AMAC	.731**	.447**	.422**	.736**	.319**	.607**	1		
	AMAF	.461**	.813**	.534**	.282**	.714**	.431**	.506**	1	
	AMPW	.476**	.540**	.688**	.500**	.346**	.877**	.665**	.589**	1
ME	EX	.541**	.441**	.381**	.102**	.115**	.250**	.437**	.382**	.377**
	IS	.463**	.369**	.336**	.098**	.146**	.234**	.381**	.349**	.343**
	IR	.542**	.432**	.410**	.077*	.128**	.231**	.421**	.383**	.377**
SEF	TR	.500**	.401**	.396**	.098**	.185**	.223**	.407**	.394**	.364**
	TRY	.469**	.404**	.420**	.107**	.292**	.234**	.392**	.460**	.384**
	FS	.503**	.443**	.419**	.136**	.178**	.269**	.435**	.420**	.410**
	SOP	.553**	.451**	.418**	.102**	.133**	.249**	.445**	.399**	.395**
SC	ST	.532**	.441**	.443**	.102**	.244**	.236**	.431**	.458**	.397**
	RD	.393**	.525**	.520**	.107**	.151**	.314**	.711**	.463**	.494**
	OS	.512**	.450**	.433**	.120**	.164**	.255**	.430**	.417**	.406**
SCF	HES	.537**	.433**	.371**	.108**	.120**	.283**	.438**	.378**	.397**
	CR	.526**	.430**	.405**	.097**	.097**	.201**	.424**	.363**	.352**
	CW	.540**	.429**	.393**	.092*	.118**	.250**	.429**	.374**	.383**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดตัวแปรแฝง

2.1 การตรวจสอบคุณภาพโมเดลการวัด ความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก

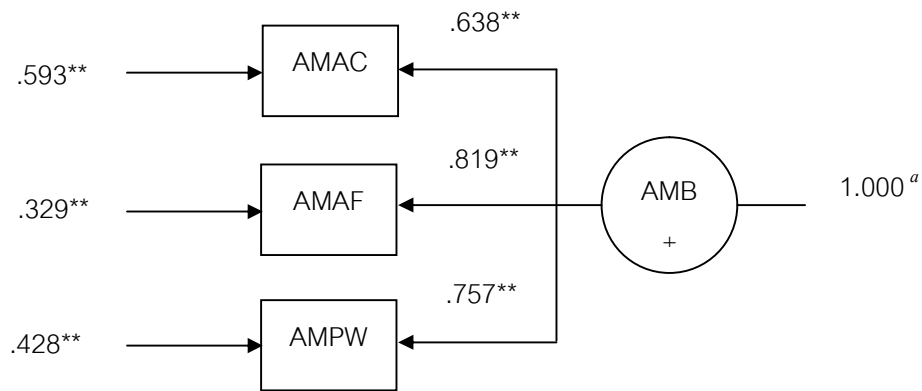
ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์หาคุณภาพตัวแปรแฝงด้วยโปรแกรมลิสเรล ซึ่งมีการประมาณค่าความคลาดเคลื่อนของตัวแปรแฝง เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลการวัดตัวแปรแฝง ความทะเยอทะยานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ด้วยดัชนีวัดความสอดคล้องกลมกลืน χ^2 , GFI, AGFI, RMSEA และ SRMR แล้วตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลการวัด โดยพิจารณาความมีนัยสำคัญของน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) ซึ่งควรมีค่าสูงและมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังตรวจสอบความเชื่อมั่นของการวัด (Reliability) ด้วยการพิจารณาค่าสัดส่วนความแปรปรวนของตัวแปรสังเกตได้ที่อธิบายด้วยตัวแปรแฝง (Square Multiple Correlation: SMC) ซึ่งมีค่าเท่ากับค่าการร่วม (Communality) และพิจารณาร่วมกับค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (Variance Extracted: ρ_v) และความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง (Construct Reliability: ρ_c) ซึ่งดัชนีเหล่านี้ควรมีค่าตั้งแต่ .50 ขึ้นไป (Hair; et al. 1995: 642) จึงจะถือว่าตัวแปรมีความเชื่อมั่นในการวัด โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตาราง 7

ตาราง 7 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก

Factors	λ	t-value	SE	δ	SMC
AMAC	.638**	15.348	.014	.593**	.407
AMAF	.819**	10.370	.011	.329**	.671
AMPW	.757**	13.344	.013	.428**	.572

$\chi^2 = 1.50$ $df = 1$ $p = .220$ $GFI = .999$ $AGFI = .992$ $RMSEA = .027$
 Construct Reliability: $\rho_c = .784$ Variance Extracted: $\rho_v = .550$ $SRMR = .017$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ภาพประกอบ 6 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก

จากตาราง 7 และภาพประกอบ 6 ผลการตรวจสอบคุณภาพของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก (AMB+) พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่าสถิติไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 1.50 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p = .220$) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ .999 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ .992 ซึ่งมีค่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ($>.90$) ค่าดัชนีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ (RMSEA) มีค่าเท่ากับ .027 ค่าดัชนีรากมาตรฐานของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่เหลือ (SRMR) มีค่าเท่ากับ .017 ซึ่งมีค่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ($<.05$) เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวกทุกค่า โดยมีค่าอยู่ระหว่าง .638 – .819 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t > 2.58$) โดยตัวแปรที่มีน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุดได้แก่ ความทะเยอทะยานด้านความต้องการมิตรสัมพันธ์ (AMAF) ($\lambda = .819$) มีความแปรผันร่วมกับตัวแปรแฝงความทะเยอทะยาน (AMB+) ร้อยละ 67.10 รองลงมาได้แก่ ความทะเยอทะยานด้านความต้องการอำนาจ (AMPW) ($\lambda = .757$) และความทะเยอทะยานด้านความสำเร็จ (AMAC) ($\lambda = .638$) โดยมีค่าความแปรผันร่วมกับตัวแปรแฝงความทะเยอทะยานเท่ากับร้อยละ 57.20 และ 40.70 ตามลำดับ สำหรับค่าความคลาดเคลื่อนในการวัดมีค่าอยู่ระหว่าง .329 – .593 โดยด้านที่มีค่าความแปรผันร่วมของตัวแปรสังเกตได้ต่ำสุด และความคลาดเคลื่อนสูงสุดได้แก่ ความทะเยอทะยานด้านความต้องการประสบความสำเร็จ (AMAC) โดยภาพรวมโมเดลการวัดตัวแปรแฝงความทะเยอทะยานมีค่าความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง (ρ_c) เท่ากับ .784 และค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) มีค่าเท่ากับ .550 จึงกล่าวได้ว่าโมเดลการวัดตัวแปรแฝงความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกมีคุณภาพผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

2.2 การตรวจสอบคุณภาพโมเดลการวัด ความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ

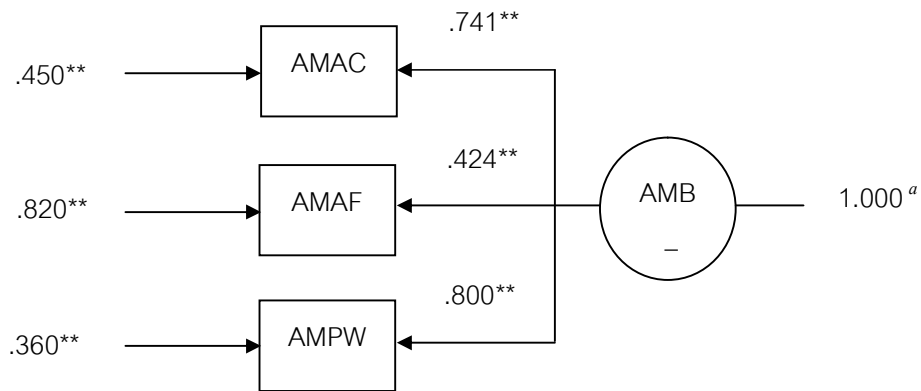
ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ ดำเนินการเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงกับข้อมูลเชิงประจักษ์ด้วยดัชนีวัดความสอดคล้องของโมเดล χ^2 , GFI, AGFI, RMSEA และ SRMR แล้วตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลการวัด โดยพิจารณาความมีนัยสำคัญของน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) ซึ่งควรมีค่าสูงและมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังตรวจสอบความเชื่อมั่นของการวัด (Reliability) ด้วยการพิจารณาค่าสัดส่วนความแปรปรวนของตัวแปรสังเกตได้ที่อธิบายด้วยตัวแปรแฝง (Square Multiple Correlation: SMC) ซึ่งมีค่าเท่ากับค่าการร่วม (Communality) และพิจารณาร่วมกับค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (Variance Extracted: ρ_v) และความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง (Construct Reliability: ρ_c) ซึ่งดัชนีเหล่านี้ควรมีค่าตั้งแต่ .50 ขึ้นไป (Hair; et al. 1995: 642) จึงจะถือว่าตัวแปรมีความเชื่อมั่นในการวัด โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตาราง 8

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ

Factors	λ	t-value	SE	δ	SMC
AMAC	.741**	12.913	.013	.450**	.550
AMAF	.424**	17.742	.018	.820**	.180
AMPW	.800**	10.168	.011	.360**	.640

$\chi^2 = 2.07$ $df = 1$ $p = .150$ GFI = .998 AGFI = .989 RMSEA = .038
 Construct Reliability: $\rho_c = .703$ Variance Extracted: $\rho_v = .456$ SRMR = .017

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ภาพประกอบ 7 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ

จากตาราง 8 และภาพประกอบ 7 ผลการตรวจสอบคุณภาพของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ (AMB-) พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่าสถิติไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 2.07 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p = .150$) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ .998 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ .989 ซึ่งมีค่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ($>.90$) ค่าดัชนีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ (RMSEA) มีค่าเท่ากับ .038 ค่าดัชนีรากมาตรฐานของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่เหลือ (SRMR) มีค่าเท่ากับ .017 ซึ่งมีค่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ($<.05$) เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวกทุกค่า โดยมีค่าอยู่ระหว่าง .424 – .800 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t > 2.58$) โดยตัวแปรที่มีน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุดได้แก่ ความทะเยอทะยานด้านความต้องการอำนาจ (AMPW) ($\lambda = .800$) มีความแปรผันร่วมกับตัวแปรแฝงความทะเยอทะยาน (AMB-) ร้อยละ 64 รองลงมาได้แก่ ความทะเยอทะยานด้านความต้องการประสบความสำเร็จ (AMAC) ($\lambda = .741$) และความทะเยอทะยานด้านความต้องการมิตรสัมพันธ์ (AMAF) ($\lambda = .424$) โดยมีค่าความแปรผันร่วมกับตัวแปรแฝงความทะเยอทะยานเท่ากับร้อยละ 55.00 และ 18.00 ตามลำดับสำหรับค่าความคลาดเคลื่อนในการวัดมีค่าอยู่ระหว่าง .360 – .820 โดยด้านที่มีค่าความแปรผันร่วมของตัวแปรสังเกตได้ต่ำสุด และความคลาดเคลื่อนสูงสุดได้แก่ ความทะเยอทะยานด้านความต้องการมิตรสัมพันธ์ (AMAF) โดยภาพรวมโมเดลการวัดตัวแปรแฝงความทะเยอทะยานมีความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง (ρ_c) เท่ากับ .703 และค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) มีค่าเท่ากับ .456 จึงกล่าวโดยรวมได้ว่าโมเดลการวัดตัวแปรแฝงความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบมีคุณภาพผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

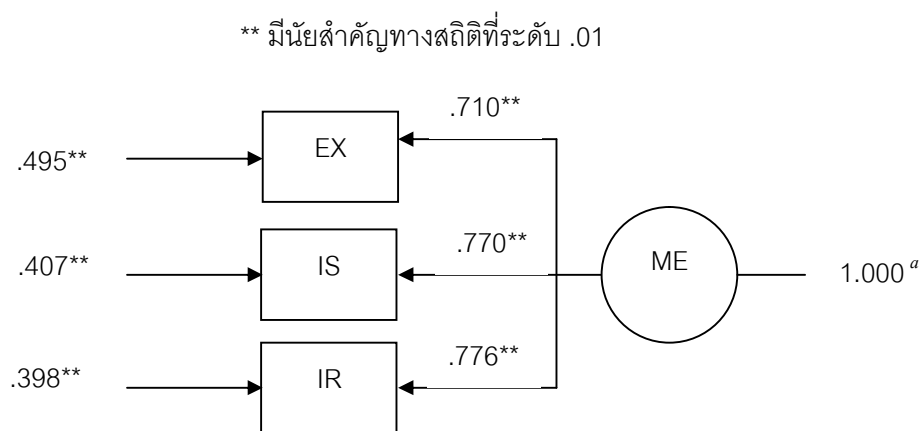
2.3 การตรวจสอบคุณภาพโมเดลการวัดการเปิดรับสื่อ

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการวัดการเปิดรับสื่อ ดำเนินการเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ด้วยดัชนีวัดความสอดคล้องกลมกลืน χ^2 , GFI, AGFI, RMSEA และ SRMR แล้วตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลการวัด โดยพิจารณาความมีนัยสำคัญของน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) ซึ่งควรมีค่าสูงและมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังตรวจสอบความเชื่อมั่นของการวัด (Reliability) ด้วยการพิจารณาค่าสัดส่วนความแปรปรวนของตัวแปรสังเกตได้ที่อธิบายด้วยตัวแปรแฝง (Square Multiple Correlation: SMC) ซึ่งมีค่าเท่ากับค่าการร่วม (Communality) และพิจารณาร่วมกับค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (Variance Extracted: ρ_v) และความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง (Construct Reliability: ρ_c) ซึ่งดัชนีเหล่านี้ควรมีค่าตั้งแต่ .50 ขึ้นไป (Hair; et al. 1995: 642) จึงจะถือว่าตัวแปรมีความเชื่อมั่นในการวัด โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตาราง 9

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดการเปิดรับสื่อ

Factors	λ	t-value	SE	δ	SMC
EX	.710**	13.773	.010	.495**	.505
IS	.770**	12.909	.011	.407**	.593
IR	.776**	12.626	.011	.398**	.602

$\chi^2 = 1.66$ $df = 1$ $p = .198$ $GFI = .998$ $AGFI = .991$ $RMSEA = .030$
 Construct Reliability: $\rho_c = .797$ Variance Extracted: $\rho_v = .567$ $SRMR = .018$

ภาพประกอบ 8 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดการเปิดรับสื่อ

จากตาราง 9 และภาพประกอบ 8 ผลการตรวจสอบคุณภาพของโมเดลการวัดตัวแปรแฝง การเปิดรับสื่อ (ME) พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่าสถิติ ไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 1.66 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p = .198$) ค่าดัชนีวัดระดับ ความกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ .998 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่า เท่ากับ .991 ซึ่งมีค่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ($>.90$) ค่าดัชนีความคลาดเคลื่อนในการประมาณ ค่าพารามิเตอร์ (RMSEA) มีค่าเท่ากับ .030 ค่าดัชนีรากมาตรฐานของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่ เหลือ (SRMR) มีค่าเท่ากับ .018 ซึ่งมีค่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ($<.05$) เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนัก องค์ประกอบมีค่าเป็นบวกทุกค่า โดยมีค่าอยู่ระหว่าง .710 – .776 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t > 2.58$) โดยตัวแปรที่มีน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุดได้แก่ การเปิดรับสื่อด้านการเปิดรับข้อมูล (IR) ($\lambda = .776$) มีความแปรผันร่วมกับตัวแปรแฝงการเปิดรับสื่อ (ME) ร้อยละ 60.20 รองลงมาได้แก่ การ เปิดรับสื่อด้านการแสวงหาข้อมูล (IS) ($\lambda = .770$) และการเปิดรับสื่อด้านการเปิดรับประสบการณ์ (EX) ($\lambda = .710$) โดยมีค่าความแปรผันร่วมกับตัวแปรแฝงการเปิดรับสื่อเท่ากับร้อยละ 59.30 และ 50.50 ตามลำดับ สำหรับค่าความคลาดเคลื่อนในการวัดมีค่าอยู่ระหว่าง .398 – .495 โดยด้านที่มีค่า ความแปรผันร่วมของตัวแปรสังเกตได้ต่ำสุด และความคลาดเคลื่อนสูงสุดได้แก่ การเปิดรับสื่อด้านการ เปิดรับประสบการณ์ (EX) โดยภาพรวมโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการเปิดรับสื่อมีความเชื่อมั่นของ ตัวแปรแฝง (ρ_c) เท่ากับ .797 และค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) มีค่าเท่ากับ .567 จึงกล่าว โดยรวมได้ว่าโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการเปิดรับสื่อมีคุณภาพผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

2.4 การตรวจสอบคุณภาพโมเดลการวัดการรับรู้ความสามารถของตน

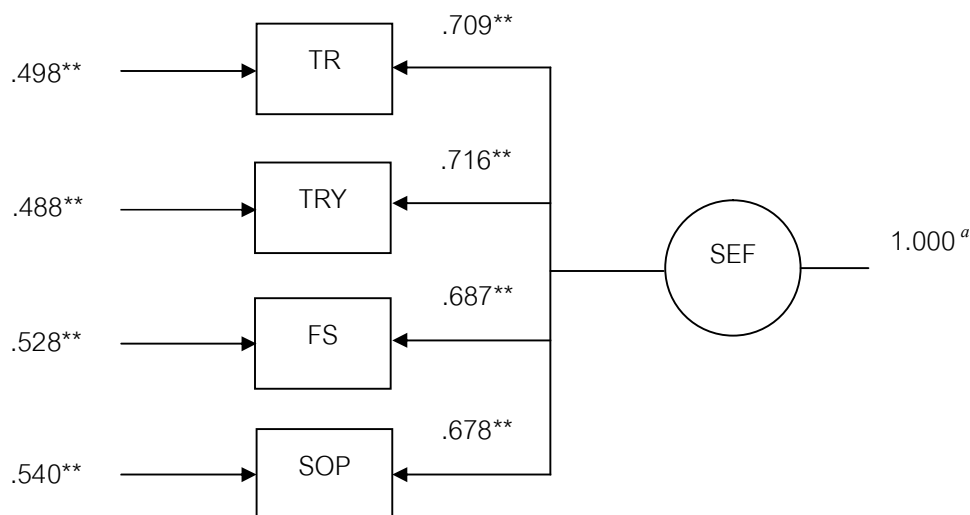
ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการรับรู้ความสามารถของตนดำเนินการ เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ด้วยดัชนี วัดความสอดคล้องกลมกลืน χ^2 , GFI, AGFI, RMSEA และ SRMR แล้วตรวจสอบความเที่ยงตรงของ โมเดลการวัด โดยพิจารณาความมีนัยสำคัญของน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) ซึ่งควรมีค่า สูงและมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังตรวจสอบความเชื่อมั่นของการวัด (Reliability) ด้วยการ พิจารณาค่าสัดส่วนความแปรปรวนของตัวแปรสังเกตได้ที่อธิบายด้วยตัวแปรแฝง (Square Multiple Correlation: SMC) ซึ่งมีค่าเท่ากับค่าการร่วม (Communality) และพิจารณาร่วมกับค่าความแปรปรวน ที่สกัดได้ (Variance Extracted: ρ_v) และความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง (Construct Reliability: ρ_c) ซึ่งดัชนีเหล่านี้ควรมีค่าตั้งแต่ .50 ขึ้นไป (Hair; et al. 1995: 642) จึงจะถือว่าตัวแปรมีความเชื่อมั่นใน การวัด โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตาราง 10

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ห้องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดการรับรู้ความสามารถของตน

Factors	λ	t-value	SE	δ	SMC
TR	.709**	11.368	.018	.498**	.502
TRY	.716**	11.158	.022	.488**	.512
FS	.687**	13.045	.023	.528**	.472
SOP	.678**	13.388	.019	.540**	.460

$\chi^2 = 1.62$ $df = 1$ $p = .203$ $GFI = .999$ $AGFI = .989$ $RMSEA = .029$
 Construct Reliability: $\rho_c = .791$ Variance Extracted: $\rho_v = .487$ $SRMR = .006$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ภาพประกอบ 9 ผลการวิเคราะห์ห้องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดการรับรู้ความสามารถของตน

จากตาราง 10 และภาพประกอบ 9 ผลการตรวจสอบคุณภาพของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการรับรู้ความสามารถของตน (SEF) พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่าสถิติไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 1.62 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p = .203$) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ .999 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ .989 ซึ่งมีค่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ($>.90$) ค่าดัชนีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ (RMSEA) มีค่าเท่ากับ .029 ค่าดัชนีรากมาตรฐานของค่าเฉลี่ยกำลังสองของ

ส่วนที่เหลือ (SRMR) มีค่าเท่ากับ .006 ซึ่งมีค่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ($<.05$) เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวกทุกค่า โดยมีค่าอยู่ระหว่าง .678 - .716 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t>2.58$) โดยตัวแปรที่มีน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุดได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนด้านความพยายาม (TRY) ($\lambda = .716$) มีความแปรผันร่วมกับตัวแปรแฝงการรับรู้ความสามารถของตน (SEF) ร้อยละ 51.20 รองลงมาได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนด้านการฝึกฝน (TR) ($\lambda = .709$) การรับรู้ความสามารถของตนด้านการเรียนต่อ (FS) ($\lambda = .687$) และการรับรู้ความสามารถของตนด้านการแก้ปัญหา (SOP) ($\lambda = .678$) โดยมีค่าความแปรผันร่วมกับตัวแปรแฝงการรับรู้ความสามารถของตนเท่ากับร้อยละ 50.20 47.20 และ 46.00 ตามลำดับ สำหรับค่าความคลาดเคลื่อนในการวัดมีค่าอยู่ระหว่าง .488 - .540 โดยด้านที่มีค่าความแปรผันรวมของตัวแปรสังเกตได้ต่ำสุด และความคลาดเคลื่อนสูงสุดได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนด้านการแก้ปัญหา (SOP) โดยภาพรวมโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการรับรู้ความสามารถของตนมีค่าความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง (ρ_c) เท่ากับ .791 และค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) มีค่าเท่ากับ .487 จึงกล่าวโดยรวมได้ว่าโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการรับรู้ความสามารถของตนมีคุณภาพผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

2.5 การตรวจสอบคุณภาพโมเดลการวัดการควบคุมตนเอง

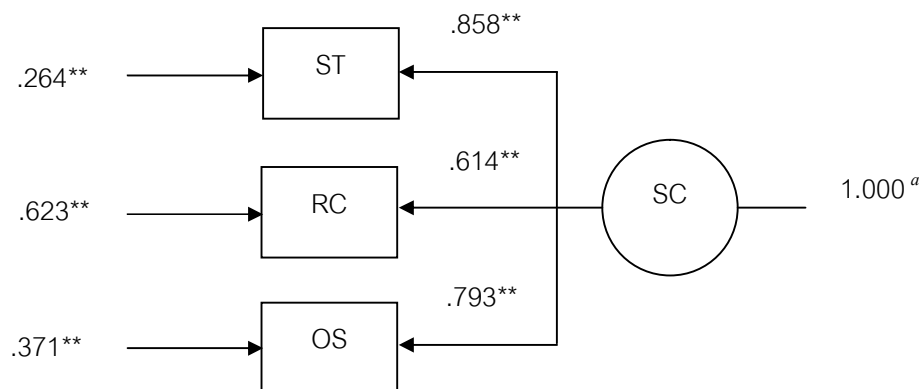
ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการควบคุมตนเองดำเนินการเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงกับข้อมูลเชิงประจักษ์ด้วยดัชนีวัดความสอดคล้องกลมกลืน χ^2 , GFI, AGFI, RMSEA และ SRMR แล้วตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลการวัด โดยพิจารณาความมีนัยสำคัญของน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) ซึ่งควรมีค่าสูงและมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังตรวจสอบความเชื่อมั่นของการวัด (Reliability) ด้วยการพิจารณาค่าสัดส่วนความแปรปรวนของตัวแปรสังเกตได้ที่อธิบายด้วยตัวแปรแฝง (Square Multiple Correlation: SMC) ซึ่งมีค่าเท่ากับค่าการร่วม (Communality) และพิจารณาร่วมกับค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (Variance Extracted: ρ_v) และความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง (Construct Reliability: ρ_c) ซึ่งดัชนีเหล่านี้ควรมีค่าตั้งแต่ .50 ขึ้นไป (Hair; et al. 1995: 642) จึงจะถือว่าตัวแปรมีความเชื่อมั่นในการวัด โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตาราง 11

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดการควบคุมตนเอง

Factors	λ	t-value	SE	δ	SMC
ST	.858**	9.404	.011	.264**	.736
RC	.614**	16.651	.013	.623**	.377
OS	.793**	13.010	.013	.371**	.629

$\chi^2 = 1.03$ $df = 1$ $p = .310$ $GFI = .999$ $AGFI = .994$ $RMSEA = .007$
 Construct Reliability: $\rho_c = .803$ Variance Extracted: $\rho_v = .581$ $SRMR = .013$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ภาพประกอบ 10 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดการควบคุมตนเอง

จากตาราง 11 และภาพประกอบ 10 ผลการตรวจสอบคุณภาพของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการควบคุมตนเอง (SC) พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่าสถิติไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 1.03 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p = .310$) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ .999 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ .994 ซึ่งมีค่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ($>.90$) ค่าดัชนีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ (RMSEA) มีค่าเท่ากับ .007 ค่าดัชนีรากมาตรฐานของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่เหลือ (SRMR) มีค่าเท่ากับ .013 ซึ่งมีค่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ($<.05$) เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวกทุกค่า โดยมีค่าอยู่ระหว่าง .614 – .858 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t > 2.58$) โดยตัวแปรที่มีน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุดได้แก่ การควบคุมตนเองด้านการเรียนรู้ (ST)

($\lambda = .858$) มีความแปรผันร่วมกับตัวแปรแฝงการควบคุมตนเอง (SC) ร้อยละ 73.60 รองลงมาได้แก่ การควบคุมตนเองด้านการทำตามกำหนด (OS) ($\lambda = .793$) และการควบคุมตนเองด้านการทบทวน (RC) ($\lambda = .614$) โดยมีค่าความแปรผันร่วมกับตัวแปรแฝงการรับรู้ความสามารถของตนเท่ากับร้อยละ 62.90 และ 37.70 ตามลำดับ สำหรับค่าความคลาดเคลื่อนในการวัดมีค่าอยู่ระหว่าง .264 – .623 โดยด้านที่มีค่าความแปรผันร่วมของตัวแปรสังเกตได้ต่ำสุด และความคลาดเคลื่อนสูงสุดได้แก่ การควบคุมตนเองด้านด้านการทบทวน (RC) โดยภาพรวมโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการควบคุมตนเองมีค่าความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง (ρ_c) เท่ากับ .803 และค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) มีค่าเท่ากับ .581 จึงกล่าวโดยรวมได้ว่าโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการควบคุมตนเองมีคุณภาพผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

2.6 การตรวจสอบคุณภาพโมเดลการวัดความเชื่อมั่นในตนเอง

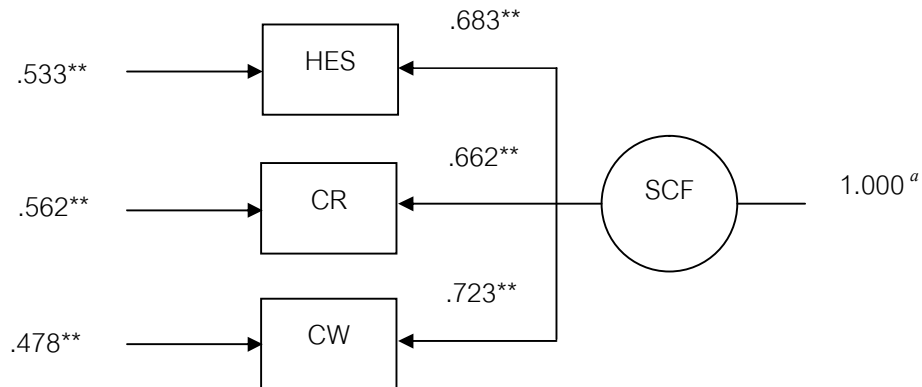
ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลความเชื่อมั่นในตนเองดำเนินการเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงกับข้อมูลเชิงประจักษ์ด้วยดัชนีวัดความสอดคล้องกลมกลืน χ^2 , GFI, AGFI, RMSEA และ SRMR แล้วตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลการวัด โดยพิจารณาความมีนัยสำคัญของน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) ซึ่งควรมีค่าสูงและมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังตรวจสอบความเชื่อมั่นของการวัด (Reliability) ด้วยการพิจารณาค่าสัดส่วนความแปรปรวนของตัวแปรสังเกตได้ที่อธิบายด้วยตัวแปรแฝง (Square Multiple Correlation: SMC) ซึ่งมีค่าเท่ากับค่าการร่วม (Communality) และพิจารณาร่วมกับค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (Variance Extracted: ρ_v) และความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง (Construct Reliability: ρ_c) ซึ่งดัชนีเหล่านี้ควรมีค่าตั้งแต่ .50 ขึ้นไป (Hair; et al. 1995: 642) จึงจะถือว่าตัวแปรมีความเชื่อมั่นในการวัด โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตาราง 12

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดความเชื่อมั่นในตนเอง

Factors	λ	t-value	SE	δ	SMC
HES	.683**	12.327	.012	.533**	.467
CR	.662**	14.590	.018	.562**	.438
CW	.723**	12.322	.015	.478**	.522

$\chi^2 = 1.54$ $df = 1$ $p = .214$ $GFI = .999$ $AGFI = .992$ $RMSEA = .027$
 Construct Reliability: $\rho_c = .731$ Variance Extracted: $\rho_v = .476$ $SRMR = .019$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ภาพประกอบ 11 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดความเชื่อมั่นในตนเอง

จากตาราง 12 และภาพประกอบ 11 ผลการตรวจสอบคุณภาพของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงความเชื่อมั่นในตนเอง (SCF) พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่าสถิติไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 1.54 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p = .214$) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ .999 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ .992 ซึ่งมีค่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ($>.90$) ค่าดัชนีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ (RMSEA) มีค่าเท่ากับ .027 ค่าดัชนีรากมาตรฐานของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่เหลือ (SRMR) มีค่าเท่ากับ .019 ซึ่งมีค่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ($<.05$) เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวกทุกค่า โดยมีค่าอยู่ระหว่าง .662 – .723 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t > 2.58$) โดยตัวแปรที่มีน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุดได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเองด้านการคล้อยตาม (CW) ($\lambda = .723$) มีความแปรผันร่วมกับตัวแปรแฝงความเชื่อมั่นในตนเอง (SCF) ร้อยละ 52.20 รองลงมาได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเองด้านความลั้งเล (HES) ($\lambda = .683$) และความเชื่อมั่นในตนเองด้านการริเริ่มสร้างสรรค์ (CR) ($\lambda = .662$) โดยมีค่าความแปรผันร่วมกับตัวแปรแฝงความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับร้อยละ 46.70 และ 43.80 ตามลำดับ สำหรับค่าความคลาดเคลื่อนในการวัดมีค่าอยู่ระหว่าง .478 – .562 โดยด้านที่มีค่าความแปรผันร่วมของตัวแปรสังเกตได้ต่ำสุด และความคลาดเคลื่อนสูงสุดได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเองด้านการริเริ่มสร้างสรรค์ (CR) โดยภาพรวมโมเดลการวัดตัวแปรแฝงความเชื่อมั่นในตนเองมีค่าความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง (ρ_c) เท่ากับ .731 และค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) มีค่าเท่ากับ .476 จึงกล่าวโดยรวมได้ว่าโมเดลการวัดตัวแปรแฝงความเชื่อมั่นในตนเองมีคุณภาพผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์รูปแบบของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน

การวิเคราะห์รูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน เป็นการทดสอบรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ว่ามีความสอดคล้องกลมกลืนกันหรือไม่ โดยพิจารณาจากค่าสถิติไค-สแควร์ (χ^2) , ค่าอัตราส่วนไค-สแควร์ต่อองศาอิสระ (χ^2/df), GFI, AGFI, SRMR, RMSEA, NFI, IFI, CFI, PGFI, PNFI และ CN โดยมีลำดับการนำเสนอ ดังนี้

3.1 การตรวจสอบความกลมกลืนของรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ

ผลการตรวจสอบความกลมกลืนของรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ก่อนปรับรูปแบบ ดำเนินการเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลที่สร้างขึ้นจากแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผลแสดงดังตาราง 13

ตาราง 13 ค่าสถิติความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ ตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ก่อนการปรับ

ประเภทดัชนี	ดัชนี	เกณฑ์	ก่อนการปรับโมเดล	
			ค่าสถิติ	ผลการพิจารณา
ดัชนีวัดความกลมกลืนสัมบูรณ์	χ^2/df	<3.00	2357.42/96 = 24.556	ไม่ผ่านเกณฑ์
	p value of χ^2	>.05	.000	ไม่ผ่านเกณฑ์
	GFI	>.90	.712	ไม่ผ่านเกณฑ์
	AGFI	>.90	.592	ไม่ผ่านเกณฑ์
	SRMR	<.05	.168	ไม่ผ่านเกณฑ์
	RMSEA	<.05	.180	ไม่ผ่านเกณฑ์
ดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบ	NFI	\geq .90	.898	ไม่ผ่านเกณฑ์
	IFI	\geq .90	.902	ผ่านเกณฑ์
	CFI	\geq .90	.902	ผ่านเกณฑ์
ดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงประหัย	PGFI	\geq .90	.503	ไม่ผ่านเกณฑ์
	PNFI	\geq .90	.712	ไม่ผ่านเกณฑ์
ดัชนีระบุขนาดของกลุ่มตัวอย่าง	CN	\geq 200	43.983	ไม่ผ่านเกณฑ์

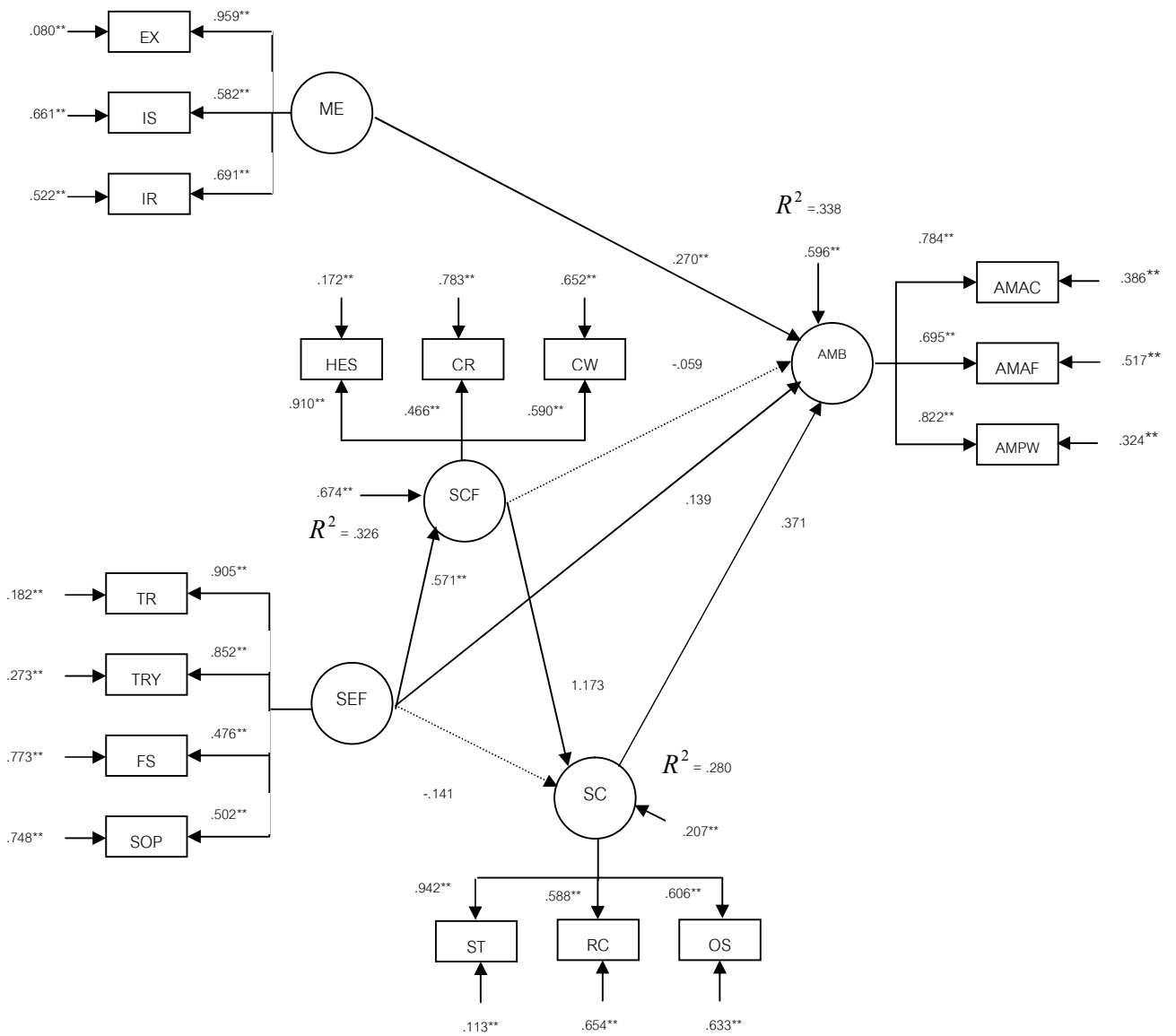
จากตาราง 13 การทดสอบความกลมกลืนของรูปแบบความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบตามภาวะต้นนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่าค่าสถิติไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 2357.42 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (p value of $\chi^2 = .000$) ผู้วิจัยได้พิจารณาอัตราส่วนระหว่างอัตราส่วนไค-สแควร์ต่อองศาอิสระ (χ^2/df) ร่วมด้วย เนื่องจากค่าไค-สแควร์มีความแปรผันไปตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ถ้าขนาดของกลุ่มตัวอย่างมีขนาดใหญ่ค่าไค-สแควร์มีแนวโน้มที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติ พบว่าค่าไค-สแควร์ต่อองศาอิสระเท่ากับ 24.556 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (<3.00) นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความกลมกลืน พบว่า ดัชนีวัดความกลมกลืนสัมบูรณ์ ได้แก่ GFI มีค่าเท่ากับ .712 AGFI มีค่าเท่ากับ .592 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (>.90) SRMR มีค่าเท่ากับ .168 และ RMSEA มีค่าเท่ากับ .180 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (<.05) เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบพบว่า NFI มีค่าเท่ากับ .898 IFI มีค่าเท่ากับ .902 และ CFI มีค่าเท่ากับ .902 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (>.90) เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงประหัตพบว่ามีค่าเท่ากับ .503 และ PNFI มีค่าเท่ากับ .712 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($\geq .90$) และเมื่อพิจารณาดัชนีระบุขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (CN) พบว่ามีค่าเท่ากับ 43.983 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (≥ 200) เมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่า โมเดลไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ จึงต้องปรับโมเดลให้มีความสอดคล้องกลมกลืนกันมากขึ้น โดยผู้วิจัยได้ปรับให้ความคลาดเคลื่อนของตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์กัน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของตัวแปรต่างๆที่มีความสัมพันธ์กันได้ โดยในการปรับโมเดลจะพิจารณาค่าเสนอแนะจากโปรแกรมหรือดัชนีปรับโมเดล (Model Modification Indices: MI) ร่วมกับค่าการเปลี่ยนแปลงพารามิเตอร์ที่คาดหวังมาตรฐาน (Standardized Expected Parameter Change: SEPC) จนได้โมเดลที่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ต่อไป

ตาราง 14 ค่าสถิติความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความ
 ทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ ตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์
 หลังการปรับ

ประเภทดัชนี	ดัชนี	เกณฑ์	ก่อนการปรับโมเดล	
			ค่าสถิติ	ผลการพิจารณา
ดัชนีวัดความกลมกลืน สัมบูรณ์	χ^2/df	<3.00	181.76/69 = 2.634	ผ่านเกณฑ์
	p value of χ^2	>.05	.000	ไม่ผ่านเกณฑ์
	GFI	>.90	.970	ผ่านเกณฑ์
	AGFI	>.90	.940	ผ่านเกณฑ์
	SRMR	<.05	.039	ผ่านเกณฑ์
	RMSEA	<.05	.047	ผ่านเกณฑ์
ดัชนีวัดความกลมกลืน เชิงเปรียบเทียบ	NFI	$\geq .90$.992	ผ่านเกณฑ์
	IFI	$\geq .90$.995	ผ่านเกณฑ์
	CFI	$\geq .90$.995	ผ่านเกณฑ์
ดัชนีวัดความกลมกลืน เชิงประหัยัด	PGFI	$\geq .90$.492	ไม่ผ่านเกณฑ์
	PNFI	$\geq .90$.570	ไม่ผ่านเกณฑ์
ดัชนีระบุขนาดของกลุ่ม ตัวอย่าง	CN	≥ 200	394.678	ผ่านเกณฑ์

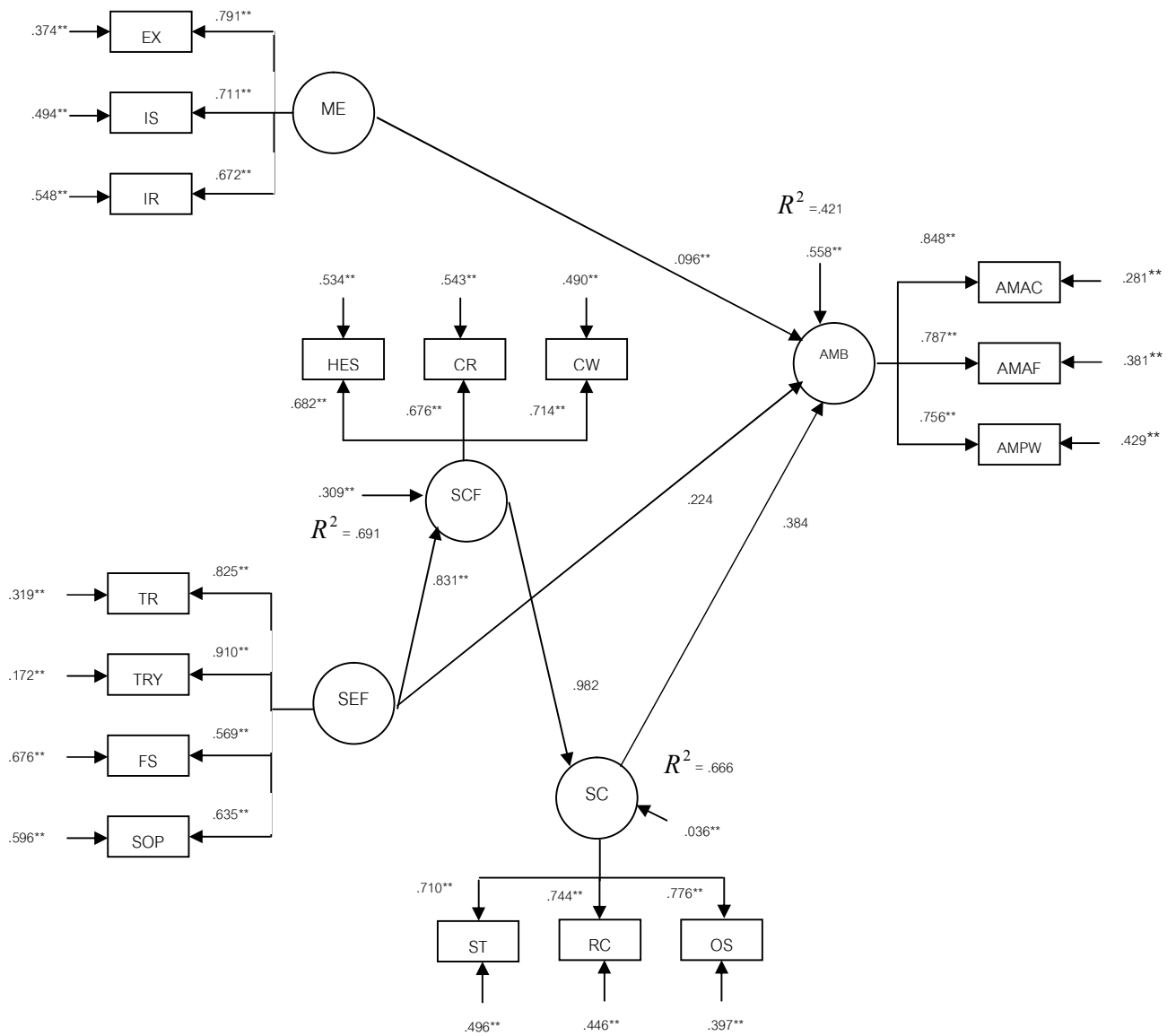
จากตาราง 14 การทดสอบความกลมกลืนของรูปแบบความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผล
 ต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์
 พบว่าค่าสถิติไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 181.76 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (p value
 of $\chi^2 = .000$) ผู้วิจัยได้พิจารณาอัตราส่วนระหว่างอัตราส่วนไค-สแควร์ต่อองศาอิสระ (χ^2/df) ร่วมด้วย
 เนื่องจากค่าไค-สแควร์มีความแปรผันไปตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ถ้าขนาดของกลุ่ม
 ตัวอย่างมีขนาดใหญ่ค่าไค-สแควร์มีแนวโน้มที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติ พบว่าค่าไค-สแควร์ต่อองศา
 อิสระเท่ากับ 2.634 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (<3.00) นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความ
 กลมกลืน พบว่า ดัชนีวัดความกลมกลืนสัมบูรณ์ ได้แก่ GFI มีค่าเท่ากับ .970 AGFI มีค่าเท่ากับ .940
 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (>.90) SRMR มีค่าเท่ากับ .039 และ RMSEA มีค่าเท่ากับ .047 ซึ่งผ่าน
 เกณฑ์ที่กำหนดไว้ (<.05) เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบพบว่า NFI มีค่าเท่ากับ

.992 IFI มีค่าเท่ากับ .995 และ CFI มีค่าเท่ากับ .995 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($>.90$) เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงประหัตพบว่า PGFI มีค่าเท่ากับ .492 และ PNFI มีค่าเท่ากับ .570 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($\geq .90$) และเมื่อพิจารณาดัชนีระบุขนาดของกลุ่มตัวอย่าง(CN)พบว่า มีค่าเท่ากับ 394.678 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (≥ 200)

.....> เส้นทางที่ไม่มีความสำคัญทางสถิติ
 —> เส้นทางที่มีความสำคัญทางสถิติ

ภาพประกอบ 12 รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน โดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบตามภาวะต้นนิษฐานก่อนการปรับ

ภาพประกอบ 13 รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน โดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบตามภาวะสันนิษฐานหลังการปรับ

3.1.1 การวิเคราะห์อิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรงและอิทธิพลทางอ้อม

การพิจารณาเฉพาะอิทธิพลทางตรงระหว่างแต่ละตัวแปรแฝงนั้น ยังไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง ซึ่งตัวแปรต่างๆ สามารถส่งอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อกัน เพื่อความชัดเจนในการสรุปอิทธิพลของตัวแปรเชิงสาเหตุต่อตัวแปรผล ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอผลของอิทธิพลจากตัวแปรเชิงสาเหตุต่อตัวแปรผลออกเป็น 3 ส่วนได้แก่ อิทธิพลทางตรง (DE) อิทธิพลทางอ้อม (IE) และอิทธิพลรวม (TE) แสดงดังตาราง 15

ตาราง 15 อิทธิพลทางตรง (Direct effects: DE) อิทธิพลทางอ้อม (Indirect effects: IE)

และอิทธิพลรวม (Total effects: TE) ของปัจจัยเชิงสาเหตุความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ

ตัวแปรผล	R^2	อิทธิพล	ตัวแปรเชิงสาเหตุ			
			ME	SEF	SCF	SC
SCF	.691	DE	–	.831**	–	–
		IE	–	–	–	–
		TE	–	.831**	–	–
SC	.666	DE	–	–	.982**	–
		IE	–	.901**	–	–
		TE	–	.901**	.982**	–
AMB	.421	DE	.096**	.224**	–	.816**
		IE	–	.314**	–	–
		TE	.096**	.538**	–	.816**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 15 พบว่า เมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นในตนเอง (SCF) เป็นตัวแปรตามในสมการโครงสร้างที่ 1 พบว่า ได้รับอิทธิพลรวมจากการรับรู้ความสามารถของตน (SEF) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .831 และได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรแฝงการรับรู้ความสามารถของตน (SEF) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์

อิทธิพลเท่ากับ .831 โดยสัดส่วนความแปรปรวนของความเชื่อมั่นในตนเอง(SCF) ที่อธิบายได้ด้วยตัวแปรปัจจัยที่มีค่าเท่ากับร้อยละ 69.10

เมื่อพิจารณาการควบคุมตนเอง (SC) เป็นตัวแปรตามในสมการโครงสร้างที่ 2 พบว่าได้รับอิทธิพลรวมจากความเชื่อมั่นในตนเอง (SCF) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตน (SEF) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .982 และ .901 ตามลำดับ และได้รับอิทธิพลทางตรงจากความเชื่อมั่นในตนเอง (SCF) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .982 และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากการรับรู้ความสามารถของตน (SEF) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .901 โดยสัดส่วนความแปรปรวนของการควบคุมตนเอง (SC) ที่อธิบายได้ด้วยตัวแปรปัจจัยที่มีค่าเท่ากับร้อยละ 66.60

เมื่อพิจารณาความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ (AMB) เป็นตัวแปรตามในสมการโครงสร้างที่ 3 พบว่าได้รับอิทธิพลรวมจากการควบคุมตนเอง (SC) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตน (SEF) และการเปิดรับสื่อ (ME) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .816 .538 และ .096 ตามลำดับ และได้รับอิทธิพลทางตรงจากการควบคุมตนเอง (SC) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตน (SEF) และการเปิดรับสื่อ (ME) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .816 .224 และ .096 ตามลำดับ และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากการรับรู้ความสามารถของตน (SEF) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .314 โดยสัดส่วนความแปรปรวนของความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ (AMB) ที่อธิบายได้ด้วยตัวแปรปัจจัยที่มีค่าเท่ากับร้อยละ 42.10

3.2 การตรวจสอบความกลมกลืนของรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก

ผลการตรวจสอบความกลมกลืนของรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ก่อนปรับรูปแบบ ดำเนินการเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลที่สร้างขึ้นจากแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผลแสดงดังตาราง 16

ตาราง 16 ค่าสถิติความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความ
 ทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก ตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ก่อนการปรับ

ประเภทดัชนี	ดัชนี	เกณฑ์	ก่อนการปรับโมเดล	
			ค่าสถิติ	ผลการพิจารณา
ดัชนีวัดความกลมกลืน สัมบูรณ์	χ^2/df	<3.00	2732.82/96 = 28.467	ไม่ผ่านเกณฑ์
	p value of χ^2	>.05	.000	ไม่ผ่านเกณฑ์
	GFI	>.90	.681	ไม่ผ่านเกณฑ์
	AGFI	>.90	.548	ไม่ผ่านเกณฑ์
	SRMR	<.05	.168	ไม่ผ่านเกณฑ์
	RMSEA	<.05	.194	ไม่ผ่านเกณฑ์
ดัชนีวัดความกลมกลืน เชิงเปรียบเทียบ	NFI	$\geq .90$.863	ไม่ผ่านเกณฑ์
	IFI	$\geq .90$.866	ไม่ผ่านเกณฑ์
	CFI	$\geq .90$.866	ไม่ผ่านเกณฑ์
ดัชนีวัดความกลมกลืน เชิงประหัยด	PGFI	$\geq .90$.481	ไม่ผ่านเกณฑ์
	PNFI	$\geq .90$.690	ไม่ผ่านเกณฑ์
ดัชนีระบุขนาดของกลุ่ม ตัวอย่าง	CN	≥ 200	31.229	ไม่ผ่านเกณฑ์

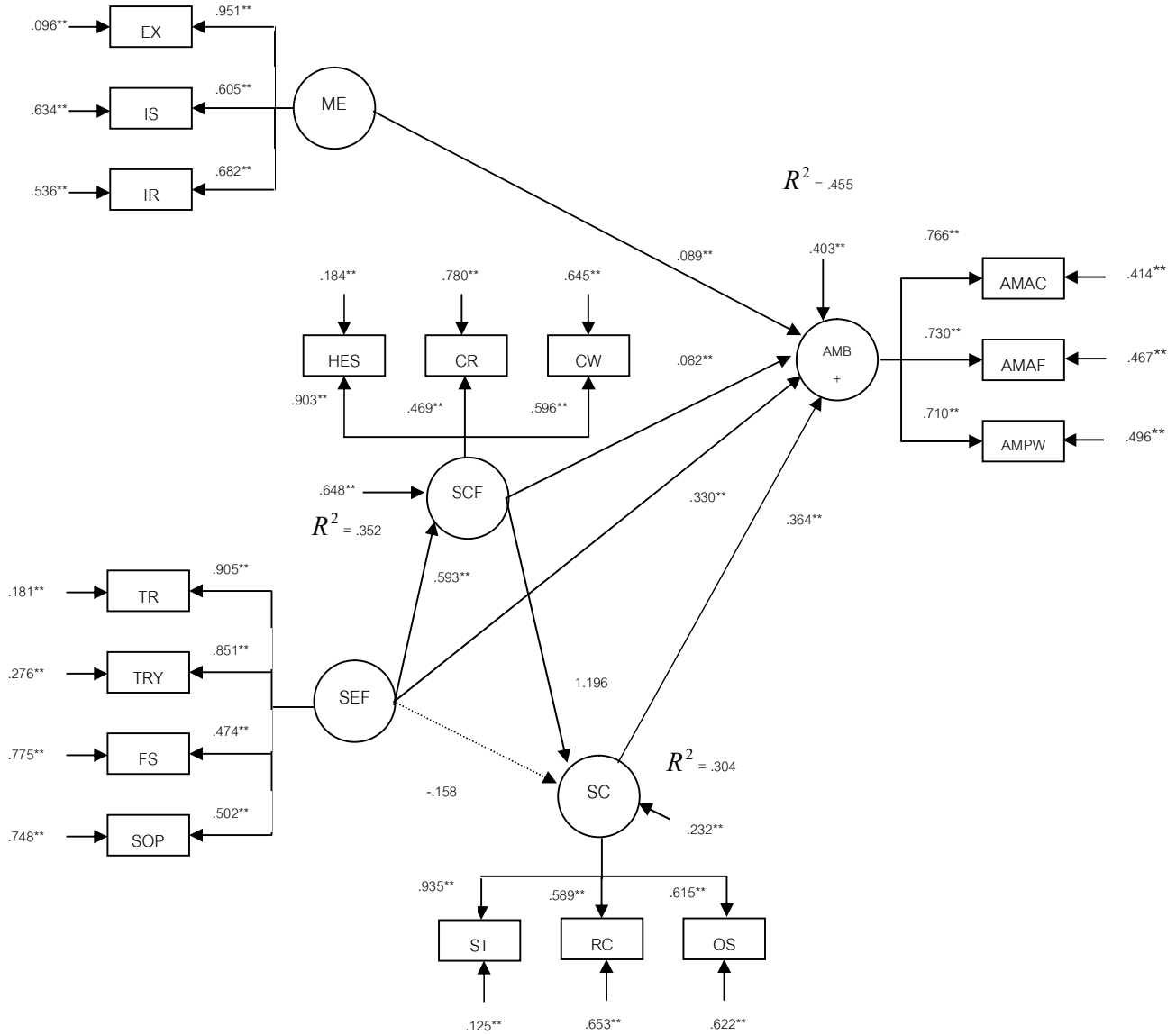
จากตาราง 16 การทดสอบความกลมกลืนของรูปแบบความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผล
 ต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่าค่าสถิติ
 ไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 2732.82 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (p value of $\chi^2 = .000$)
 ผู้วิจัยได้พิจารณาอัตราส่วนระหว่างอัตราส่วนไค-สแควร์ต่อองศาอิสระ (χ^2/df) รวมด้วย เนื่องจากค่า
 ไค-สแควร์ มีความแปรผันไปตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ถ้าขนาดของกลุ่มตัวอย่างมีขนาดใหญ่
 ค่าไค-สแควร์มีแนวโน้มที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติ พบว่าค่าไค-สแควร์ต่อองศาอิสระเท่ากับ 28.467 ซึ่ง
 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (<3.00) นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความกลมกลืนพบว่า ดัชนีวัดความ
 กลมกลืนสัมบูรณ์ ได้แก่ GFI มีค่าเท่ากับ .681 AGFI มีค่าเท่ากับ .548 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้
 (>.90) SRMR มีค่าเท่ากับ .168 และ RMSEA มีค่าเท่ากับ .194 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (<.05)
 เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบพบว่า NFI มีค่าเท่ากับ .863 IFI มีค่าเท่ากับ .866
 และ CFI มีค่าเท่ากับ .866 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (>.90)) เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความกลมกลืน

เชิงประจักษ์พบว่า PGFI มีค่าเท่ากับ .481 และ PNFI มีค่าเท่ากับ .690 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($\geq .90$) และเมื่อพิจารณาดัชนีระบุขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (CN) พบว่ามีค่าเท่ากับ 31.229 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (≥ 200) เมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่า โมเดลไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ จึงต้องปรับโมเดลให้มีความสอดคล้องกลมกลืนกันมากขึ้น โดยผู้วิจัยได้ปรับให้ความคลาดเคลื่อนของตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์กัน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของตัวแปรต่างๆ ซึ่งมีความสัมพันธ์กันได้ โดยในการปรับโมเดลจะพิจารณาค่าเสนอแนะจากโปรแกรมหรือดัชนีปรับโมเดล (Model Modification Indices: MI) ร่วมกับค่าการเปลี่ยนแปลงพารามิเตอร์ที่คาดหวังมาตรฐาน (Standardized Expected Parameter Change: SEPC) จนได้โมเดลที่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ต่อไป

ตาราง 17 ค่าสถิติความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก ตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์หลังการปรับ

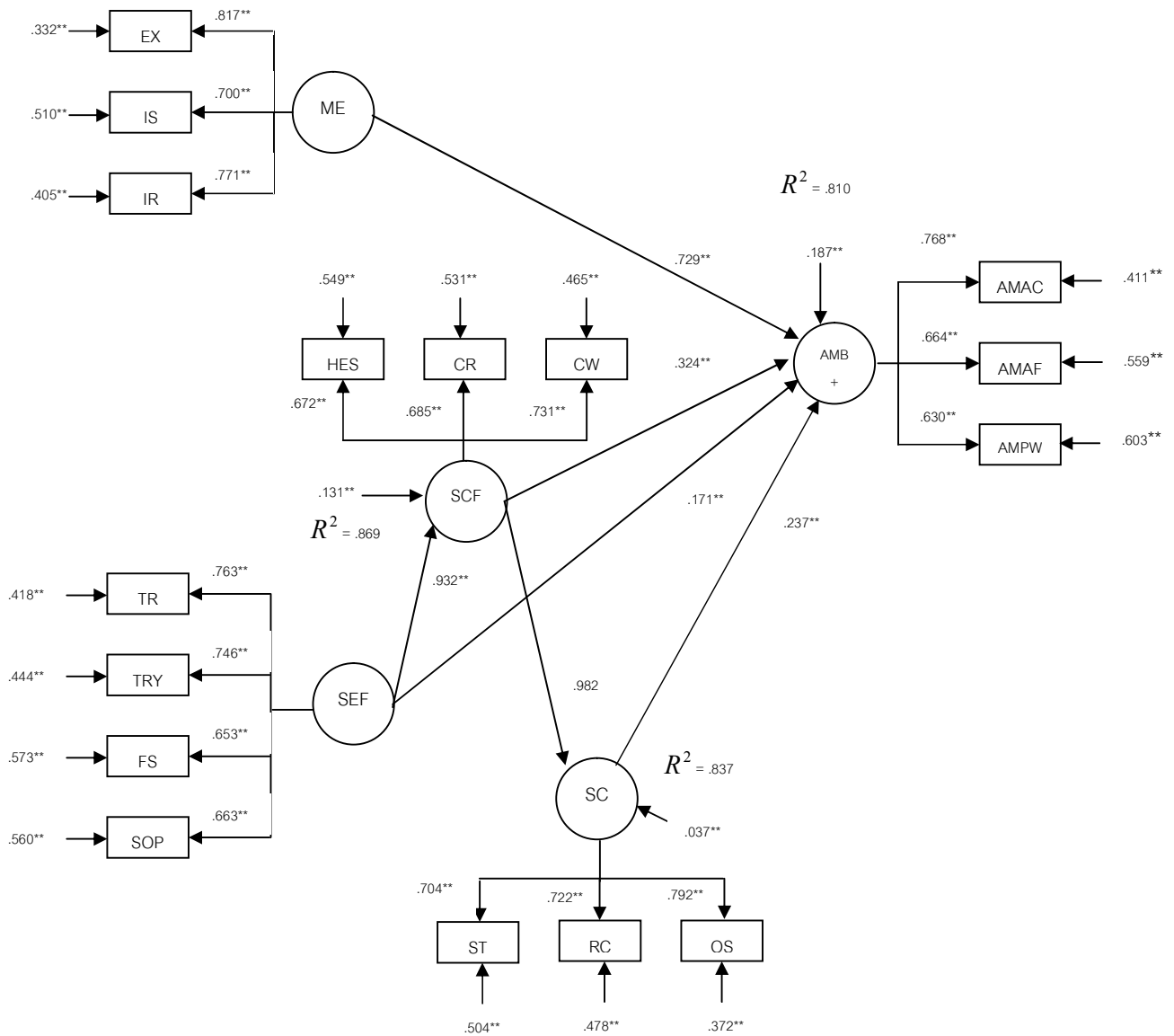
ประเภทดัชนี	ดัชนี	เกณฑ์	ก่อนการปรับโมเดล	
			ค่าสถิติ	ผลการพิจารณา
ดัชนีวัดความกลมกลืนสัมบูรณ์	χ^2/df	<3.00	205.94/80 = 2.574	ผ่านเกณฑ์
	p value of χ^2	>.05	.000	ไม่ผ่านเกณฑ์
	GFI	>.90	.996	ผ่านเกณฑ์
	AGFI	>.90	.942	ผ่านเกณฑ์
	SRMR	<.05	.033	ผ่านเกณฑ์
	RMSEA	<.05	.046	ผ่านเกณฑ์
ดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบ	NFI	$\geq .90$.991	ผ่านเกณฑ์
	IFI	$\geq .90$.995	ผ่านเกณฑ์
	CFI	$\geq .90$.995	ผ่านเกณฑ์
ดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงประจักษ์	PGFI	$\geq .90$.568	ไม่ผ่านเกณฑ์
	PNFI	$\geq .90$.661	ไม่ผ่านเกณฑ์
ดัชนีระบุขนาดของกลุ่มตัวอย่าง	CN	≥ 200	407.046	ผ่านเกณฑ์

จากตาราง 17 การทดสอบความกลมกลืนของรูปแบบความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์พบว่าค่าสถิติไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 205.94 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (p value of $\chi^2 = .000$) ผู้วิจัยได้พิจารณาอัตราส่วนระหว่างอัตราส่วนไค-สแควร์ต่อองศาอิสระ (χ^2/df) ร่วมด้วย เนื่องจากค่าไค-สแควร์มีความแปรผันไปตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ถ้าขนาดของกลุ่มตัวอย่างมีขนาดใหญ่ค่าไค-สแควร์มีแนวโน้มที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติ พบว่าค่าไค-สแควร์ต่อองศาอิสระเท่ากับ 2.574 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (<3.00) นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความกลมกลืน พบว่า ดัชนีวัดความกลมกลืนสัมบูรณ์ ได้แก่ GFI มีค่าเท่ากับ .996 AGFI มีค่าเท่ากับ .942 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (>.90) SRMR มีค่าเท่ากับ .033 และ RMSEA มีค่าเท่ากับ .046 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (<.05) เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบพบว่า NFI มีค่าเท่ากับ .991 IFI มีค่าเท่ากับ .995 และ CFI มีค่าเท่ากับ .995 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (>.90) เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงประจักษ์พบว่า PGFI มีค่าเท่ากับ .568 และ PNFI มีค่าเท่ากับ .661 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($\geq .90$) และเมื่อพิจารณาดัชนีระบุขนาดของกลุ่มตัวอย่าง(CN)พบว่ามีค่าเท่ากับ 407.046 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (≥ 200)

.....> เส้นทางการที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
 —> เส้นทางการที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ภาพประกอบ 14 รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน โดยใช้วิธีการทางบวกตามภาวะสันนิษฐานก่อนการปรับ

ภาพประกอบ 15 รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน โดยใช้วิธีการทางบวกตามภาวะสันนิษฐานหลังการปรับ

3.2.1 การวิเคราะห์อิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรงและอิทธิพลทางอ้อม

การพิจารณาเฉพาะอิทธิพลทางตรงระหว่างแต่ละตัวแปรแฝงนั้น ยังไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง ซึ่งตัวแปรต่างๆ สามารถส่งอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อกัน เพื่อความชัดเจนในการสรุปอิทธิพลของตัวแปรเชิงสาเหตุต่อตัวแปรผล ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอผลของอิทธิพลจากตัวแปรเชิงสาเหตุต่อตัวแปรผลออกเป็น 3 ส่วนได้แก่ อิทธิพลทางตรง (DE) อิทธิพลทางอ้อม (IE) และอิทธิพลรวม (TE) แสดงดังตาราง 18

ตาราง 18 อิทธิพลทางตรง (Direct effects: DE) อิทธิพลทางอ้อม (Indirect effects: IE)

และอิทธิพลรวม (Total effects: TE) ของปัจจัยเชิงสาเหตุความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก

ตัวแปรผล	R^2	อิทธิพล	ตัวแปรเชิงสาเหตุ			
			ME	SEF	SCF	SC
SCF	.869	DE	–	.932**	–	–
		IE	–	–	–	–
		TE	–	.932**	–	–
SC	.837	DE	–	–	.982**	–
		IE	–	.915**	–	–
		TE	–	.915**	.982**	–
AMB+	.810	DE	.729**	.171**	.324**	.237**
		IE	–	.084**	.091**	–
		TE	.729**	.255**	.415**	.237**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 18 พบว่า เมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นในตนเอง (SCF) เป็นตัวแปรตามในสมการโครงสร้างที่ 1 พบว่า ได้รับอิทธิพลรวมจากการรับรู้ความสามารถของตน (SEF) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .932 และได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรแฝงการรับรู้ความสามารถของตน (SEF) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์

อิทธิพลเท่ากับ .932 โดยสัดส่วนความแปรปรวนของความเชื่อมั่นในตนเอง (SCF) ที่อธิบายได้ด้วยตัวแปรปัจจัยที่มีค่าเท่ากับร้อยละ 86.90

เมื่อพิจารณาการควบคุมตนเอง (SC) เป็นตัวแปรตามในสมการโครงสร้างที่ 2 พบว่าได้รับอิทธิพลรวมจากความเชื่อมั่นในตนเอง (SCF) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตน (SEF) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .982 และ .915 ตามลำดับ และได้รับอิทธิพลทางตรงจากความเชื่อมั่นในตนเอง (SCF) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .982 และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากการรับรู้ความสามารถของตน (SEF) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .915 โดยสัดส่วนความแปรปรวนของการควบคุมตนเอง (SC) ที่อธิบายได้ด้วยตัวแปรปัจจัยที่มีค่าเท่ากับร้อยละ 83.70

เมื่อพิจารณาความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก (AMB+) เป็นตัวแปรตามในสมการโครงสร้างที่ 3 พบว่าได้รับอิทธิพลรวมจากการเปิดรับสื่อ (ME) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเอง (SCF) การรับรู้ความสามารถของตน (SEF) และการควบคุมตนเอง (SC) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .729 .415 .255 และ .237 ตามลำดับ และได้รับอิทธิพลทางตรงจากการเปิดรับสื่อ (ME) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเอง (SCF) การควบคุมตนเอง (SC) และการรับรู้ความสามารถของตน (SEF) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .729 .324 .237 และ .171 ตามลำดับ และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากความเชื่อมั่นในตนเอง (SCF) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตน (SEF) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .091 และ .084 ตามลำดับ โดยสัดส่วนความแปรปรวนของความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก (AMB+) ที่อธิบายได้ด้วยตัวแปรปัจจัยที่มีค่าเท่ากับร้อยละ 81

3.3 การตรวจสอบความกลมกลืนของรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ

ผลการตรวจสอบความกลมกลืนของรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ก่อนปรับรูปแบบ ดำเนินการเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลที่สร้างขึ้นจากแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผลแสดงดังตาราง 19

ตาราง 19 ค่าสถิติความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความ
 ทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ ตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ก่อนการปรับ

ประเภทดัชนี	ดัชนี	เกณฑ์	ก่อนการปรับโมเดล	
			ค่าสถิติ	ผลการพิจารณา
ดัชนีวัดความกลมกลืน สัมบูรณ์	χ^2/df	<3.00	2124.79/96 = 22.133	ไม่ผ่านเกณฑ์
	p value of χ^2	>.05	.000	ไม่ผ่านเกณฑ์
	GFI	>.90	.773	ไม่ผ่านเกณฑ์
	AGFI	>.90	.622	ไม่ผ่านเกณฑ์
	SRMR	<.05	.158	ไม่ผ่านเกณฑ์
	RMSEA	<.05	.170	ไม่ผ่านเกณฑ์
ดัชนีวัดความกลมกลืน เชิงเปรียบเทียบ	NFI	$\geq .90$.889	ไม่ผ่านเกณฑ์
	IFI	$\geq .90$.894	ไม่ผ่านเกณฑ์
	CFI	$\geq .90$.894	ไม่ผ่านเกณฑ์
ดัชนีวัดความกลมกลืน เชิงประหัยด	PGFI	$\geq .90$.517	ไม่ผ่านเกณฑ์
	PNFI	$\geq .90$.711	ไม่ผ่านเกณฑ์
ดัชนีระบุขนาดของกลุ่ม ตัวอย่าง	CN	≥ 200	49.717	ไม่ผ่านเกณฑ์

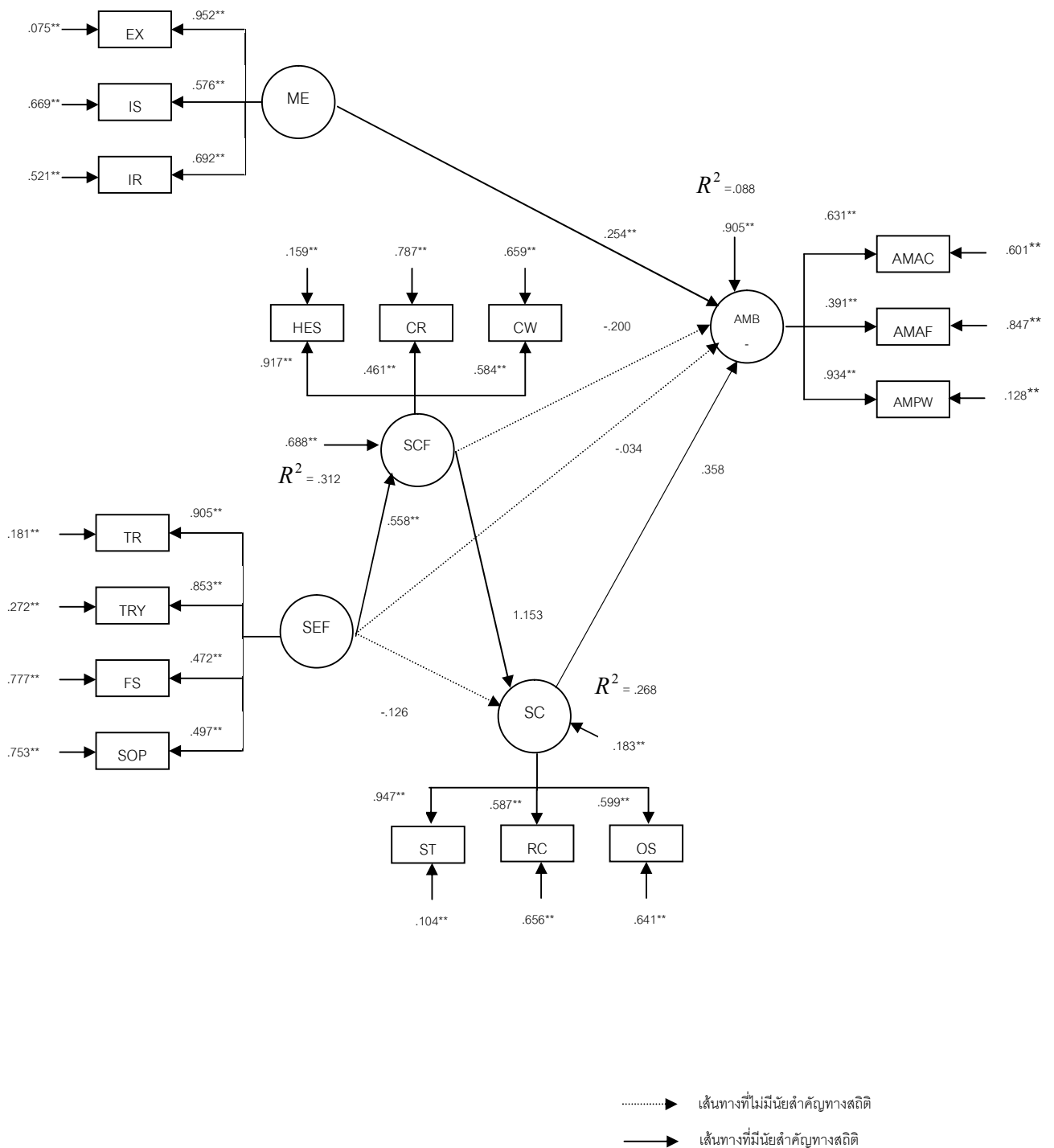
จากตาราง 19 การทดสอบความกลมกลืนของรูปแบบความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผล
 ต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่าค่าสถิติ
 ไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 2124.79 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (p value of $\chi^2 = .000$)
 ผู้วิจัยได้พิจารณาอัตราส่วนระหว่างอัตราส่วนไค-สแควร์ต่อองศาอิสระ (χ^2/df) ร่วมด้วย เนื่องจากค่า
 ไค-สแควร์มีความแปรผันไปตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ถ้าขนาดของกลุ่มตัวอย่างมี
 ขนาดใหญ่ค่าไค-สแควร์มีแนวโน้มที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติ พบว่าค่าไค-สแควร์ต่อองศาอิสระเท่ากับ
 22.133 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (<3.00) นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความกลมกลืน พบว่า
 ดัชนีวัดความกลมกลืนสัมบูรณ์ ได้แก่ GFI มีค่าเท่ากับ .773 AGFI มีค่าเท่ากับ .622 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์
 ที่กำหนดไว้ (>.90) SRMR มีค่าเท่ากับ .158 และ RMSEA มีค่าเท่ากับ .170 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด
 ไว้ (<.05) เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบพบว่า NFI มีค่าเท่ากับ .889 IFI มีค่า
 เท่ากับ .894 และ CFI มีค่าเท่ากับ .894 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (>.90)) เมื่อพิจารณาดัชนีวัด

ความกลมกลืนเชิงประหัตพบว่า PGFI มีค่าเท่ากับ .517 และ PNFI มีค่าเท่ากับ .711 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($\geq .90$) และเมื่อพิจารณาดัชนีระบุขนาดของกลุ่มตัวอย่าง(CN)พบว่า มีค่าเท่ากับ 49.717 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (≥ 200) เมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่า โมเดลไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ จึงต้องปรับโมเดลให้มีความสอดคล้องกลมกลืนกันมากขึ้น โดยผู้วิจัยได้ปรับให้ความคลาดเคลื่อนของตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์กัน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของตัวแปรต่างๆที่มีความสัมพันธ์กันได้ โดยในการปรับโมเดลจะพิจารณาค่าเสนอแนะจากโปรแกรมหรือดัชนีปรับโมเดล (Model Modification Indices: MI) ร่วมกับค่าการเปลี่ยนแปลงพารามิเตอร์ที่คาดหวังมาตรฐาน (Standardized Expected Parameter Change: SEPC) จนได้โมเดลที่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ต่อไป

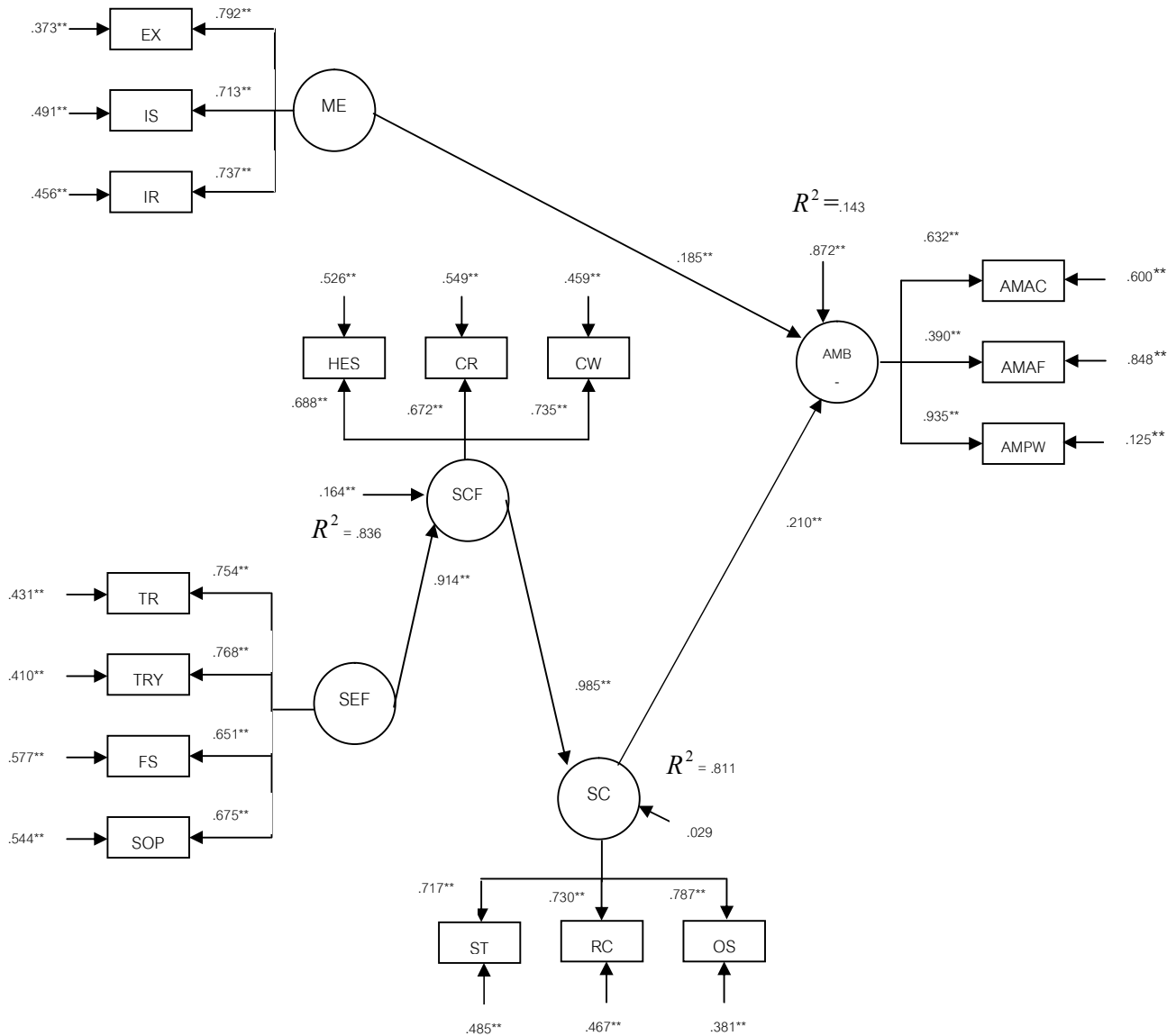
ตาราง 20 ค่าสถิติความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ ตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ หลังการปรับ

ประเภทดัชนี	ดัชนี	เกณฑ์	ก่อนการปรับโมเดล	
			ค่าสถิติ	ผลการพิจารณา
ดัชนีวัดความกลมกลืนสัมบูรณ์	χ^2/df	<3.00	221.57/82 = 2.702	ผ่านเกณฑ์
	p value of χ^2	>.05	.000	ไม่ผ่านเกณฑ์
	GFI	>.90	.963	ผ่านเกณฑ์
	AGFI	>.90	.939	ผ่านเกณฑ์
	SRMR	<.05	.038	ผ่านเกณฑ์
	RMSEA	<.05	.048	ผ่านเกณฑ์
ดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบ	NFI	$\geq .90$.987	ผ่านเกณฑ์
	IFI	$\geq .90$.992	ผ่านเกณฑ์
	CFI	$\geq .90$.992	ผ่านเกณฑ์
ดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงประหัต	PGFI	$\geq .90$.581	ไม่ผ่านเกณฑ์
	PNFI	$\geq .90$.675	ไม่ผ่านเกณฑ์
ดัชนีระบุขนาดของกลุ่มตัวอย่าง	CN	≥ 200	374.518	ผ่านเกณฑ์

จากตาราง 20 การทดสอบความกลมกลืนของรูปแบบความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่าค่าสถิติไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 221.57 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (p value of $\chi^2 = .000$) ผู้วิจัยได้พิจารณาอัตราส่วนระหว่างอัตราส่วนไค-สแควร์ต่อองศาอิสระ (χ^2/df) ร่วมด้วย เนื่องจากค่าไค-สแควร์มีความแปรผันไปตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ถ้าขนาดของกลุ่มตัวอย่างมีขนาดใหญ่ค่าไค-สแควร์มีแนวโน้มที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติ พบว่าค่าไค-สแควร์ต่อองศาอิสระเท่ากับ 2.702 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (<3.00) นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความกลมกลืน พบว่า ดัชนีวัดความกลมกลืนสัมบูรณ์ ได้แก่ GFI มีค่าเท่ากับ .963 AGFI มีค่าเท่ากับ .939 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (>.90) SRMR มีค่าเท่ากับ .038 และ RMSEA มีค่าเท่ากับ .048 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (<.05) เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบพบว่า NFI มีค่าเท่ากับ .987 IFI มีค่าเท่ากับ .992 และ CFI มีค่าเท่ากับ .992 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (>.90) เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงประจักษ์พบว่า PGFI มีค่าเท่ากับ .581 และ PNFI มีค่าเท่ากับ .675 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($\geq .90$) และเมื่อพิจารณาดัชนีระบุขนาดของกลุ่มตัวอย่าง(CN)พบว่ามีค่าเท่ากับ 374.518 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (≥ 200)

ภาพประกอบ 16 รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน โดยใช้วิธีการทางลบตามภาวะสันนิษฐานก่อนการปรับ

ภาพประกอบ 17 รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน โดยใช้วิธีการทางลบตามภาวะสันนิษฐานหลังการปรับ

3.3.1 การวิเคราะห์อิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรงและอิทธิพลทางอ้อม

การพิจารณาเฉพาะอิทธิพลทางตรงระหว่างแต่ละตัวแปรแฝงนั้น ยังไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง ซึ่งตัวแปรต่างๆ สามารถส่งอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อกัน เพื่อความชัดเจนในการสรุปอิทธิพลของตัวแปรเชิงสาเหตุต่อตัวแปรผล ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอผลของอิทธิพลจากตัวแปรเชิงสาเหตุต่อตัวแปรผลออกเป็น 3 ส่วนได้แก่ อิทธิพลทางตรง (DE) อิทธิพลทางอ้อม (IE) และอิทธิพลรวม (TE) แสดงดังตาราง 21

ตาราง 21 อิทธิพลทางตรง (Direct effects: DE) อิทธิพลทางอ้อม (Indirect effects: IE)

และอิทธิพลรวม (Total effects: TE) ของปัจจัยเชิงสาเหตุความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ

ตัวแปรผล	R^2	อิทธิพล	ตัวแปรเชิงสาเหตุ			
			ME	SEF	SCF	SC
SCF	.836	DE	–	.914**	–	–
		IE	–	–	–	–
		TE	–	.914**	–	–
SC	.811	DE	–	–	.985**	–
		IE	–	.901**	–	–
		TE	–	.901**	.985**	–
AMB–	.143	DE	.185**	–	–	.210**
		IE	–	.189**	–	–
		TE	.185**	.189**	–	.210**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 21 พบว่า เมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นในตนเอง (SCF) เป็นตัวแปรตามในสมการโครงสร้างที่ 1 พบว่า ได้รับอิทธิพลรวมจากการรับรู้ความสามารถของตน (SEF) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .914 และได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรแฝงการรับรู้ความสามารถของตน (SEF) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .914 โดยสัดส่วนความแปรปรวนของความเชื่อมั่นในตนเอง (SCF) ที่อธิบายได้ด้วยตัวแปรปัจจัยที่มีค่าเท่ากับร้อยละ 83.60

เมื่อพิจารณาการควบคุมตนเอง (SC) เป็นตัวแปรตามในสมการโครงสร้างที่ 2 พบว่าได้รับอิทธิพลรวมจากความเชื่อมั่นในตนเอง (SCF) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตน (SEF) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .985 และ .901 ตามลำดับ และได้รับอิทธิพลทางตรงจากความเชื่อมั่นในตนเอง (SCF) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .985 และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากการรับรู้ความสามารถของตน (SEF) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .901 โดยสัดส่วนความแปรปรวนของการควบคุมตนเอง (SC) ที่อธิบายได้ด้วยตัวแปรปัจจัยที่มีค่าเท่ากับร้อยละ 81.10

เมื่อพิจารณาความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ (AMB-) เป็นตัวแปรตามในสมการโครงสร้างที่ 3 พบว่าได้รับอิทธิพลรวมจากการควบคุมตนเอง (SC) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตน (SEF) และการเปิดรับสื่อ (ME) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .210 .189 และ .185 ตามลำดับ และได้รับอิทธิพลทางตรงจากการควบคุมตนเอง (SC) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ การเปิดรับสื่อ (ME) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .210 และ .185 ตามลำดับ และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากการรับรู้ความสามารถของตน (SEF) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .189 โดยสัดส่วนความแปรปรวนของความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ (AMB-) ที่อธิบายได้ด้วยตัวแปรปัจจัยที่มีค่าเท่ากับร้อยละ 14.30

จากการวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์ทั้ง 2 โครงสร้าง ได้แก่ ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลกระทบต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก และปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลกระทบต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ พบว่าทั้ง 2 โครงสร้าง มีรูปแบบที่เหมือนกัน คือ การเปิดรับสื่อมีอิทธิพลต่อความทะเยอทะยานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การควบคุมตนเองมีอิทธิพลต่อความทะเยอทะยานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การรับรู้ความสามารถของตนมีอิทธิพลต่อความเชื่อมั่นในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และความเชื่อมั่นในตนเองมีอิทธิพลต่อการควบคุมตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนที่ต่างกันคือ ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลกระทบต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก พบว่ายังมีอีก 2 เส้นทาง ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเองมีอิทธิพลต่อความทะเยอทะยานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการรับรู้ความสามารถของตนมีอิทธิพลต่อความทะเยอทะยานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีการค้นคว้า

การวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลกระทบต่อความทะเยอทะยานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดสุพรรณบุรี มีจุดมุ่งหมายของการวิจัยดังนี้ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสาเหตุกับความทะเยอทะยานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 2) เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของโมเดลที่สร้างขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ 3) เพื่อศึกษาตัวแปรสาเหตุที่มีอิทธิพลทั้งทางตรง ทางอ้อม และอิทธิพลรวมต่อความทะเยอทะยานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี มีจำนวนโรงเรียน 10 โรงเรียน จำนวนห้องเรียน 19 ห้องเรียน และจำนวนนักเรียน 730 คน ได้มาจากการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two – Stage Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีจำนวน 2 ฉบับ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) โดยรายละเอียดของเครื่องมือมีคุณภาพดังนี้ ฉบับที่ 1 แบบสอบถามความทะเยอทะยาน มี 2 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 แบบสอบถามความทะเยอทะยาน จำนวน 30 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .839 โดยแบ่งเป็นความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกจำนวน 14 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .871 และความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบจำนวน 16 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .816 ส่วนฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบถามปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลกระทบต่อความทะเยอทะยาน มี 4 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 1 แบบสอบถามการเปิดรับสื่อ จำนวน 15 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .842 ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตน จำนวน 12 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .861 ตอนที่ 3 แบบสอบถามการควบคุมตนเอง จำนวน 18 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .895 และตอนที่ 4 แบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง จำนวน 12 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .795

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามทั้ง 2 ฉบับ ไปเก็บรวบรวมกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 790 ฉบับ จากนั้นพิจารณาความสมบูรณ์และความตั้งใจตอบแบบสอบถามไว้จำนวน 730 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 92.41 ของแบบสอบถามทั้งหมด จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ ความโด่ง และหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

SPSS for Windows ซึ่งพบว่า ค่าเฉลี่ยของความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก ความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ ความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ การเปิดรับสื่อ การรับรู้ความสามารถของตน การควบคุมตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเอง ทั้งฉบับอยู่ในระดับปานกลางถึงค่อนข้างมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 55.737 40.964 96.701 56.477 44.169 68.325 และ 46.604 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาการกระจายของข้อมูลจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์การกระจายพบว่ามีการกระจายของข้อมูล ส่วนผลการวิเคราะห์ค่าความเบ้ และความโด่งหลังการปรับคะแนนเป็นคะแนนมาตรฐานแล้วพบว่า การแจกแจงของข้อมูลส่วนใหญ่มีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ และเมื่อดำเนินการวิเคราะห์หาค่าประกอบเชิงยืนยันด้วยโปรแกรม LISREL เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของรูปแบบการวัดตัวแปรแฝงกับข้อมูลเชิงประจักษ์ด้วยค่าสถิติ และดัชนีวัดความสอดคล้องกลมกลืน χ^2 , GFI, AGFI, RMSEA และ SRMR แล้วตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลการวัด โดยพิจารณาความมีนัยสำคัญของน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) ซึ่งควรมีค่าสูงและมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังตรวจสอบความเชื่อมั่นของการวัด (Reliability) ด้วยการพิจารณาค่าสัดส่วนความแปรปรวนของตัวแปรสังเกตได้ที่อธิบายด้วยตัวแปรแฝง (Square Multiple Correlation: SMC) ซึ่งมีค่าเท่ากับค่าการร่วม (Communality) และพิจารณาร่วมกับค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (Variance Extracted: ρ_c) และความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง (Construct Reliability: ρ_v) ซึ่งพบว่ารูปแบบการวัดตัวแปรแฝงกับข้อมูลเชิงประจักษ์มีความสอดคล้องกลมกลืนกัน โดยเมื่อพิจารณารายตัวแปรแฝงพบว่า ทุกรูปแบบการวัดตัวแปรแฝงมีคุณภาพดังที่กล่าวมาแล้วผ่านเกณฑ์ที่กำหนดทุกรูปแบบ โดยมีค่าสถิติและดัชนีที่พิจารณาดังนี้ รูปแบบการวัดตัวแปรแฝงความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกพบว่า $\chi^2 = 1.50$, $p = .220$, GFI = .999, AGFI = .992 RMSEA = .027, SRMR = .017, $\lambda = .638 - .819$, $\rho_c = .784$ และ $\rho_v = .550$ รูปแบบการวัดตัวแปรแฝงความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบพบว่า $\chi^2 = 2.07$, $p = .150$, GFI = .998, AGFI = .989, RMSEA = .038, SRMR = .017, $\lambda = .424 - .800$, $\rho_c = .703$ และ $\rho_v = .456$ รูปแบบการวัดตัวแปรแฝงการเปิดรับสื่อพบว่า $\chi^2 = 1.66$, $p = .198$, GFI = .998, AGFI = .991, RMSEA = .030, SRMR = .018, $\lambda = .710 - .776$, $\rho_c = .797$ และ $\rho_v = .567$ รูปแบบการวัดตัวแปรแฝงการรับรู้ความสามารถของตนพบว่า $\chi^2 = 1.62$, $p = .203$, GFI = .999, AGFI = .989, RMSEA = .029, SRMR = .006, $\lambda = .678 - .716$, $\rho_c = .791$ และ $\rho_v = .487$ รูปแบบการวัดตัวแปรแฝงการควบคุมตนเองพบว่า $\chi^2 = 1.03$, $p = .310$, GFI = .999, AGFI = .994, RMSEA = .007, SRMR = .013, $\lambda = .614 - .858$, $\rho_c = .803$ และ $\rho_v = .581$ รูปแบบการวัดตัวแปรแฝงความเชื่อมั่นในตนเองพบว่า $\chi^2 = 1.54$, $p = .214$, GFI = .999, AGFI = .992, RMSEA = .027, SRMR = .019, $\lambda = .662 - .723$, $\rho_c = .731$ และ $\rho_v = .476$ โดยหลังจากนั้นทำการตรวจสอบรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่

ส่งผลต่อความทะเยอทะยานตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ด้วยโปรแกรม LISREL โดยพิจารณาค่าสถิติ และดัชนีวัดความกลมกลืน ได้แก่ ดัชนีวัดความกลมกลืนสัมบูรณ์ ได้แก่ χ^2 , ค่าอัตราส่วนไค-สแควร์ต่อองศาอิสระ (χ^2/df), GFI, AGFI, SRMR, RMSEA ดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบ ได้แก่ NFI, IFI, CFI และดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงประหยัด ได้แก่ PGFI, PNFI

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบสนองสมมติฐานการวิจัยมี ดังนี้

1. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานของนักเรียน พบว่าการเปิดรับสื่อ การรับรู้ความสามารถของตน การควบคุมตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการเปิดรับสื่อ การรับรู้ความสามารถของตน การควบคุมตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการเปิดรับสื่อ การรับรู้ความสามารถของตน การควบคุมตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเอง ยังมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01

2. ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานตามภาวะสันนิษฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์พบว่า รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุตามภาวะสันนิษฐานก่อนการดำเนินการปรับรูปแบบไม่มีมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยภายหลังดำเนินการปรับรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ด้วยการตัดเส้นทางอิทธิพลที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติออก แล้วดำเนินการปรับรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ใหม่พบว่า ค่าสถิติและดัชนีส่วนใหญ่มีค่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบมีค่าดังนี้ $\chi^2 = 181.76$, p value of $\chi^2 = .000$, $\chi^2/df = 2.634$, GFI = .970, AGFI = .940, SRMR = .039, RMSEA = .047, NFI = .992, IFI = .995, CFI = .995 ความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกมีค่าดังนี้ $\chi^2 = 205.94$, p value of $\chi^2 = .000$, $\chi^2/df = 2.574$, GFI = .996, AGFI = .942, SRMR = .033, RMSEA = .046, NFI = .991, IFI = .995, CFI = .995 และความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบมีค่าดังนี้ $\chi^2 = 221.57$, p value of $\chi^2 = .000$, $\chi^2/df = 2.702$, GFI = .963, AGFI = .939, SRMR = .038, RMSEA = .048, NFI = .987, IFI = .992, CFI = .992

3. ผลการศึกษาอิทธิพลของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานพบว่า รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆ สามารถอธิบายความแปรปรวนของความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบได้ร้อยละ 42.10 อธิบายความแปรปรวนของความ

ทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกได้ร้อยละ 81 อธิบายความแปรปรวนของความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบได้ร้อยละ 14.30 โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลโดยรวมต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ ได้แก่ การควบคุมตนเอง การรับรู้ความสามารถของตน และการเปิดรับสื่อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .816 .538 และ .096 ตามลำดับ ปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ ได้แก่ การควบคุมตนเอง การรับรู้ความสามารถของตน และการเปิดรับสื่อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .816 .224 และ .096 ตามลำดับ ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตน โดยผ่านตัวแปรความเชื่อมั่นในตนเอง และการควบคุมตนเอง มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .314 ปัจจัยที่มีอิทธิพลโดยรวมต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกได้แก่ การเปิดรับสื่อ ความเชื่อมั่นในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตน และการควบคุมตนเอง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .729 .415 .255 และ .237 ตามลำดับ ปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก ได้แก่ การเปิดรับสื่อ ความเชื่อมั่นในตนเอง การควบคุมตนเอง และการรับรู้ความสามารถของตน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .729 .324 .237 และ .171 ตามลำดับ ปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเอง และการรับรู้ความสามารถของตน โดยผ่านตัวแปรการควบคุมตนเอง มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .091 และ .084 ตามลำดับ และปัจจัยที่มีอิทธิพลโดยรวมต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ ได้แก่ การควบคุมตนเอง การรับรู้ความสามารถของตน และการเปิดรับสื่อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .210 .189 และ .185 ตามลำดับ ปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ ได้แก่ การควบคุมตนเอง และการเปิดรับสื่อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .210 และ .185 ตามลำดับ และปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตน โดยผ่านตัวแปรความเชื่อมั่นในตนเอง และการควบคุมตนเอง มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .189

อภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน (Ambition) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดสุพรรณบุรี โดยผู้วิจัยได้แยกการวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์ออกเป็น 3 โครงสร้าง ได้แก่ โครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ โครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก และโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ ดังนี้

สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การเปิดรับสื่อมีอิทธิพลทางตรงต่อความทะเยอทะยาน ซึ่งการเปิดรับสื่อเป็นการเสริมสร้างให้เด็กได้มองตัวอย่างที่ดีจากสื่อต่างๆ เพื่อแยกแยะพฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่ยอมรับพฤติกรรมที่ขัดกับสังคม เด็กก็จะสามารถวางแผนเกี่ยวกับอนาคตของตนเองได้ดี (ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และคณะ. 2529: 234) อีกทั้งยังช่วยให้เด็กมีความอยากเป็นเช่นนั้น นั่นคือความทะเยอทะยานและสอดคล้องกับทฤษฎีของโรเจอร์ (Roger. 1969 : 101-112) ที่กล่าวว่า การเปิดรับสื่อจะส่งผลให้เกิดความทะเยอทะยานเกี่ยวกับการศึกษาและอาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับชรัมม (Schramm. 1964 : 128-130) ที่กล่าวว่า การเปิดรับสื่อสารมวลชน จะช่วยยกระดับความทะเยอทะยานของบุคคลให้มีความเป็นอยู่ที่สูงขึ้น อันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศ

2. การรับรู้ความสามารถของตนมีอิทธิพลทางตรงต่อความทะเยอทะยาน และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความทะเยอทะยานโดยผ่านความเชื่อมั่นในตนเองและการควบคุมตนเอง ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนมีผลต่อการกระทำของบุคคล ช่วยยกระดับความสามารถของมนุษย์ ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่พึงปรารถนา แบนดูรา (Bandura. 1986: 395-399) กล่าวว่า บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนสูงมักจะเป็นคนที่พยายามกระทำพฤติกรรมและจะยอมรับผลต่างๆที่เกิดขึ้นจากการกระทำพฤติกรรมของตน จะเลือกการกระทำที่มีลักษณะท้าทาย และใช้ความพยายามอย่างมากเพื่อให้การกระทำนั้นบรรลุเป้าหมาย มีความทะเยอทะยานสูง ซึ่งสอดคล้องกับสุปราณี สนิธิรัตน์ และคณะ (2537: 45-47) ที่กล่าวว่า บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในระดับสูงจะยังมีความพยายาม และกระตือรือร้น และมีความมั่นใจในการกระทำกิจกรรมต่างๆ รู้จักตัดสินใจด้วยตนเอง และเชื่อมั่นในการทำงานว่าจะทำงานนั้นให้บรรลุผลสำเร็จ โดยใช้ความทะเยอทะยานเป็นแรงผลักดันเพื่อให้ไปถึงจุดมุ่งหมายที่ต้องการกระตือรือร้นในการทำงานให้สำเร็จมากขึ้น พยายามควบคุมตนเองให้ไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ แม้จะต้องฟันฝ่าปัญหาอุปสรรคก็ไม่ย่อท้อ

3. ความเชื่อมั่นในตนเองมีอิทธิพลต่อความทะเยอทะยานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยผู้วิจัยจึงลดเส้นทางออก อาจเป็นเพราะว่าเด็กไม่มั่นใจในวิธีการที่จะใช้ไปสู่จุดหมายที่ต้องการ สามารถแยกแยะวิธีการที่ถูกต้องและไม่ถูกต้องได้ ความเชื่อมั่นในตนเองมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความทะเยอทะยานโดยผ่านการควบคุมตนเอง ความพอดีระหว่างความเป็นตัวของตัวเองกับความไม่มั่นใจในตนเองและความละเอียด ทำให้บุคคลพัฒนายุติรู้จักควบคุมตนเอง มีความเป็นตัวของตัวเองตามความเหมาะสม มีความมั่นใจในการกระทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อไปสู่ผลลัพธ์ที่ต้องการ อิริคสัน (สุปราณี สนิธิรัตน์; และคณะ. 2537: 45-47; อ้างอิงจาก Erikson. 1959) ถ้าเด็กได้รับการส่งเสริมให้สามารถพัฒนาความคิด เรื่องการนับถือตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเอง จะทำให้เด็กมีความเชื่อมั่นในตนเองจะมีความสามารถในการควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบ (กรองแก้ว นายสภาวะธรรม. 2541: 92-93; อ้างอิง

จาก Breckenridge. 1966: 80) ความเชื่อมั่นในตนเองถือเป็นบุคลิกภาพที่สำคัญในการที่จะช่วยพัฒนาความทะเยอทะยานให้สูงขึ้น เพราะความเชื่อมั่นในตนเองเป็นการแสดงออกถึงการตัดสินใจอย่างฉับพลันไม่หวั่นไหวแม้จะมีอุปสรรค และมั่นใจว่าได้ทำสิ่งต่างๆอย่างถูกต้องและเหมาะสม จึงเป็นหนทางที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ ดังที่ตนเองมุ่งหวังไว้

4. การควบคุมตนเองมีอิทธิพลทางตรงต่อความทะเยอทะยาน ซึ่งการควบคุมตนเองเป็นความสามารถของบุคคลที่จะควบคุมพฤติกรรมของคน โดยการเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมของตน บุคคลยิ่งเรียนรู้ที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเองมากเท่าไร บุคคลจะยิ่งมีอิทธิพลต่อชีวิตของตนเองมากขึ้นเท่านั้น (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2520: 13-14, อ้างอิงจาก Bringham. 1978) เด็กที่มีความทะเยอทะยานสูงจะสามารถควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบ มุ่งมาจะพยายามที่จะพัฒนาตนเอง และพร้อมที่จะทำประโยชน์ให้แก่สังคม (สุนันทา แผนพรหม. 2540: 2) สามารถกำหนดตนเองให้ทำในสิ่งที่ถูกที่ควร รู้วิธีที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งรบกวนจากภายนอก อันเกิดจากการเรียนรู้ของมนุษย์นั้นจะทำให้บุคคลตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมหนึ่งได้ และจะนำไปสู่การควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตามที่ตนได้ตั้งใจไว้เพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายที่ต้องการ

ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาระดับปริญญาโทที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน (Ambition) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดสุพรรณบุรี นำไปสู่ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีการควบคุมตนเองอยู่ในระดับสูง และการรับรู้ความสามารถของตนอยู่ในระดับต่ำ ดังนั้น พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู หรือผู้สนใจ ควรชี้แนะแนวทางให้นักเรียนได้รับรู้ถึงความสามารถของตนเอง โดยชี้แนะนักเรียนให้ตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนที่จะกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยมีความทะเยอทะยานเป็นแนวทางในการปฏิบัติตน

1.2 ผลการวิจัยยังพบว่า การเปิดรับสื่อ มีอิทธิพลต่อความทะเยอทะยานมากที่สุด ดังนั้น พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู หรือผู้สนใจ ควรส่งเสริมให้นักเรียนมีการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ในการศึกษา จากสื่อต่างๆ เพื่อให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยใช้ความทะเยอทะยานเป็นแนวทางในการเปิดรับ และควรมีการดูแลการใช้สื่ออย่างใกล้ชิดเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เด็กใช้สื่อในทางที่ผิด

1.3 พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู หรือผู้สนใจ สามารถนำไปใช้ในการปลูกฝังเด็กให้มีความทะเยอทะยาน โดยแนะนำวิธีการทางบวกให้แก่เด็ก เพราะจากผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรปัจจัยทั้ง 4 ตัวร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกได้ร้อยละ 81 สามารถใช้

เป็นแนวทางในการใช้ชีวิตให้ประสบความสำเร็จ มีการพัฒนาตนเอง เป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ และสอนให้เด็กหลีกเลี่ยงความทะเลาะทแยงโดยใช้วิธีการทางลบ เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรปัจจัยทั้ง 4 ตัวร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความทะเลาะทแยงโดยใช้วิธีการทางลบได้ร้อยละ 14.30 ซึ่งวิธีการดังกล่าวไม่เหมาะสมที่จะนำไปใช้ เพราะมีการใช้เล่ห์เหลี่ยม คดโกง เอาเปรียบผู้อื่น เพื่อให้ตนเองไปสู่จุดมุ่งหมายที่ต้องการ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ผู้วิจัยได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในต่างจังหวัด ซึ่งเป็นกลุ่มนักเรียนที่อาจมีการแข่งขันไม่สูงนัก รวมทั้งความพร้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ด้านต่างๆ อาจไม่เท่ากับจังหวัดใหญ่ๆ อาจทำให้นักเรียนแสดงออกถึงความทะเลาะทแยงไม่ชัดเจนนัก จึงควรมีการศึกษาแก่นักเรียนในจังหวัดใหญ่ๆ ที่มีการแข่งขันและความพร้อมในการเรียน เช่น โรงเรียนในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เป็นต้น

2.2 รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของความทะเลาะทแยงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่าโมเดลที่พัฒนาขึ้นสามารถอธิบายความแปรปรวนของความทะเลาะทแยงโดยใช้วิธีการทางบวกและลบได้ร้อยละ 42.10 ถ้าสามารถนำตัวแปรที่เกี่ยวข้องอื่นๆ มาร่วมวิเคราะห์ด้วย อาจทำให้รูปแบบความสัมพันธ์ของโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของความทะเลาะทแยงมีค่าสูงขึ้น เช่น การเห็นคุณค่าในตนเอง การอบรมเลี้ยงดู เป็นต้น

2.3 เนื่องจากผลการวิจัยในส่วนของดัชนีบ่งบอกความประหยัดพบว่า รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ที่ดำเนินการปรับแล้วยังไม่ผ่านเกณฑ์แสดงว่า รูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ยังไม่มี ความประหยัดตามเกณฑ์ ดังนั้นควรมีการศึกษาพัฒนาแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ที่มีความเที่ยงตรง และมีความประหยัดมากที่สุด

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรภัทร วรเชษฐ์. (2548). การศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดบุรีรัมย์. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรมวิชาการ. (2537). คู่มือและสื่อการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองสำหรับเด็กก่อนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- กรองแก้ว นายสภาวะธรรม. (2541). สารานุกรมพฤติกรรมเด็ก. กรุงเทพฯ: ต้นธรรม.
- กาญจนา พูนสุข. (2541, กรกฎาคม-ธันวาคม). การควบคุมตนเอง. การแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา. 1(1) : 45-46.
- กิพลี วรรณจิต. (2538). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: บุ๊คแอสตันด์.
- กันยา สุวรรณแสง. (2536). บุคลิกภาพและการปรับตัว. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- กัลยา เตชะเสถียร. (2546). ผลของการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองในการปฏิบัติงานการพยาบาลของผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาลตำรวจ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิตรา วสุวานิช. (2518). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จิตติมา จุมทอง. (2538). ผลของการสอนตนเองต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา ธนวิบูลย์ชัย. (2536). การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเทคนิค Path Analysis. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จำรูญ เทียมธรรม. (2546). การศึกษาระหว่างปัจจัยบางประการกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. (2543). โมเดล LISREL เพื่อการวิจัย. (เอกสารประกอบการสอน). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฉันทนา ภาคบงกช. (2533). "การสำรวจคุณลักษณะทางวินัยที่พึงประสงค์ในสังคมไทย," รายงานการวิจัยฉบับที่ 56. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2516). *ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นในตนเองกับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี*. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชวรัตน์ เจิดชัย. (2527). *ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการสื่อสารมวลชน*. กรุงเทพฯ: คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ช่อทิพย์ ราศีเกรียงไกร. (2523). *ความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตร : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษามัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนสังกัดมหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ ส.ม. (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา) กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ไชยยงค์ วรนาม. (2549). *พัฒนาการการควบคุมตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่สาม ที่มีในภาพแห่งตนต่างระดับกัน ในเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์เขต 2*. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฐิติพัฒน์ สงบกาย. (2533). "ผลของการกำกับตนเองต่อความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5" วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรงค์ สุขประเสริฐ. (2535). *การศึกษาความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของพนักงานช่างมหาวิทยาลัยมหิดล ณ ศาลายา*. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (อุตสาหกรรมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณัฐวัตร ลุณหงส์. (2544). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางครอบครัว สังคม และสภาพแวดล้อมกับการควบคุมตนเองและการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน : ศึกษาเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสมุทรปราการ*. วิทยานิพนธ์ ส.ม. (การจัดการสวัสดิการสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2520). *จิตวิทยาเบื้องต้น เล่ม 1*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และคณะ. (2520). *รายงานการวิจัยเรื่อง การควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ดารณี วงษ์อยู่น้อย. (2525). *การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดุขฎิ โยเหลา. (มปป). *เอกสารคำสอนเรื่องสถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลทางพฤติกรรมศาสตร์ 4*. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ตรงศรณ์ คนดี. (2544). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความทะเยอทะยานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธัญญา คนอยู่. (2547). *ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธนสิทธิ์ เตชรุ่งวณิชย์. (2549). *การเปิดรับสื่อ ความพึงพอใจ และพฤติกรรมการชมของผู้ชมรายการบิกบราเธอร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นงนุช ไรจนเลิศ. (2533). *การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองของนักเรียนวัยรุ่น*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2538). *ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น (LISREL) สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2542). *โมเดลลิสเรล สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2538). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย*. กรุงเทพฯ : ชมรมดีก.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2547). *การวัดประเมินการเรียนรู้(การวัดประเมินแนวใหม่)*. (เอกสารประกอบคำสอน). กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปานทิพย์ โสภษิต. (2531). *การศึกษานุคลิกภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร ตามแนวทฤษฎีของฮอลล์แลนด์*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ปราโมทย์ เยี่ยมสวัสดิ์. (2524). *ปรัชญาชีวิต ศาสตร์แห่งความสำเร็จ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- ปูลณจันทร์ วัฒนวงษ์. (2540). *การเปิดรับสื่อ การรับรู้ประโยชน์และความใฝ่ฝันที่เกี่ยวกับการเข้าเรียนวิชาทหารรักษาดินแดนของนักศึกษาหญิง ในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. (การประชาสัมพันธ์). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พิมพ์ิกา คงรุ่งเรือง. (2542). *การศึกษาลักษณะและพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะตามแกนแห่งการเรียนรู้ไฮสโคป*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พรทิพย์ วรกิจโกศาทร. (2530). *ภาพพจน์นั้นสำคัญยิ่ง*. กรุงเทพฯ: คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พูลทรัพย์ วงษ์พานิช. (2523). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในระดับปริญญาตรี(ค.บ.) ของบุคลากรทางการศึกษา และครูประจำการในวิทยาลัยครู กรุงเทพมหานคร*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มะลิ อุดมภาพ. (2538). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มธุรส สว่างบำรุง. (2542). *จิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 1. เชียงใหม่: กิตติการพิมพ์.
- มยุรี ศรีชัย. (2538). *เทคนิคการสู่มตัวอย่าง*. กรุงเทพฯ: วี.เจ. พรินติ้ง.
- มานิดา ทองทวี. (2526). *การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเอง*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มาริสา รัฐปัตย์. (2532). *ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2548). *พจนานุกรมจิตวิทยา อักษร A-L*. กรุงเทพฯ: ศักดิ์โสภณาการพิมพ์.
- ราศรี เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2515). *การศึกษาเปรียบเทียบความทะเยอทะยานของเด็กวัยรุ่นไทยที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- รัตนภรณ์ วงศาโรจน์. (2533). *การศึกษาแบบการคิดและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาผู้ใหญ่ในจังหวัดสมุทรสาคร*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เลขา ปิยะอัจฉริยะ. (2539). *การพัฒนาพฤติกรรมเด็ก*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมวิราช.
- วาสนา ผดุงทรง. (2529). *ผลของการอภิปรายภาพวาดเป็นกลุ่มต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปัญญาารคุณ กรุงเทพมหานคร*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิไล พิศาลชนะกุล. (2551). *พฤติกรรมการเปิดรับสื่อ การรู้จัก ทศนคติ ของนักเรียนสตรีระดับมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อนักร้องเกาหลี*. ปรินูญานิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศิริบุรณ์ สายโกสุม. (2548). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศิลป์ชัย ฐปสุวรรณ. (2538). *การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพด้านความต้องการตามแนวทฤษฎีของเมอร์เรย์*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมิต อาชวนิจกุล. (2533). *การพัฒนาตนเอง*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.
- _____. (2535). *การพัฒนาตนเอง*. กรุงเทพฯ: บริษัทธรรมสาร จำกัด.
- สมชาติ กิจยรรยง. (2546). *ฝันให้ไกลแล้วไปให้ถึง*. กรุงเทพฯ: บริษัทเม็ดทรายพรินต์ติ้ง.
- สมชัย วงษ์นายะ. (2524). *การศึกษาตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสระบุรี*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์; และคนอื่นๆ. (2549). *แบบจำลองสมการโครงสร้าง: การใช้โปรแกรม LISREL PRELIS และ SIMPLIS (เทคนิคการวิเคราะห์เชิงปริมาณที่นิยมใช้กันมากในปัจจุบัน)*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดสามลดา.
- สุนันทา แผนพรหม. (2540). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สุปราณี สนธิรัตน์; และคณะ. (2537). *จิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุพจน์ ลินสุวรรณศิริวัฒน์. (2527). *การสร้างแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดบุรีรัมย์*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เสรี ชัดแจ้ง. (2548). *โมเดลสมการโครงสร้าง*. (เอกสารคำสอน). ภาควิชาการวิจัยและวัดผล การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- โสภา มะศรีอสี. (2537). *การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มี ต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักศึกษาวิชาชีพลูกสูตรระยะสั้น วิทยาลัยสารพัดช่าง ศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สำราญ มีแจ้ง. (2544). *การประเมินโครงการทางการศึกษา*. พิษณุโลก : ภาควิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- อรุณ รักรธรรม. (2526). *พฤติกรรมองค์กร*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อนอนนุมา ศาสตรา. (2550). *ความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของคะแนนแบบวัดการรับรู้ ความสามารถของตนเองที่มีรูปแบบต่างกัน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อำนวยการ เลิศขยันดี. (2545). *สถิติขั้นสูง*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศิลปะสนองการพิมพ์.
- Bandura, Albert. (1969). *Motive in Fantasy Action and Society*. New Jersey: D. Van Nostrand.
- _____. (1986). *Social Foundations of Thought and Action : A Social Cognitive Theory*. Englewood Cliffs. New Jersey: Prentice-Hall.
- _____. (1995). *Self-efficacy in Changing Societies*. UK: Cambridge University Press.
- Betz, Nancy E. (1992, September). *Counseling Uses of Career Self-efficacy Theory*. The career Development. 41 : 22-26
- Blair, Glenn Myers. (1968). *Educational Psychology*. p . 650. New York: Macmillan Company.
- English, Horace B and Ava Champney English. (1956) *A Comprehensive Dictionary of Psychoanalytical Terms*. London: David Mckay Co., Inc.

- Guildfoard, J.P. (1967). *The Nature of Human Intelligent*. New York: McGraw-Hill.
- Hair Joseph F; et al. (1995). *Multivariate Date Analysis with Reading*. 4 ed., USA: Prentice Hall.
- McClelland, David C., et al. (1969). *The Achievement Motive*. New York: Appleton Century Croffs Inc.
- Maslow, A.H. (1954). *Motivation and Personality*. New York : Harper & Brothers Publishers.
- Petrovsky & Yaroshevsky. (1987). *A concise Psychological Dictionary*. New York: Union of Sovier Socialist Republics.
- Plucker, Jonathan A. (1998, March/April). "The Relationship Between School Climate Conditions and Student Aspirations," *The Journal of Educational Research*. 91(4): 240-245
- Roger, Everett M. (1969). *Modernization Among Peasants : The Impact of Communication*. New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc.
- Schramm , Wilbur. (1964). *Mass Communication in National Development : the Role of Information in the Developing Contries*. Stonford , Carifornia: Stamford University Press.
- Schunk, D.H. (1983). *Developing Children's self-efficacy and skills: The roles of social comparative information and goal setting*. *Contemporary Educational Psychology*.
- Skinner, B.F. (1953). *Science and Human Behavior*. New York: Macmillan.
- Smith, Henry C. (1968). *Personality Adjustment*. New York: McGraw-Hill, Inc.
- Stevens, James. (1996). *Applied Multivariate Statistics for the Social Science*. 2 ed. New Jersey: Lawrence Erlbaum.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รศ.ชูศรี วงศ์รัตนะ ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อ.ดร.รณิดา เขยชุ่ม ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อ.ดร.อุไร จักษ์ตรีมงคล สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. ผศ.ดร.พาสณา จุลรัตน์ ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. อ.ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ข
การวิเคราะห์คำถามรายชื่อ

ตาราง 22 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความตระเยอทะยาน

ข้อ	IOC	ผลการคัดเลือก	ข้อ	IOC	ผลการคัดเลือก
1.	1	คัดเลือกไว้	26.	0.8	คัดเลือกไว้
2.	0.8	คัดเลือกไว้	27.	0.6	คัดเลือกไว้
3.	1	คัดเลือกไว้	28.	1	คัดเลือกไว้
4.	0.8	คัดเลือกไว้	29.	1	คัดเลือกไว้
5.	1	คัดเลือกไว้	30.	0.8	คัดเลือกไว้
6.	1	คัดเลือกไว้	31.	0.8	คัดเลือกไว้
7.	1	คัดเลือกไว้	32.	0.8	คัดเลือกไว้
8.	0.8	คัดเลือกไว้	33.	0.6	คัดเลือกไว้
9.	0.8	คัดเลือกไว้	34.	1	คัดเลือกไว้
10.	0.8	คัดเลือกไว้	35.	0.8	คัดเลือกไว้
11.	0.8	คัดเลือกไว้			
12.	1	คัดเลือกไว้			
13.	0.8	คัดเลือกไว้			
14.	1	คัดเลือกไว้			
15.	1	คัดเลือกไว้			
16.	1	คัดเลือกไว้			
17.	1	คัดเลือกไว้			
18.	1	คัดเลือกไว้			
19.	0.8	คัดเลือกไว้			
20.	1	คัดเลือกไว้			
21.	1	คัดเลือกไว้			
22.	0.8	คัดเลือกไว้			
23.	0.4	ตัดทิ้ง			
24.	0.8	คัดเลือกไว้			
25.	0.8	คัดเลือกไว้			

ตาราง 23 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามการเปิดรับสื่อ

ข้อ	IOC	ผลการคัดเลือก
1.	1	คัดเลือกไว้
2.	1	คัดเลือกไว้
3.	1	คัดเลือกไว้
4.	1	คัดเลือกไว้
5.	1	คัดเลือกไว้
6.	1	คัดเลือกไว้
7.	1	คัดเลือกไว้
8.	1	คัดเลือกไว้
9.	1	คัดเลือกไว้
10.	1	คัดเลือกไว้
11.	1	คัดเลือกไว้
12.	1	คัดเลือกไว้
13.	1	คัดเลือกไว้
14.	1	คัดเลือกไว้
15.	1	คัดเลือกไว้

ตาราง 24 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตน

ข้อ	IOC	ผลการคัดเลือก
1.	1	คัดเลือกไว้
2.	0.6	คัดเลือกไว้
3.	1	คัดเลือกไว้
4.	1	คัดเลือกไว้
5.	1	คัดเลือกไว้
6.	1	คัดเลือกไว้
7.	1	คัดเลือกไว้
8.	1	คัดเลือกไว้
9.	0.8	คัดเลือกไว้
10.	1	คัดเลือกไว้
11.	1	คัดเลือกไว้
12.	0.8	คัดเลือกไว้
13.	0.8	คัดเลือกไว้
14.	1	คัดเลือกไว้
15.	1	คัดเลือกไว้

ตาราง 25 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามการควบคุมตนเอง

ข้อ	IOC	ผลการคัดเลือก
1.	0.8	คัดเลือกไว้
2.	0.8	คัดเลือกไว้
3.	0.8	คัดเลือกไว้
4.	0.8	คัดเลือกไว้
5.	1	คัดเลือกไว้
6.	0.8	คัดเลือกไว้
7.	1	คัดเลือกไว้
8.	1	คัดเลือกไว้
9.	1	คัดเลือกไว้
10.	1	คัดเลือกไว้
11.	1	คัดเลือกไว้
12.	0.8	คัดเลือกไว้
13.	1	คัดเลือกไว้
14.	0.4	ตัดทิ้ง
15.	1	คัดเลือกไว้
16.	1	คัดเลือกไว้
17.	1	คัดเลือกไว้
18.	0.8	คัดเลือกไว้
19.	0.8	คัดเลือกไว้
20.	1	คัดเลือกไว้

ตาราง 26 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง

ข้อ	IOC	ผลการคัดเลือก
1.	1	คัดเลือกไว้
2.	1	คัดเลือกไว้
3.	1	คัดเลือกไว้
4.	1	คัดเลือกไว้
5.	1	คัดเลือกไว้
6.	0.4	ตัดทิ้ง
7.	1	คัดเลือกไว้
8.	1	คัดเลือกไว้
9.	1	คัดเลือกไว้
10.	1	คัดเลือกไว้
11.	1	คัดเลือกไว้
12.	1	คัดเลือกไว้
13.	1	คัดเลือกไว้
14.	1	คัดเลือกไว้
15.	0.6	คัดเลือกไว้

ตาราง 27 ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่นของตัวแปรสังเกตได้ของแบบสอบถามความ
 ทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ

ตัวแปรสังเกตได้	ตัวแปรสังเกตได้		
	ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเชื่อมั่น(α)
AMAC	Q5	.404	.633
	Q11	.328	
	Q17	.368	
	Q23	.388	
	Q28	.354	
	Q4	.377	
	Q10	.213	
	Q16	.280	
	Q22	.265	
	Q27	.287	
AMAF	Q3	.415	.580
	Q9	.458	
	Q15	.389	
	Q21	.394	
	Q26	.389	
	Q6	.276	
	Q12	.324	
	Q18	.358	
	Q24	.346	
AMPW	Q2	.391	.719
	Q8	.384	
	Q14	.438	
	Q20	.372	

ตาราง 27 (ต่อ)

ตัวแปรสังเกตได้	ตัวแปรสังเกตได้		
	ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเชื่อมั่น(α)
AMPW	Q1	.223	.719
	Q7	.316	
	Q13	.486	
	Q19	.244	
	Q25	.497	
	Q29	.247	
	Q30	.427	
ความเชื่อมั่นทั้งฉบับ			.839

ตาราง 28 ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่นของตัวแปรสังเกตได้ของแบบสอบถามความ
 ทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก

ตัวแปรสังเกตได้	ตัวแปรสังเกตได้		
	ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเชื่อมั่น(α)
AMAC(+)	Q5	.589	.766
	Q11	.508	
	Q17	.516	
	Q23	.539	
	Q28	.528	
AMAF(+)	Q3	.504	.741
	Q9	.574	
	Q15	.510	
	Q21	.473	
	Q26	.463	
AMPW(+)	Q2	.547	.767
	Q8	.598	
	Q14	.601	
	Q20	.522	
ความเชื่อมั่นทั้งฉบับ			.871

ตาราง 29 ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่นของตัวแปรสังเกตได้ของแบบสอบถามความ
 ทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ

ตัวแปรสังเกตได้	ตัวแปรสังเกตได้		
	ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเชื่อมั่น(α)
AMAC(-)	Q4	.350	.578
	Q10	.410	
	Q16	.502	
	Q22	.444	
	Q27	.234	
AMAF(-)	Q6	.391	.591
	Q12	.314	
	Q18	.406	
	Q24	.423	
AMPW(-)	Q1	.312	.667
	Q7	.426	
	Q13	.415	
	Q19	.366	
	Q25	.432	
	Q29	.330	
	Q30	.373	
ความเชื่อมั่นทั้งฉบับ			.816

ตาราง 30 ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่นของตัวแปรสังเกตได้ของแบบสอบถามการเปิดรับสื่อ

ตัวแปรสังเกตได้	ตัวแปรสังเกตได้		
	ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเชื่อมั่น(α)
EX	Q1	.475	.698
	Q4	.453	
	Q7	.343	
	Q10	.436	
	Q13	.427	
	Q15	.440	
IS	Q2	.386	.701
	Q5	.475	
	Q8	.488	
	Q11	.461	
	Q14	.478	
IR	Q3	.392	.633
	Q6	.457	
	Q9	.401	
	Q12	.399	
ความเชื่อมั่นทั้งฉบับ			.842

ตาราง 31 ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่นของตัวแปรสังเกตได้ของแบบสอบถามการรับรู้
ความสามารถของตน

ตัวแปรสังเกตได้	ตัวแปรสังเกตได้		
	ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเชื่อมั่น(α)
TR	Q1	.383	.732
	Q5	.563	
	Q9	.516	
	Q11	.493	
	Q12	.513	
TRY	Q2	.476	.687
	Q6	.516	
	Q10	.512	
FS	Q3	.523	.687
	Q7	.523	
SOP	Q4	.358	.524
	Q8	.358	
ความเชื่อมั่นทั้งฉบับ			.861

ตาราง 32 ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่นของตัวแปรสังเกตได้ของแบบสอบถามการควบคุมตนเอง

ตัวแปรสังเกตได้	ตัวแปรสังเกตได้		
	ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเชื่อมั่น(α)
ST	Q1	.413	.830
	Q4	.579	
	Q7	.565	
	Q10	.554	
	Q12	.574	
	Q14	.580	
	Q16	.583	
	Q18	.586	
RC	Q2	.603	.827
	Q5	.508	
	Q8	.544	
	Q11	.565	
	Q13	.586	
	Q15	.611	
	Q17	.590	
OS	Q3	.533	.697
	Q6	.493	
	Q9	.512	
ความเชื่อมั่นทั้งฉบับ			.895

ตาราง 33 ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่นของตัวแปรสังเกตได้ของแบบสอบถาม
ความเชื่อมั่นในตนเอง

ตัวแปรสังเกตได้	ตัวแปรสังเกตได้		
	ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเชื่อมั่น(α)
HES	Q1	.426	.667
	Q4	.446	
	Q7	.356	
	Q10	.371	
	Q11	.412	
	Q12	.375	
CR	Q2	.436	.638
	Q5	.457	
	Q8	.453	
CW	Q3	.403	.590
	Q6	.420	
	Q9	.374	
ความเชื่อมั่นทั้งฉบับ			.795

ภาคผนวก ค
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หรือเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริงที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน

ชื่อโรงเรียน _____

เพศ ชาย หญิง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความละเอียดละออน

คำชี้แจง ให้นักเรียนพิจารณาข้อความดังกล่าว แต่ละข้อเป็นจริงสำหรับตัวนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงช่องเดียว

เกณฑ์การพิจารณา

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับลักษณะนิสัยหรือการปฏิบัติของนักเรียนมากที่สุด
 ค่อนข้างจริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับลักษณะนิสัยหรือการปฏิบัติของนักเรียนมาก
 จริงปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับลักษณะนิสัยหรือการปฏิบัติของนักเรียนปานกลาง
 ค่อนข้างไม่จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับลักษณะนิสัยหรือการปฏิบัติของนักเรียนน้อย
 ไม่จริงเลย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับลักษณะนิสัยหรือการปฏิบัติของนักเรียนน้อยที่สุด
 หรือไม่ตรงเลย

ตัวอย่าง

ข้อ	ข้อความ	จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
0	ข้าพเจ้าต้องการที่จะเรียนจนถึงระดับปริญญาเอก		✓			
00	ถ้าเพื่อนชอบหรือต้องการสิ่งใด ข้าพเจ้าจะตอบสนองในสิ่งที่เพื่อนต้องการทันที	✓				
000	ข้าพเจ้าต้องการให้ผู้อื่นเกรงกลัวข้าพเจ้า	✓				

ข้อ	ข้อความ	จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
1	เมื่อมีการทำงานกลุ่ม ข้าพเจ้าต้องการเป็นหัวหน้ากลุ่ม แม้จะต้องใช้วิธียกตนข่มท่านก็ตาม
2	หากข้าพเจ้าต้องการสิ่งใดแล้ว ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ใครขัดใจ
3	เมื่อเพื่อนข้าพเจ้ามีปัญหา ข้าพเจ้าจะให้คำปรึกษาและช่วยเหลือ เพราะต้องการได้รับความไว้วางใจจากเพื่อน
4	ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ถ้ามีโอกาส ข้าพเจ้าจะทุจริต เพื่อที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐให้ได้
5	ข้าพเจ้าพยายามอ่านหนังสือ เพื่อทำคะแนนให้ได้สูงกว่าเพื่อนในชั้นเรียน
6	ถ้าเพื่อนคนที่เรียนเก่งต้องการสิ่งใด ข้าพเจ้าจะตอบสนองในสิ่งที่เพื่อนต้องการทันที เพราะกลัวว่าจะไม่ได้ลอกข้อสอบเพื่อนคนนั้น
7	ข้าพเจ้าต้องการเป็นผู้นำของเพื่อนๆ แม้ว่าจะต้องข่มขู่ให้เพื่อนเลือกก็ตาม
8	ข้าพเจ้าต้องการเป็นผู้นำของเพื่อนๆ
9	ข้าพเจ้าให้ความช่วยเหลือและสนทนากับเพื่อนทุกคนเท่าเทียมกัน เพราะต้องการเป็นที่รักของทุกคน
10	ข้าพเจ้าคิดว่าการจดคำตอบเข้าไปในข้อสอบ เพื่อต้องการทำคะแนนให้สูงกว่าเพื่อนไม่ใช่สิ่งที่ผิด

ข้อ	ข้อความ	จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
11	ข้าพเจ้ามักตั้งความหวังเรื่องการเรียนไว้สูงกว่าเพื่อนๆ เพื่อที่จะได้ใช้ความพยายามในการแข่งขันกับตนเองและแข่งขันกับผู้อื่น
12	ข้าพเจ้าพยายามปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน เพราะเกรงว่าเมื่อทำรายงานกลุ่มจะไม่มีใครให้เข้ากลุ่มด้วย
13	ข้าพเจ้าให้ความช่วยเหลือและสนิทสนมกับเพื่อนที่เรียนเก่งเท่านั้น เพราะหวังว่าเพื่อนจะให้ลอกการบ้านหรือข้อสอบ
14	เมื่อมีการทำงานกลุ่ม ข้าพเจ้าต้องการเป็นหัวหน้ากลุ่ม
15	ข้าพเจ้ารับฟังความคิดเห็นของเพื่อน เพราะไม่ต้องการมีความขัดแย้งกับเพื่อน
16	เมื่อข้าพเจ้าตั้งความหวังเรื่องการเรียนไว้สูงกว่าเพื่อนๆ ข้าพเจ้ามักใช้เล่ห์เหลี่ยมเพื่อเป้าหมายที่ต้องการ
17	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนอย่างมาก เพราะตั้งใจที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐให้ได้
18	ข้าพเจ้ามักให้เพื่อนลอกการบ้าน เพราะต้องการเป็นที่ยอมรับของเพื่อน
19	ข้าพเจ้ามักข่มขู่เพื่อน เพราะต้องการให้เพื่อนเกรงกลัวข้าพเจ้า
20	ข้าพเจ้าจะรู้สึกไม่พอใจ หากเพื่อนๆ คัดค้านความคิดเห็นของข้าพเจ้า
21	ข้าพเจ้าพยายามปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน เพราะต้องการให้เพื่อนรักและไว้ใจข้าพเจ้า

ข้อ	ข้อความ	จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
22	ถ้ามีการแข่งขัน ข้าพเจ้าจะเอาเปรียบผู้อื่นเพื่อให้ตนเองได้รับชัยชนะ
23	ข้าพเจ้าต้องการที่จะเรียนจนถึงระดับปริญญาเอก
24	ข้าพเจ้ามักแสดงความคิดเห็นตามเสียงส่วนใหญ่ แม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่เห็นด้วย เพราะกลัวว่าเพื่อนในห้องจะเลิกคบ
25	ข้าพเจ้าคิดว่าการโกหก เพื่อให้เพื่อนเชื่อถือในคำพูดของข้าพเจ้า ไม่ใช่สิ่งที่ผิด
26	ข้าพเจ้ายินดีอธิบายการบ้านให้เพื่อน เพราะเมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจก็จะให้เพื่อนอธิบายให้ฟังบ้าง
27	ในการสอบ ถ้ามีโอกาสข้าพเจ้าจะลอกคำตอบเพื่อน เพื่อไม่ให้สอบตก
28	ข้าพเจ้ามุ่งมั่นที่จะเป็นผู้ชนะทุกครั้งที่มีการแข่งขัน
29	ข้าพเจ้าต้องการให้ผู้อื่นเกรงกลัวข้าพเจ้า
30	ข้าพเจ้ามักพูดชักแม่น้ำทั้งห้า เมื่อเป็นผู้เสนอความคิดเรื่องใดก็ตาม เพราะต้องการให้เพื่อนๆคล้อยตาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติหรือความคิดเห็น
ของนักเรียนในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องให้ตรงกับการปฏิบัติหรือความคิดเห็น
ของนักเรียนมากที่สุด

เกณฑ์การพิจารณา

จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติหรือความคิดเห็นของนักเรียนมาก ที่สุด
ค่อนข้างจริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติหรือความคิดเห็นของนักเรียนมาก
จริงปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติหรือความคิดเห็นของนักเรียนปานกลาง
ค่อนข้างไม่จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติหรือความคิดเห็นของนักเรียนน้อย
ไม่จริงเลย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติหรือความคิดเห็นของนักเรียนน้อยที่สุด หรือไม่ตรงเลย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามการเปิดรับสื่อ

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ/ความคิดเห็น				
		จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
1	ข้าพเจ้ามักดูรายการโทรทัศน์ที่น่าเสนอเรื่องราวการสู้ชีวิตของบุคคลจนประสบความสำเร็จ
2	ข้าพเจ้ามักจะค้นคว้าหาข้อมูล เพื่อทำรายงานจากอินเทอร์เน็ต
3	เมื่อข้าพเจ้าเปิดโทรทัศน์เจอรายการที่เกี่ยวกับวิชาการ ข้าพเจ้าจะเปลี่ยนดูช่องอื่นทันที
4	ข้าพเจ้าชอบอ่านวารสารที่เกี่ยวกับการประสบความสำเร็จของบุคคล
5	ข้าพเจ้ามักค้นคว้าแนวข้อสอบจากอินเทอร์เน็ต เพื่อใช้ในการสอบเข้าศึกษาต่อ

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ/ความคิดเห็น				
		จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
6	ข้าพเจ้ามักฟังวิทยุรายการเพลงมากกว่าฟังข่าวสารความรู้
7	ข้าพเจ้ามักติดตามประวัติบุคคลที่เคยได้รับรางวัลต่างๆ จากอินเทอร์เน็ต
8	ถ้ามีเวลาว่างข้าพเจ้าจะเล่นอินเทอร์เน็ตเพื่อหาข่าวสารความรู้ใหม่ๆ
9	เมื่อเข้าร้านหนังสือ ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือที่เกี่ยวข้องกับวิชาการ
10	ข้าพเจ้าชอบดูรายการที่ให้ความรู้หรือมีประโยชน์จากสื่อโทรทัศน์
11	ข้าพเจ้าติดตามข่าวสารเรื่องการศึกษาต่อจากสื่อต่างๆ
12	ข้าพเจ้าเลือกเปิดรับฟังรายการวิทยุที่จัดเผยแพร่ข่าวสารความรู้ใหม่ๆ
13	ข้าพเจ้าชอบอ่านวารสารที่มีสาระประโยชน์
14	ข้าพเจ้ามักติดตามวารสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษามากกว่านิตยสารบันเทิง
15	ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือพิมพ์คอลัมน์ที่ให้ความรู้เป็นอันดับแรก

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตน

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ/ความคิดเห็น				
		จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
1	แม้ข้าพเจ้าไม่มีพรสวรรค์ในด้านศิลปะ ถ้าข้าพเจ้ามีความพยายามก็จะประสบความสำเร็จได้เช่นกัน
2	ข้าพเจ้าคิดว่าถ้ามีความพยายามก็จะสามารถทำงานหรือการบ้านที่ยากได้
3	ข้าพเจ้านับใจว่าจะเรียนต่อในคณะที่ต้องการได้
4	ข้าพเจ้าสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการสอนเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยได้
5	เมื่อข้าพเจ้าทำรายงานผิดพลาด ข้าพเจ้าสามารถแก้ไขและปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ในครั้งต่อไป
6	ถ้าเรียนเรื่องใดไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าเชื่อว่าเมื่อทบทวนหลายๆครั้งจะสามารถเข้าใจได้
7	ข้าพเจ้าเชื่อว่าสามารถสอบเข้าคณะหรือมหาวิทยาลัยที่ต้องการได้
8	ข้าพเจ้าสามารถจัดลำดับความสำคัญของการอ่านหนังสือก่อนหลังได้เพื่อให้คะแนนออกมาดี
9	ข้าพเจ้าสามารถทำการบ้านที่ยากๆให้สำเร็จได้
10	ข้าพเจ้าเชื่อว่าสามารถทำในสิ่งที่ต้องการให้บรรลุได้ หากได้เรียนรู้และฝึกฝน
11	แม้ข้าพเจ้าจะทำได้ไม่สำเร็จในครั้งแรก ข้าพเจ้าก็เชื่อว่าจะทำสำเร็จได้ในครั้งต่อไป
12	ข้าพเจ้าเชื่อว่าตนเองประสบความสำเร็จได้ หากหาความรู้ ฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการควบคุมตนเอง

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ/ความคิดเห็น				
		จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
1	เมื่อต้องทำรายงานที่ยากๆ ซึ่งข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจะค้นคว้าเพิ่มเติม เพื่อให้สามารถทำงานนั้นได้
2	หากข้าพเจ้าประสบความล้มเหลวในเรื่องการเรียน ข้าพเจ้าสามารถทบทวนเรื่องนั้นเพื่อแก้ไขและทำให้ดียิ่งขึ้น
3	ถ้าข้าพเจ้ามีงานต้องทำส่ง แต่ยังไม่ถึงกำหนด ข้าพเจ้าจะเร่งทำในวันสุดท้าย แม้จะไม่มีงานอื่นๆที่เร่งด่วนที่จะต้องทำให้เสร็จ
4	ข้าพเจ้าคิดว่าตนเองไม่ใช่คนฉลาดจึงพยายามตั้งใจเรียนและทำงานส่งให้ครบทุกครั้งเพื่อสะสมคะแนนเก็บ
5	เมื่อต้องทำรายงานหลายชิ้น ข้าพเจ้ามักจะวางแผนการทำงานโดยเรียงลำดับความสำคัญ
6	ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จก่อนเวลาเสมอ
7	เมื่อข้าพเจ้าถูกคนตำหนิว่า ไม่มีความสามารถในด้านต่างๆ ข้าพเจ้าจะพยายามเรียนรู้ให้มากขึ้นในด้านนั้น
8	เมื่อเผชิญปัญหาที่ยากมาก ข้าพเจ้าจะตั้งสติหาทางแก้ไขปัญหาอย่างเป็นระบบ
9	ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งเรียนหนังสือในห้องเรียน ข้าพเจ้าจะคิดตามเพื่อให้เข้าใจได้ถูกต้อง
10	ถ้าข้าพเจ้าทำงานได้ไม่ดี ครั้งต่อไปข้าพเจ้าจะวางแผนการทำงานให้ดีขึ้น

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ/ความคิดเห็น				
		จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
11	ข้าพเจ้าจัดตารางการอ่านหนังสือทุกครั้งที่มีการสอบ
12	แม้บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกว่าการที่กำลังเรียนรู้นั้นน่าเบื่อ แต่ข้าพเจ้าก็พยายามตั้งใจทำให้ดีที่สุด
13	ข้าพเจ้าสำรวจตนเองเสมอว่ามีข้อบกพร่องด้านใด เพื่อปรับปรุงให้ดีขึ้น
14	ข้าพเจ้าจะฝึกฝนทักษะที่ได้เรียนรู้มาเพิ่มเติมเพื่อให้เข้าใจและชำนาญมากยิ่งขึ้น
15	ถ้าข้าพเจ้าส่งงานไม่ทันกำหนดเวลา ข้าพเจ้าจะวางแผนการทำงานให้ดีขึ้นในครั้งต่อไป
16	ข้าพเจ้าพยายามและอดทนในการอ่านหนังสือสอบเพื่อที่จะได้คะแนนดี
17	ถ้าข้าพเจ้าทำงานบกพร่องและถูกตำหนิ ในครั้งต่อไปข้าพเจ้าจะตรวจสอบงานอย่างละเอียดและรอบคอบยิ่งขึ้น
18	ข้าพเจ้าสามารถหลีกเลี่ยงสิ่งที่มีรบกวนสมาธิในการเตรียมตัวสอบ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ/ความคิดเห็น				
		จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
1	ถ้าการบ้านที่ข้าพเจ้าทำมา ไม่ตรงกับของเพื่อนที่เรียนเก่ง ข้าพเจ้ามักจะลังเลว่าคำตอบของข้าพเจ้าถูกหรือไม่

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ/ความคิดเห็น				
		จริง	ค่อนข้างจริง	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
2	ในการทำงานกลุ่ม ข้าพเจ้ากล้าแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่
3	ข้าพเจ้าจะให้ผู้ปกครองเป็นคนตัดสินใจในการเลือกศึกษาต่อ
4	ข้าพเจ้าไม่ชอบตอบคำถามในชั้นเรียน เพราะกลัวตอบผิด
5	ข้าพเจ้าชอบทำสิ่งต่างๆ ที่เป็นความคิดริเริ่มของตนเอง
6	เมื่อมีการแสดงความคิดเห็นข้าพเจ้ามักคล้อยตามเสียงส่วนใหญ่
7	ข้าพเจ้ารู้สึกลังเลใจในการทำข้อสอบ
8	ข้าพเจ้ามีการวางแผนเกี่ยวกับการศึกษาด้วยตนเอง
9	ข้าพเจ้าคิดว่าจะเลือกเรียนตามเพื่อน
10	เวลาออกไปรายงานหน้าชั้นเรียน ข้าพเจ้าจะรู้สึกตื่นเต้นและประหม่า
11	เมื่อมีปัญหาใดๆ ข้าพเจ้ามักจะปรึกษาเพื่อนให้ช่วยตัดสินใจ และทำตามที่เพื่อนแนะนำ
12	เมื่ออาจารย์ถามคำถามในห้องเรียน ถึงจะตอบได้แต่ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าตอบ

ภาคผนวก ง
การตรวจสอบลักษณะการแจกแจงของข้อมูล

ตาราง 34 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ ค่าความโด่ง และค่าสถิติไค-สแควร์ทดสอบก
 แจกแจงการเป็นโค้งปกติรายตัวแปร (n = 730 คน)

ตัวแปรแฝง	\bar{X}	ตัวแปรสังเกตได้	\bar{X}	S	C.V.	ก่อนแปลงคะแนน			หลังแปลงคะแนน (Normal Score)		
						Sk	Ku	P Value Of χ^2	Sk	Ku	P Value Of χ^2
AMB	96.701	AMAC	3.222	.440	.137	.006	.163	.645	.000	-.005	.998
		AMAF	3.443	.464	.135	.065	-.248	.251	-.001	-.022	.999
		AMPW	3.045	.480	.158	-.098	.514	.030	-.002	-.013	.999
AMB (+)	55.737	AMAC	4.087	.597	.146	-.479	-.352	.000	-.066	-.210	.373
		AMAF	3.958	.594	.150	-.241	-.366	.002	-.049	-.188	.497
		AMPW	3.878	.656	.169	-.487	.671	.000	-.053	-.188	.484
AMB (-)	40.964	AMAC	2.357	.602	.255	.823	1.056	.000	.015	-.014	.985
		AMAF	2.801	.616	.220	.269	.040	.013	.010	-.017	.994
		AMPW	2.568	.567	.221	.211	1.412	.000	.007	-.026	.995
ME	56.477	EX	3.955	.519	.131	-.146	-.576	.000	-.023	-.110	.826
		IS	3.529	.601	.170	-.259	.234	.008	-.009	-.027	.993
		IR	3.776	.583	.154	-.337	.540	.000	-.017	-.064	.994
SEF	44.169	TR	3.582	.644	.180	-.266	.083	.013	-.010	-.038	.985
		TRY	3.557	.717	.202	-.262	-.073	.015	-.026	-.094	.861
		FS	3.879	.753	.194	-.437	-.046	.000	-.125	-.339	.034
		SOP	3.914	.686	.175	-.109	.086	.412	-.030	-.149	.680
SC	68.325	ST	3.575	.622	.174	-.301	.099	.004	-.005	-.026	.997
		RC	4.097	.588	.144	-.495	-.476	.000	-.046	-.161	.590
		OS	3.682	.683	.185	-.332	.142	.001	-.037	-.118	.760
SCF	46.604	HES	3.930	.525	.134	-.141	-.537	.000	-.017	-.105	.852
		CR	3.842	.667	.174	-.303	-.393	.000	-.046	-.223	.370
		CW	3.832	.624	.163	-.283	-.374	.000	-.039	-.157	.625

ภาคผนวก จ
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลชุดโต่ง

ภาคผนวก จ

คำสั่งในการวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์ก่อนและหลังปรับรูปแบบ

คำสั่งในการวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์ก่อนปรับรูปแบบ

```

TI
!DA NI=16 NO=730 NG=1 MA=CM
SY='D:\amb.ds' NG=1
SE
14 15 16 11 12 13 8 9 10 1 2 3 4 5 6 7 /
MO NX=7 NY=9 NK=2 NE=3 LY=FU,FI LX=FU,FI BE=FU,FI GA=FU,FI PH=SY,FR PS=DI,FR
TE=DI,FR TD=DI,FR
LE
amb scf sc
LK
me sef
FR LY(1,1) LY(2,1) LY(3,1) LY(4,2) LY(5,2) LY(6,2) LY(7,3) LY(8,3) LY(9,3)
FR LX(1,1) LX(2,1) LX(3,1) LX(4,2) LX(5,2) LX(6,2) LX(7,2) BE(1,2) BE(1,3)
FR BE(3,2) GA(1,1) GA(1,2) GA(2,2) GA(3,2)
PD
OU AM RS EF FS SC ND=3 AD=OFF

```

คำสั่งในการวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์หลังปรับรูปแบบ
ความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวกและทางลบ

```

!DA NI=16 NO=730 NG=1 MA=CM
SY='D:\amb.dsf' NG=1
SE
14 15 16 11 12 13 8 9 10 1 2 3 4 5 6 7 /
MO NX=7 NY=9 NK=2 NE=3 LY=FU,FI LX=FU,FI BE=FU,FI GA=FU,FI PH=SY,FR PS=FU,FI
TE=FU,FI TD=FU,FI
LE
amb scf scc
LK
me sef
FR LY(1,1) LY(2,1) LY(3,1) LY(4,2) LY(5,2) LY(6,2) LY(7,3) LY(8,3) LY(9,3)
FR LX(1,1) LX(2,1) LX(3,1) LX(4,2) LX(5,2) LX(6,2) LX(7,2) BE(1,3) BE(3,2)
FR GA(1,1) GA(1,2) GA(2,2)
FR PS 1 1 PS 2 2 PS 3 3
FR TE 1 1 TE 2 2 TE 3 3 TE 4 4 TE 5 5 TE 6 6 TE 7 7 TE 8 8 TE 9 9
FR TD 1 1 TD 2 2 TD 3 3 TD 4 4 TD 5 5 TD 6 6 TD 7 7
FR TE 7 4 TD 4 1 TE 9 6 TE 2 1 TH 5 1 TD 5 4 TE 4 3 TH 4 7
FR TH 2 1 TD 5 2 TH 2 3 TH 1 7 TD 3 1 TD 5 3 PS 3 1 TE 8 6
FR TH 4 8 TD 4 2 TD 7 6 TH 4 2 TH 5 3 TH 6 1 TD 7 5 TH 2 8
FR TD 7 1 TE 7 5 TH 7 1 TH 6 3 TH 6 2
PD
OU EF FS SS SC MI TV ND=3 AD=OFF

```

คำสั่งในการวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์หลังปรับรูปแบบ
ความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางบวก

```

!DA NI=16 NO=730 NG=1 MA=CM
SY='D:\ambl.dsf' NG=1
SE
14 15 16 8 9 10 11 12 13 1 2 3 4 5 6 7 /
MO NX=7 NY=9 NK=2 NE=3 LY=FU,FI LX=FU,FI BE=FU,FI GA=FU,FI PH=SY,FR PS=FU,FI
TE=FU,FI TD=FU,FI
LE
ambI scf scc
LK
me sef
FR LY(1,1) LY(2,1) LY(3,1) LY(4,3) LY(5,3) LY(6,3) LY(7,2) LY(8,2) LY(9,2)
FR LX(1,1) LX(2,1) LX(3,1) LX(4,2) LX(5,2) LX(6,2) LX(7,2) BE(1,3) BE(3,2)
FR GA(1,1) GA(2,2)
FR PS 1 1 PS 2 2 PS 3 3
FR TD 4 1 TE 7 4 TH 2 1 TE 9 6 TH 5 2 TH 2 3 TD 5 1 TE 3 2 TD 5 4
FR TH 1 7 TE 8 6 TE 3 1 TH 2 2 TD 7 2 TH 5 8 TE 7 5 TH 7 1
PD
OU EF FS SS SC MI TV ND=3 AD=OFF

```

คำสั่งในการวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์หลังปรับรูปแบบ
ความทะเยอทะยานโดยใช้วิธีการทางลบ

```

!DA NI=16 NO=730 NG=1 MA=CM
SY='D:\ambl.dsf' NG=1
SE
14 15 16 8 9 10 11 12 13 1 2 3 4 5 6 7 /
MO NX=7 NY=9 NK=2 NE=3 LY=FU,FI LX=FU,FI BE=FU,FI GA=FU,FI PH=SY,FR PS=FU,FI
TE=FU,FI TD=FU,FI
LE
ambl scf scc
LK
me sef
FR LY(1,1) LY(2,1) LY(3,1) LY(4,3) LY(5,3) LY(6,3) LY(7,2) LY(8,2) LY(9,2)
FR LX(1,1) LX(2,1) LX(3,1) LX(4,2) LX(5,2) LX(6,2) LX(7,2) BE(1,3) BE(3,2)
FR GA(1,1) GA(2,2)
FR PS 1 1 PS 2 2 PS 3 3
FR TE 1 1 TE 2 2 TE 3 3 TE 4 4 TE 5 5 TE 6 6 TE 7 7 TE 8 8 TE 9 9
FR TD 1 1 TD 2 2 TD 3 3 TD 4 4 TD 5 5 TD 6 6 TD 7 7
FR TE 7 4 TE 9 6 TH 1 4 TD 4 1 TE 9 4 TH 4 5 TD 5 4 TH 3 6
FR TH 3 8 TD 5 2 PS 3 1 TE 5 9 TH 2 3 TH 5 9 TD 5 1 TD 3 1
FR TE 8 4
PD
OU EF FS SS SC MI TV ND=3 AD=OFF

```


ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวสุธาสินี ศรีเที่ยงตรง
วันเดือนปีเกิด	5 กุมภาพันธ์ 2528
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	174 หมู่ 1 ตำบลมดแดง อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี 72140
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2546	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสงวนหญิง จังหวัดสุพรรณบุรี
พ.ศ.2550	วิทยาศาสตรบัณฑิต (วท.บ.) วิชาเอกสถิติ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ.2553	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ